

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
valečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\Warhammer - Abnett, Vincent -
Gileadova krev.pdb

PDB Name: Warhammer-Gileadova krev
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.4.2007
Modification Date: 13.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

„Ted“, nadechl se Gilead a skočil. Dopadl doprostřed hlavní tabule. Lehké zadunění stolu rázem utalo veselí hodokvasu. V sále bylo asi třicet lidí; šlechtici, dámy, služebnictvo, vojáci i hudebníci. Všichni bez hnutí zírali na ozbrojeného válečníka, který se tak nečekaně objevil v jejich středu. V čele stolu seděl Lugos, seschlý stařec oděný ve žlutém rouchu. Usmál se. „Další elf? Dva v jednom týdnu, takovou počtu si snad ani nezasloužím.“ Pokynul vojákům, kteří se už shromažďovali kolem něho se zbraněmi v rukou. Sluhové a dvořani jim zděšeně dělali místo. „Doufám, že tohohle zabijete pořádně. Nechtěl bych, aby vykrvácel na útěku někde v lese jako ten poslední.“ Škodolibý úsměšek v Lugosově tváři Gileadem otrásl. Pak se na něho vrhli. Těžko však mohli zasáhnout bleskurychlý stín, v nějž se proměnil. Gilead tančil po stole a jeho meč tiše svištěl vzduchem. Sál se naplnil výkřiky a sténáním, řinčením padajících zbraní a pachem krve...

Dan Abnett & Nik Vincent
Gileadova krev

Věnováno Jonovi a Nik, kteří z toho taky ještě nevyrostli

I.
Gileadovo procitnutí
Byl jsem vším a čímkoliv.
Byl jsem legenda.

Jsem jen bezvýznamný chudáš, padesát let se hrbím pod tíhou pluhu a mým nejodvážnějším činem byla výchova pěti dcer a jednoho syna. Tahle malá víska v nejzapadlejším koutě Říše je celý můj svět. Nestojím ani za zlamanou grešlí. Jediné, co mám, jsou příběhy. Když padne tma a na oblohu se vyhoupne zimní měsíc, scházíte se všichni u mého krbu jako dnes večer, staří i mladí, dychtiví i neteční. Chcete slyšet mé vyprávění.

Vy jim říkáte mýty, ty jsou ale moc obyčejné. Mé příběhy jsou jiné, nevšední a jedinečné. Vždyť jaký jiný vypravěč vám může zaručit, že se v jeho slovech skrývá kus pravdy? Jsem sice bezvýznamný chudáš, ale poznal jsem v životě i slavné muže.

Nejstarší z mých příběhů začnu vyprávět od samého konce, od chvíle, kdy osamělý bojovník seděl pod stromem a snažil se usnout. Ve staré řeči znělo jeho jméno Gilead te ruin Lothain, ut Tor Anrok. Pro vás jen Gilead, chcete-li. Měl za sebou deset trpkých let.

Byl velice unavený, ale spánek nepřicházel. Už deset dlouhých let mu vzpomínky na pach krve a zoufalý nářek nedovolovaly v klidu zamhouřit oči.

Ve tmě mimo dosah záře ohniště se opíral zády o kmen stromu a bloudil očima dlouhým horským údolím. Dole daleko ve tmě se mihotala světélka dřevěné pevnosti. Cíl jeho desetileté pouti se odtud zdál podivně malý a bezvýznamný. Gilead si povzdechl.

Byl hluboko uprostřed divočiny. Už několik dní neviděl lidské obydlí, naposled projel kolem malé vesničky, jejíž jméno dávno zapomněl. Stála tam hospoda a v ní se scházeli lidé, popíjeli a vyprávěli si příběhy. O čem asi mluví dnes večer, pomyslel si Gilead.

Možná že nějaký kořala zrovna opile blábolil příběh o rodu Lothainů, o nesmrtelném válečníkovi a jeho krvavých bojích s Pánem temnot. Jeho kumpáni se určitě vesele smějí; jsou to přece jen báčorky pro malé děti, jakých se vykládají tucty. Ušklíbají se, že tak krutou odplatu a tak spalující bolest nikdo nikdy neprožil, dokonce ani Gilead Lothain ne. Ale nemají pravdu.

Gileadova mysl se zachmuřila, řehavé uhlíky vzpomínek vzplály temným ohněm. Hořel stejně zlověstně jako plamínek přede dveřmi rezavé klece oné ponuré noci před deseti lety.

Dvě postavy s pochodněmi v rukou se belhaly páchnoucí chodbou k jeho kleci. Přichází moje smrt? uvažoval Gilead. Byla by pro něj spíše vysvobozením. Už tři dny protrpěl bez kapky vody,

spoutaný řetězy a zavěšený v okovech jako rozbitá loutka v mrazu a dusnu nejhlubších koutů jeskynních Doupat. Šaty mu věznitelé vzali a jeho nahá bledá kůže byla pokryta hustou sítí hnísajících jizev. Na místě, kde býval prsteníček jeho pravé ruky, cítil jen prázdnou ozvěnu omračující bolesti.

Jejich nelidsky hranaté, vínem otupělé tváře se divoce šklebily za dveřmi klece. Podobně jako v tu první noc, kdy mu přišli useknout prst.

„Malý závdavek,“ řekl tehdy jeden z nich. „Aby tví soukmenovci neváhali otevřít měšec,“ dodal druhý. Rozesmáli se na celé kolo, pak mu plivli do obličeje a zavřeli za sebou rezavé dveře.

„Ta elfi sebranka nám drazé zaplatí,“ oznámil mu teď první skrze mříže. „Zrovna jsme se s nimi dohodli. Vysolí nám za tvoji maličkost pořádný balík!“

„Tvůj bratr nám dnes donese prachy,“ chechtal se druhý.

Poprvé za tři dny se Gilead usmál, ač to bylo nesmírně bolestivé. Bylo mu jasné, že bratr nic platit nebude. Ti červi se možná těšili na tučné výkupné, ale čekalo je nepříjemné překvapení.

Unést Gileada Lothaina byla poslední chyba v historii téhle lotrovské bandy.

Galeth pro něho přišel. Galeth s pěti válečníky, těmi nejlepšími, jaké ještě mohla stará tvrz Tor Anrok nabídnout. Právě se spouštěli větracími šachtami západně od hlavního vchodu Doupat, protahovali se začouzenými dírami sloužícími kdysi jako komíny pro starou výheň, kterou prý v podzemí před dávnými věky zbudovali krysáci. Gilead cítil vzduch, který bratr a jeho muži dýchali i spálenou kůži na jejich dlaních, když se po provaze spouštěli dolů do temně modré hlubiny.

Galeth Lothain, jeho bratr, jeho dvojče. Narozen minutu poté, co půlnoční zvonění odbilo první chvíle Gileadova života. Zrozen pod dvěma půlměsíci v týdnu padající hvězdy, kdy čerstvý sníh brázdily stopy zajíců pelášicích do bezpečí před ostrými drápy lišek. To byla dobrá znamení. Věštila dlouhý, hrdý a statečný život. Gilead a Galeth, pravá a levá strana zrcadla, pravá a levá ruka Cothora Lothaina, pána věže Tor Anrok.

Dvojčata jsou si vždy velmi blízká, mají společného daleko víc než jen podobu. Ale Galeth a Gilead byli jako jedna bytost, čehož si všimla už jejich kojná a po ní i starý mudrc, kterého Cothor Lothain povolal, aby jeho syny naučil základům vědy i kultury. Jejich mysli spojovalo neviditelné pouto myšlenek. Když se Gilead u sebe v pokoji pořebral rybářským nožem, Galeth na druhém konci věže vykřikl bolestí. Když Galeth na projížděce spadl z koně do ledové říčky a promrzl na kost, Gilead doma u krbu jektal zuby. Jak prohlásil Cothorův rádce Taladryel, jejich duše byly spoutané dohromady. Byli jeden syn ve dvou tělech.

Ted, sedmadvacet zim od půlnoci, která je oba zrodila, si byl Gilead jistý, že jeho bratr přichází.

Cítil plesnivý zápach, když se Galeth a jeho muži s tasenými meči začerněnými uhlím po pás brodili temnými tůněmi. Slyšel šplouchání těžké stojaté břečky, hemžení vodní havěti i jemné praskání knotů plápolajících v zakrytých lucernách.

A věděl, že i Galeth prožívá totéž, co on. Že cítí sevření okovů, hnísající rány, krev tepající v pahýlu uťatého prstu.

Bodající bolest vedla jeho bratra spolehlivě jako maják.

Opevněné město Munzig leží u hranic v jižním cípu Říše. Možná jste o něm už slyšeli. Je to obchodní centrum na řece Durich a vítaná zastávka pro poutníky mířící lesními stezkami k Průsmyku černého ohně, ukryté uprostřed temných hvozdů ve stínu strmých štítů Černých hor. Po více než sto let se jeho obyvatelům dařilo výtečně. Nyní však Munzig obestírala atmosféra strachu.

Celé město si vyděšeně vyprávělo o tlupě Mrchožroutů. Nikdo netušil, jak vypadají, kolik jich je, ani co, kromě touhy po hromadách zlata a litrech krve, podněcuje jejich kruté řádění. Povídalo se, že se prý usídlili v Doupatech, v polorozpadlém bludišti podzemních chodeb a jeskyní ležícím několik mil od města na úpatí Černých hor.

Nikdo neví, kdo tam ty chodby prorazil, ani jak hluboko vlastně sahají. Podle starých pověstí je zbudovali krysí skaveni, ale to jsou jen báchorky pro malé děti. Jedna taková povídačka vypráví o tom, jak první munzigské osadníky chránili lesní elfové, jejichž armáda vyčistila kraj od zákeřných skavenů. Děti ji rády poslouchají a píší strachy, když dospělí napodobují drsné hlasy skaveních zabijáků. Jiná zas vypráví o elfech, kteří dodnes žijí v lese v nádherné věži, jež se zjevuje jen za svitu úplňku, ale lidské oko ji ještě nespátřilo. Další pověst dokonce tvrdí, že pokud se krysáci někdy zase vrátí, elfové povstanou a zemi zachrání. Každý kromě vyplašených

dětí třesoucích se před spaním strachy se takovým historkám od srdce zasměje a objedná si další pivo.

Jenže loni v létě poprvé udeřili Mrchožrouti. Na lesní cestě přepadli povoz a unesli dceru místního kupce. Zoufalý otec poctivě zaplatil výkupné. Peníze už nikdy neviděl a dívčino mrtvé tělo na podzim vyplavil rozvodněný Durich.

Následovalo osm dalších únosů a Munzig začala zachvacovat hrůza. Po zaplacení výkupného byly oběti vždy nemilosrdně popraveny. Nezaplatit se jejich rodiny bály, přestože tušily, že své milované už téměř jistě nikdy nespátří. Po hospodách se rozebíralo, o kolik peněz už banditi město připravili.

Tricet tisíc zlatých, nadhodil někdo.

To víc, přidal se hned další.

Munzigský kurfiřt, kníže Horgan, svolal městskou radu a vyhlásil mimořádný stav. Pro město životně důležité obchodní stezky zely prázdnotou. Vyděšení měšťané zoufale hledali řešení. Hlídky byly zdvojeny a jejich rajóny rozšířeny, řeku pod hradbami přehradila železná mříž. Všichni si už byli jisti, že se Mrchožrouti schovávají v Doupatech, a mnozí se obávali, že odtamtud vedou podzemní chodby až do městské kanalizace. Nikdo se necítil v bezpečí.

Kupec Balthazor Hergmund, jemuž unesli ženu, vypsál na hlavy zabijáků odměnu a žádal městskou radu, aby zorganizovala ozbrojenou výpravu do Doupat a se zločinci skoncovala. Všem ale bylo jasné, že šance na úspěch by při nejlepší vůli byla mizivá, Doupata byla značně rozlehlá a neprobádaná a město mělo k dispozici jen čtyři ozbrojené jednotky a Horganovu soukromou jízdu, která byla daleko efektnější při přehlídkách než v boji.

A co elfové, kteří čekají v lese? napadlo občas někoho. Co ten dávný slib, který podle pověstí dali? Neměli by teď přijít

na pomoc?

Odpověď byl jen nervózní smích a pilo se dál.

Strach se šířil dál, rostly ztráty na životech a majetku a tlupa Mrchožroutů nerušeně pokračovala v krvavém řádění.

* * *

Zvláštní bylo, že obyvatelé Munzigu dobře věděli, že hluboko v lesích za hradbami města skutečně stojí věž, krásná a jakoby kouzlem ukrytá před lidskými zraky.

Na paměť zatopeného města jí říkali Tor Anrok. Odjakživa byla sídlem starobylého, nyní však už vymírajícího rodu Lothainů, jehož kořeny sahaly až do dávného království Tiranoc.

Osazenstvo věže nebylo početné: starý a nemohoucný Cothor, hrstka věrných vojáků, služebnictvo, ženy a Cothorova dvojčata Galeth a Gilead. Byli skutečně potomky bojovníků, kteří vyhnali skaveny z podzemních tunelů známých jako Doupata. Časy jejich moci ale byly nenávratně pryč.

Když do věže dorazila zpráva o Mrchožroutech sužujících Munzig, Galeth se okamžitě chystal poslat knížeti vzkaz s diskretní nabídkou pomoci. Nemohl se dočkat, až prokáže své válečnické schopnosti v opravdovém boji, ale Cothor nebyl jeho plánu nakloněn. Moudrý stařec si byl vědom, že jejich krev je příliš vzácná, než aby byla prolévána pro věc, která se týkala čistě lidí. Lidští nájezdníci, lidské oběti. Elfové věděli, že lidé na ně odjakživa hledí úkosem, a pokud to šlo, jejich společnosti se vyhýbali. Rod Lothainů se navzdory své slavné minulosti tentokrát do záležitostí města vměšovat nehodlal.

Galetha otcovo rozhodnutí rozesmutnilo, Gilead však jeho trápení vycítil, promluvil s ním a přesvědčil ho, aby na celou věc zapomněl. Jako nejstarší syn bral Gilead svou odpovědnost vůči rodině velice vážně.

O tři dny později vzal Gilead Nelthiona, nejzkušenějšího z jezdců ve věži, který oba mladíky učival sedlat koně, a vyrazil do mrazivého zimního odpoledne. Doma řekl, že bere koně na projížďku, ve skutečnosti si ale potřeboval pročistit hlavu ostrým tryskem zasněženými hvozdy.

Gilead se nikdy nedozvěděl, zda šlo o náhodu či promyšlený plán, jestli Mrchožrouti zaslechli dusot kopyt a rychle zorganizovali přepadení, nebo potají sledovali pohyb obyvatel věže už delší dobu. Z úkrytů na stromech a v závějích najednou vyskákalo dvanáct chlapů a několik pololidských stvoření.

Nelthiona strhli hákem ze sedla a ubili ho řemdihi. Bělostný sníh zrudl krví. Gilead se otočil čelem k útočníkům, zlacený jilec meče odhodlaně sevřený v ruce, ale přesila byla příliš velká. Dostal ránu kyjem do boku, podařilo se mu však udržet v sedle. Zaryl ostruhy hřebci do slabin, ten pod ním ale klesl s hrudí probodnutou kopím jednoho z lapků. Kolem Gileada se sevřel kruh železných čepelí.

Tak zajala tlupa Mrchožroutů Gileada Lothaina a uvěznila ho v nejhlubších kobkách Doupat. Dopustili se tím osudové chyby, neboť je ve snu nenapadlo, že jemu, na rozdíl od ostatních obětí, přispěchají rozlíčení druhové na pomoc až do jejich tajné skrýše.

Galeth a jeho muži se polehoučku jako kočky plížili chodbou se stěnami zpevněnými hustou změťí kořenů prastarých stromů, obcházejíce okraj špinavé tůně. Gilead cítil vůni mokré hlíny, tíhu meče v Galethově ruce.

Mrchožrouti nepostavili žádné hlídky. V hlubinách Doupat je případná trestná výprava stejně neměla šanci vypátrat. Jediným bezpečnostním opatřením byla řada drátů se zvonečky natažených těsně nad zemí v tunelech, které vedly k prostorám používaným jako ložnice a údírna.

Starý Fithrael, nejzkušenější šermíř Tor Anroku, poklekl a začal dráty jeden po druhém přetřezávat nožem. Pouštěl je pomalu a opatrně, takže zvonky jen lehce a bezhlesně dosedaly na zem.

Gilead vše s úsměvem sledoval bratrovýma očima.

Pět rudě opeřených šípů založených na pěti napnutých tětivách. Muži čekali na pokyn. Galeth jim kývnutím ukázal dovnitř, pod mechem porostlou klenbu zdobenou gigantickým reliéfem, jehož rysy už napůl zahladila voda. Lupiči zřejmě porazili vepře; ve vzduchu byl cítit kouř a krev, mísící se s pachem potu, výkalů a moči od latríny. Elfové slyšeli hlasitý hovor a smích, do toho zaznívala jakási příšerná pijácká odrhovačka doprovázená drnkáním na violu.

Galeth vstoupil do světla ohniště. Gilead zatajil dech. Oba spatřili překvapené, upoceně obličej, které se po nich otočily. Viola zmlkla v půli tónu.

Pak začal masakr.

Pět dutých úderů pěti elfích šípů, které zasáhly svůj cíl, zaznělo jako krátký virbl. Tři lapkové zemřeli vsedě na lavici, jeden z nich se skácel do ohniště. Dalšího rána do ramene složila na stůl, kde pomalu dodělával mezi roztržitými korbami kradeného piva. Pátému šíp projel břichem a přibil ho zády k židli. Při pohledu na krev řinoucí se z vlastních vnitřností začal muž nelidsky řvát. Děsivá ozvěna jeho křiku se rozléhala jeskynními prostory jako pekelný hudební doprovod k tanci smrti.

Galeth se s vlajícím šarlatovým pláštěm skokem vrhl přes stůl na dvojici lupičů, kteří marně hledali svoje zbraně.

Dalších dvanáct bylo v téhle chvíli v udmírně, kde pobíhali jak stádo vyděšených čuníků a snažili se zaujmout bojové postavení. Gilead věděl, že ještě nejméně pětacet jich spí v celách za rohem, a věděl to i Galeth.

Elfové odložili luky, chopili se sečných zbraní a následovali svého mladého vůdce, jenž právě uťal hlavu jednomu lapkovi a přesekl řetěz řemdihi v rukou druhého. Většina elfů byla vyzbrojena dlouhým mečem, kulatým štítem a dýkou, někteří ale dali přednost těžké seceře. Všichni měli na sobě modročernou třípytívu ithilmarovou drátěnou zbroj a šarlatové pláště. Jejich vlasy i pleť byly bílé jako sníh, oči zakalené hněvem. Ve vzduchu se převaloval dým nasáklý pachem potu a krve. Klenbou jeskyně otráslalo řinčení ocele.

Fithrael rozťal sekerou trup jednoho z lupičů vedví a ocitl se jako první v chodbě vedoucí ke Gileadově cele. Zatímco vzadu ještě zuřil lýtý boj, popadl klíče a prudce otevřel dveře klece. To už dorazil i vznešený Cothorův rádce Taladryel, zbrocený krví nepřátel, a pomohl mu uvolnit Gileada z okovů a zabalit jej do pláště.

„Našli jsme ho! Žije,“ zvolal Taladryel, ale Galeth už to dávno věděl. Spolu se třemi zbývajícími válečníky likvidoval

trosky bývalé tlupy Mrchožroutů. Třem nebo čtyřem lupičům se podařilo včas zmizet v bludištích Doupat. Fithrael a Taladryel vynesli Gileada ven z cely, aby se mohli se svými zakrvácenými druhy radovat z vítězství. Galeth poklekl k bratrovi, objal ho a usedavě se rozplakal. Gilead si všiml rudé jizvy na prsteníčku Galethovy pravice. Pak Fithrael celé doupě podpálil a opatrně se vydali na cestu zpět; uvědomovali si nebezpečí napadení ze strany uprchlých banditů.

Nikdo si v zápalu boje nevšiml, že lapka, kterého prve srazil šíp na stůl, je ještě naživu. Nikdo neviděl, že se vynořil z oblaků kouře a plamenů za jejich zády, když procházeli pod zdobenou klenbou ven.

Ozvalo se jen slabé cvaknutí kuše.

Gileadův výkřik proměnil duše všech elfů v led.

A Galeth padl se srdcem probodnutým ocelovou šipkou.

Gilead se probudil.

Bledá záře úplňku zalévala krajinu. Daleko v lese zavyl vlk a druhý mu odpověděl. Kmen stromu, o který se Gilead opíral, byl tvrdý a studený jako kus železa. Světla pevnosti dole v údolí už zhasla.

Otřásl se. I po deseti letech ho sužovaly noční můry a jako chamtivé přízraky mu kradly spánek.

Vstal a sehnul se, aby prohrábl pohaslý oheň. Pálil v něm borové šišky, a jak se žhavé uhlíky znovu rozhořely, naplno ucítil jejich těžkou, pronikavou vůni.

Strohé špičky borovic mu vždy připomněly lazaret ve věži, kde ho Fithrael dával dohromady. Fithrael ovládal staré umění ulthuanských léčitelů; borovou vodou a babským uchem vyčistil a léčil Gileadovy rány. Jeho znalosti medicíny byly srovnatelné s jeho šermířským a stopařským uměním. Ale na Gileadovu raněnou mysl neměl ani on žádný lék.

Gilead prožil smrt s bratrem a bolestí málem přišel o rozum. Když posléze pominula, musel snášet nekonečnou prázdnotu a samotu. Zdálo se, že rovněž umírá, jako by skrz těsné duševní pouto ke Galethovi prosakovala do jeho těla pomalu, ale jistě z onoho světa plíživá náказа smrti.

Bylo-li tomu tak, umíral Gilead Lothain krutě pomalu – jeho trápení se vlekle už deset let, od chvíle kdy Galeth padl v temnotě prokletých Doupat. Deset let putování a krveprolévání.

Ve věži Tor Anrok Gileadův odchod oplakali. Starý Cothor bědoval, že mu jediný výstřel z kuše sebral oba syny. Copak nebude mít dědice? Měl snad prastarý rod Lothainů, který pamatoval příchod elfu z Tiranoku do Starého světa, vymřít po meči?

Gilead na to neřekl nic. Prostě odjel. Slíbil si, že se vrátí, až splní svůj úkol. Ale nevrátil se ani po pěti letech, když se dozvěděl, že otce skolila zákeřná nemoc, ani po devíti letech, kdy dostal zprávu o jeho smrti. Měl se stát hlavou rodu. Přesto neměl na návrat ani pomyšlení.

Fithrael vyšel ze stanu a všiml si, že Gilead proseděl noc u ohně. Všech pět bojovníků z Galethovy záchranné výpravy dobrovolně následovalo Gileada na jeho pouti. Zbýl z nich už jen nejstarší Fithrael. Mohl už jen vzpomínat na místa, kde byli pohřbeni ostatní.

Fithrael vzhlédl k obloze. „Za dvě hodiny svítá,“ řekl. „Zítřej ráno přijde náš den. Doufejme.“

Gilead se zhluboka nadechl a dodal: „Dají-li duchové.“

Fithrael se posadil vedle Gileada. I po deseti letech ho stále trápil pohled na pánovu chladnou, alabastrově bledou tvář, oči zapadlé jako třpytivé uhlíky v hlubinách vesmíru a vlasy bílé jako jinovatka. Mezi hospodským lidem si na svých cestách vysloužil přezdívku Gilead Umrléc. Mluvíli o něm potichu a hlas se jim přitom chvěl. Považovali ho za přízrak, chodící mrtvolu, která je duchem už dávno na onom světě.

„Chci se tě na něco zeptat,“ řekl Fithrael. Gilead kývl hlavou. „Nikdy dřív jsem neměl potřebu o tom mluvit. Už deset let se spolu štveme za zákeřným nepřítelem. A každou vteřinu z těch deseti let si tvůj nebohý bratr věru zaslouží. Ale bude to stačit?“

„Cože?“ Gilead sebou trhl.

„Až zítřej ráno ostří tvého meče rozpáře tomu krysákovi břicho... Bude to stačit?“

Gileadův úsměv byl všechno, jen ne uklidňující. „Bude muset, starý příteli.“

Jejich protivník. Nevěděli ani, jak vypadá. Měl mnoho jmen – Gibbetath, Temný, Mihotavec. Poprvé se o něm Gilead doslechl asi měsíc po bratrově slavnostním pohřbu, když Taladryel a Fithrael vyslechli Mrchožrouta, kterého se jim dodatečně podařilo dopadnout v jeho lesní skrýši. Od něho se dozvěděli o tajemné říši Temného.

Gibbetath byl skaven. Krysák všemi mastmi mazaný, kterého nikdy nikdo nespáčil, ale jehož záměry, plány a peníze stály v pozadí desítek tajných operací po celé jižní části Říše. Do jeho pokladnice plynuly zisky z rozsáhlého černého trhu s kořením. Díky najatým špehům vždycky dobře věděl, který obchodník mu nabídne nejlepší cenu. Říkávalo se o něm, že dvě války rozpoutal a tři další zastavil. Jeho vykřičené domy v pohraničních městech byly vyhlášené široko daleko a točily se v nich velké peníze. Vedl svůj vlastní zlodějský cech a vlastnil ty nejlepší zabijáky pod sluncem. Vládl špinavému impériu nelegálních obchodů, tajemnému bratrstvu zlodějů, vrahů a zločinců. Armáda podvodníků ovládala podsvětí dvanácti měst Starého světa a zásobovala bohatstvím Temného, který v pozadí tahal za nitky.

Krvavé řádění tlupy Mrchožroutů bylo jedním z jeho vedlejších podniků. Dodával lapkům zásoby a vybavení, upozorňoval je na vhodnou kořist a za to shrábl devadesát procent výkupného. To on přikázal, že všechna rukojmí musejí zemřít. Představovala bezpečnostní riziko.

Když Galeth bandu Mrchožroutů rozprášíl, Temný prý málem pukl vzteky.

Jak se asi bude tvářit, až mu elfi ocel rozpoltí lebku, pomyslel si Gilead.

Temný byl jeho cíl, jeho kořist. Deset let se za ním štvál. To on nesl vinu za Galethovu smrt a Gilead přísahal, že si nedá pokoj, dokud ten skavení parchant nebude po smrti. Hořce litoval, že tehdy Galetha neposlechl a nevypravil se po jeho boku vymýt tu havěť v Doupatech. Nyní byl povinen dokončit bratrovo poslání a jednou provždy skoncovat s původcem všeho zla.

Deset let se pídíl po stopách Temného, likvidoval jednu tlupu skavenů za druhou a pomalu stahoval smyčku kolem své kořisti.

V posledních třech letech se budoucí oběť mnohokrát pokusila neúnavného elfího mstitele zastavit. Posílala na něho tlupy žoldáků a nájemných vrahů. Marně.

Po deseti krvavých letech stál Gilead na prahu jeho dveří.

Začalo svítat. Byl čas zaútočit.

Gilead netušil, na co narazí, ale dřevěná palisáda v lese nebyla zrovna pevnost, jakou by u Temného očekával. Skaveni jsou podzemní tvorové a těžko by se zdržovali v obydlí na povrchu. Ale Temný byl jedna velká záhada, bytost plná protikladů. Nikdo ho nikdy nespatriřil, nikdo ho neznal, nikdo netušil, jaká ďábelská posedlost ho pohání v jeho touze po moci.

Nálož trpasličího střelného prachu udělala v dřevěné hradbě deset yardů široký průlom a Fithvaelovy šípy, vystřelené ze zálohy, probodly hrdla strážím.

Gilead se v oblacích dýmu vrhl proraženým otvorem dovnitř, proti napřaženým kopím obránců a jeho meč byl rychlejší než blesk. Bil se, jak by se bil Galeth. Bratrovo šermířské a střelecké umění se posmrtným poutem přeneslo na něho a přidalo k jeho chrabré povaze Galethovu tělesnou sílu.

Jeden syn ve dvou tělech, říkával Taladryel. Teď se stali dvěma syny v jednom těle.

Ithilmarová zbroj na hrudi mstitele zrudla krví. Byl jako nezadržitelný, smrtící příznak.

Kdo ze stráží měl ještě vnitřnosti pohromadě, zahodil zbraň a vzal nohy na ramena. To už se ale na Gileada vrhli dva ogři. Vztýčili se nad ním jako devět stop vysoká živá hradba, z nozder jim stříkala pěna. Jeden držel sekeru a druhý obrovskou palici.

První po elfovi máchl těžkým ostrím. Syn Cothorův bleskurychle uskočil a svalnatá bestie se s rykem zapotácěla, červeně opeřený šíp hluboko zaražený v levém očním důlku. Fithvael vypustil ze svého úkrytu za dřevěnou palisádou další dvě střely a netvor se skácel k zemi. Jeho druh zařval vzteky a vrhl se s palicí napřaženou k ráně na Gileada. Elf jeho úder vykryl a plynule přešel do protiútoků. Využil setrvačnosti ogrova mohutného těla a nechal ho naběhnout na svůj meč.

Nastalo ticho. Oblaka kouře halila rozbitou hradbu a ležící těla. Odněkud se ozvalo sténání raněného strážce. Gilead a Fithvael s tasenými meči a šarlatovými plášti vlajícími ve větru prohledali okolí. Obrana byla rozdrácena, brána byla vyvrácena.

Fithvael chtěl vejít dovnitř, ale Gilead ho zadržel. „Tohle je konec naší cesty, Fithvaeli te ruin,“ řekl. „Dál půjdu sám. Pokud tady zemřu, někdo musí přinést zprávu do domu mého otce.“

Jeho druh s těžkým srdcem přikývl.

Gilead vykročil vpřed.

V tvrzi byla jediná dlouhá místnost. Mezi trámy se převaloval kouř. Stíny vrhané pochodněmi tančily po zdech.

Gilead se zhluboka nadechl, meč připravený, a vešel dovnitř.

Pomalu se rozkoukával v šeru. Na podlaze zahlédl rozházené prázdné pytle a bedny. Tohle mělo být místo, odkud Temný řídí svou říši?

„Nic moc, co?“ ozval se cizí hlas, jako by mu četl myšlenky.

Gilead postupoval šerem, až na konci místnosti spatřil vysoké křeslo a v něm shrbenou, pohublou postavu.

„Ty jsi ten elf, Gilead?“

Gilead mlčel.

„Stráž říkala, že jste jen dva. Ty a jeden lučištník. To jste dobyli celou pevnost jen ve dvou?“

„Ano,“ odpověděl po chvíli Gilead v neohrabané řeči lidí, již byl osloven. „Kdo jsi ty?“

„Copak to nevíš?“ pohlédl na něj unaveně sešlý muž. „Jsem to já... říkají mi různě. Temný. Mihotavec. Gibbetath...“

„Ale—“ namítl Gilead.

„Překvapuje tě, že nejsem krysí zrůda, po jejíž stopě celou dobu jdeš? Samozřejmě že ne! To jsou jen báchorky... ale celkem dobře mě chránily před nepřáteli. Až dodneška.“

Muž se zamyšleně rozhlédl. „V některých městech mě měli za krysáka, jinde za bestii Chaosu nebo prostě za čaroděje. Podle místních pověr. Byl jsem všim a čímkoliv. Byl jsem legenda.“

„Legenda...“

„Svět jich je plný,“ usmál se muž.

Gilead toužil, aby mu krev začala bušit ve spáncích, aby se v něm vzedmula vlna hněvu a mohl se vrhnout vpřed...

Nic takového se však nestalo. Cítil pouze prázdnotu, jeho touha po pomstě zůstávala neukořená. O tomhle mluvil Fithvael včera v noci u ohně?

Stařec s námahou vstal. Gilead viděl, jak se jeho tělo chvěje jakousi obrnou nebo snad zimnicí. Byl zesláblý a vyhublý, vlasy měl šedivé a řídké. Mezi nimi prosvítala holá kůže místy pokrytá vředy. Belhal se ke Gileadovi, přitom z něho nespouštěl své pohaslé oči.

„Byl jsem pohádkově bohatý, Gileade Lothaine. Mé jméno sice znělo jen v zapadlých uličkách, ale po tři desetiletí jsem byl mocnější než králové. Měl jsem zámky a paláce, truhly plné zlata, vlastní armádu...“

Odmlčel se. „Pak jsem ale udělal chybu. Zabil jsem tvého bratra.“

Gilead pevně sevřel jílec meče.

Muž se s praskáním kloubů znovu posadil do křesla. „Nikdy jsme se nepotkali, a přesto jsi mě přivedl do záhuby. Když jsem se o tobě před lety poprvé doslechl, nedělal jsem si s tím těžkou hlavu. Proč bych se měl bát několika mstivých elfů? Vždyť než mě najdeš, budeš dávno mrtvý nebo se unavíš a vzdáš to.“

Jenže ty jsi to nevzdal. Začal jsem utrácet hromady peněz za nájemné zabijáky, důmyslné pasti, falešné stopy. Tebe ale

nic z toho nezastavilo. Byl jsi mi pořád na stopě. Pak přišly zdravotní problémy, noční můry, nervy...“

„Nečekej, že tě budu litovat,“ zavrčel Gilead.

Stařec rozhodl ruce. „To rozhodně ne. Jen jsem si myslel, že tě potěší poslechnout si, jak jsi mě zlomil. Jeden po druhém jsi vypaloval moje paláce a statky, raboval skladiště, likvidoval mé služebníky. Celé moje impérium jsi obrátil v trosky. Prchal jsem z úkrytu do úkrytu a cpal peníze do kapes posledním zbylým ozbrojencům, aby mne neopustili. A ty jsi mi byl pořád v patách a rozséval na své pouti zkázu a smrt.“

Ukázal na ponuré zdi kolem sebe. „Víc mi nezbylo, Gileade Lothaine. Jen tohle stavení a pár žoldáků, které jsi právě pozabíjel. Půlku života jsem shromažďoval nedozírné bohatství, abych je pak vyplýtl na ochranu před tebou.“

Narovnal hlavu a nastavil vrásčité hrdlo. „Ty elfi parchante. Zabij mě už konečně. Ukonči moje trápení.“

Gilead se zachvěl a meč mu najednou ztěžkl v ruce.

„Tak dělej,“ zachroptěl jeho protivník a naklonil se blíž. „Dokonej svou pomstu a pak si třeba chci páni! Chci už mít konečně pokoj!“

Gilead si hřbetem ruky otřel čelo.

„Tak dělej,“ křičela na něho ta pološílená lidská troska a sesula se z křesla na kolena.

Gilead shlížel na svého nepřítele. „Chceš, abych ukončil tvoje trápení? Když tě podřizu, moje trápení tím neskončí. Před deseti lety jsem si myslel, že by mohlo.“

Otočil se a zamířil zpátky ke dveřím. Za ním se neslo skučení jeho protivníka. „Zabij mě! Už nemám pro co žít!“

„Ani já ne,“ řekl Gilead. „A žít s tím je cena, kterou zaplatíš.“

Venku se horské slunce snažilo prodrat korunami borovic. Gilead zapíchl meč do země před hradbami a sedl si na kládu.

„Je po všem?“ zeptal se Fithvail.

Gilead přikývl.

„Je mrtvý?“

Gilead zavrtěl hlavou. Fithvail se zamračil, ale dál se raději nevyptával.

Ozval se zpěv skřivánka. Hluboko v Gileadově mysli stále dlela plíživá bolest.

Můžu vám jen říct, že věž Tor Anrok dodnes stojí schovaná v hlubokých hvozdech kolem Munzigu, i když už ji možná nikdo nespátí. Prázdná okna zarostlá křovím slepě hledí do krajiny jako oči lebky. Je to už jen hromada mrtvého kamení uprostřed divočiny.

Říká se, že poslední Lothain, Cothorův ztracený syn, stále žije a jednoho dne se vynoří z lesů a odemkne ztrouchnivělou bránu věže. Prý se potuluje na samém konci Starého světa jako nesmrtelný přízrak a jeho meč nikdy nespí. Vyje na měsíc, aby vykřičel svoje utrpení, a bojuje s kmeny, které se vydaly po temných stezkách Chaosu. V jeho očích je prý smrt.

Ale možná je to jen legenda. Svět je jich plný.

II.

Gileadův osud

Odsud se nehnu, dokud si pro mne nepřijde smrt.

Rádi byste slyšeli další příběh? Po světě se jich vypráví mnoho, ale většinou jsou to jen hloupé žvásty. Hluboko v hvozdech kolem Munzigu podle místních legend hnízdí kouzelný ptáček, který poletuje z palouku na palouk a přitom svým smutným trylkováním předpovídá budoucnost. Když se setmí, poví vám munzigští o temném přízraku, který se plíží mezi hřbitovními kameny a saje morek z kostí živých i mrtvých. Takové i jiné báchorky si tady vyprávějí, aby zabavili děti, ohromili poutníky a aby jim lépe uběhl čas mezi dvěma rundami.

Lilanna byla kojnou v rodině bohatého munzigského kupce Zieglera. Byla to podsaditá žena s drdolem stříbrných vlasů a naškrobenými šaty, které už dávno vyšly z módy. Když Zieglerovy děti koupala a ukládala je ke spánku, vyprávěla jim přitom příběhy. Vždy se pak neposedně vrtěla a žadonily o Ještě jeden. Nejradši měly ty o elfech, bílých strážcích lesů a lučních bystřin.

Lilanna znala o elfech dva dobré příběhy. První vyprávěl o věži Tor Anrok, starší než svět sám, ukryté hluboko v lesích za městem, kam lidská noha nevzkročí. Není ji prý možné spatřit jinak než ve světle měsíční záře. Lilanna si nebyla jistá, proč tomu tak je, ale příběhu to dodávalo šťavu.

Druhý byl o studánce. Její poloha nebyla přesně určena, což vyprávění značně zjednodušuje. Jmenuje se Eilonthay, tvrdila Lilanna, a její hladina je klidná a průzračná jako sklo. Když měli lidé z Munzigu nějaké trápení, mohli podle staré chůvy zajít ke studánce a požádat o pomoc elfy z Tor Anroku. Ti prý byli vázáni slibem jejich prosby vyslyšet. Po staletí bdělo oko měsíční věže nad životy obyvatel Munzigu. Bylo-li volání upřímné, elfové k němu nikdy nebyli hlší. Takový byl jejich zvyk.

Děti se smály. V domě bydlely čtyři. Nejstarší Russ, přísný a neústupný, smíšek Roder, zlatovlasá Emilon a malá Betsen. Lilanna znala spoustu pověstí a děti je všechny milovaly.

Jak už to v příbězích bývá, osud těchto dětí nakonec předčil nejdivočejší představy všech kojných a hospodských vypravěčů. Russe našli přibitého spolu s dospělými členy rodiny k dubovému trámu. Roder se usmažil nad ohništěm. Z Emilon zbylo jen pár krvavých chomáčů jejich zlatých vlásků. Lilannu i zbytek služebnictva rozčtvrtili a ledabyle naházeli na smetiště. Přežila jen třináctiletá Betsen. Připravovala se tou dobou u zámeckého dvora v Middenheimu na povolání komorné Grafovy manželky.

Když přijela domů na pohřeb, byla bílá jako duch. Ujal se jí kníže Horgan a ubytoval ji ve svém paláci. Dlouho s nikým nepromluvila ani slova.

Jedné letní noci konečně našla onu studánku. Po dva roky, navzdory naléhání svého poručníka, vyjížděla skoro

každý den do smaragdových hlubin lesů. Pověstem staré chůvy věřila odjakživa. Teď byly to jediné, co jí zbylo. Studánka byla hluboká a čistá. Průzračná. Ležela na mýtině daleko od lesní stezky, zastíněná dvaceti košatými modřínky. Hned jak ji spatřila, věděla, že našla Eilonthay. Sesedla z koně a přehodila si sametový pláštík přes rameno. Došla až ke břehu a poklekla. „Lide Tor Anroku, žádám tvou pomoc. Toužím se pomstít za krutou a zbytečnou vraždu své milované rodiny. Neotáčeji se ke mně zády.“

Věděla, že je to jen pověra. Přesto se ke studánce trpělivě noc co noc vracela.

* * *

Odložil dřevorubeckou sekyru a poklekl. Srdce měl těžké. Už tu zase bylo to děvče. Klečela u průzračné vody a se slzami prosila o pomoc. Pokolikáté? Podvacáté? Potřicáté? A kolikrát tu byla, než si jí vůbec všiml?

Přitiskl se ke kmeni, aby ho nespátřila, a kousl se do rtů, aby neodpověděl na její prosby, jak mu velela čest.

Konečně vstala a vydala se zpět ke svému koni. Za několik okamžiků zmizela v měsíční záři.

Fithrael, poslední válečník z Tor Anroku, si povzdechl. Tohle nebylo správné. Kéž by byl mladší a silnější. Jenže byl starý a unavený. V minulých časech, než přišly roky úpadku po desetileté trestné výpravě, by se zachoval jinak. Teď byl už jen zestárlý dřevorubec, toulal se po pasekách, kácel stromy, štípal dříví na otop a tiše čekal, až si pro něj přijde smrt.

Věž Tor Anrok byla jako obvykle zahalena tajemným tichem. Paprsky slunce pronikající zelenými korunami stromů se lámaly o vysoké, nedobytné zdi. Zdálky byla stále krásná. Zblízka byl ale patrný všudypřítomný rozklad.

Po smrti lorda Cothora se z ní stala ruina. Vnější hradby obrostly šípovým křovím a světlé zdivo zezelenalo mechem. Okenní rámy ztrouchnivěly a v děravé brídlicové střeše se uhnízдили ptáci. Zdi se bortily a kusy nádherného ručně tesaného průzračného kamene pohlcovala hlína.

Fithrael obezřetně našlapoval. Ačkoliv byla věž mrtvá, stále ji chránila hustá síť magických nástrah a pastí. Pro

Fithraela nepředstavovala hrozbu. Strávil tady většinu svého života a vlastníma rukama ještě jako bojovník tyto pasti pomáhal ličit. Věděl dobře, kam šlápnout, které kameny a stezky překročit, jakými gesty zahnat zlé čary.

Jeho obezřetnost pramenila spíš z toho, co jej čekalo uvnitř. Až příliš dobře si pamatoval den, kdy se s Gileadem vrátili z dlouhé trestné výpravy do věže Lothainů a našli ji zpusťlou. S tou bolestí se nikdy nevyrovnal. Starý Cothor zemřel – jeho hrob našli v posvátném háji – a z věže jako by přes noc vyprchal všechn život. Služebnictvo, stráž, podkoní, vše živé bylo pryč. Nějaký čas s Gileadem zoufale pátrali v okolí, ale nenašli po nich ani stopu. Věž Tor Anrok byla opuštěná a zarostlá trním.

Už to bylo dlouho, co se sem naposledy vrátil.

Fithrael nasadil na tětívu černého tisového luku červeně opeřený šíp a plížil se ponurým nádvořím. Skoro splýval s okolím. Šarlatový plášť dávno vyměnil za nenápadnou zelenou loveckou pláštěnku a ithilmarovou drátěnou zbroj mu zakrývala halena z krtčí kožešiny. Smutně se rozhlížel zanedbaným dvorem. Ostružiní a šípky prorůstaly skrz dlaždice. Vzpomněl si, jak zde kdysi cvičili takoví válečníci, jako byl Taladryel, Nithrom nebo sám lord Cothor. A obě dvojčata, jeho dědici.

„Gileade,“ zavolal. „Můj pane,“ dodal tiše.

Odpovědělo mu jen ticho, ale jinou odpověď ani nečekal.

Gileada našel v trůnním sále, jak dřímá v mohutném pozlaceném křesle, které patřivalo Cothoru Lothainovi. Štíhlý elfí válečník netečně spočíval na opěradle s dlouhým mečem v ochablé ruce. Modrobílou ocel hyzdily tmavé skvrny a dračí jilec byl zašlý špínou. Kolem stály tácy s dávno zkaženým jídlem a ovocem a prázdné lahve od vína.

„Gileade?“

Gilead Lothain procitl z děsivého snu. „Fithraeli? Můj starý příteli.“

„Pane.“

„Už je to dávno,“ zamumlal Gilead. Popadl nejbližší láhev, prozkoumal prázdné dno a zase zapadl do křesla.

„Dvanáct měsíců jsem tě nenavštívil,“ přiznal Fithrael.

„Tak jak jde život ve tvé lesní chýši?“ zeptal se Gilead nepřítomně. „Víš dobře, že ve věži se pro tebe vždycky místo najde.“

„Nemohl bych tu žít,“ řekl Fithrael a rozhlédl se po troskách sálu osvětleného šedými paprsky, které procházely děravou střechou. Pod okny se válely střepy skla. Vzduchu byl cítit hnilobou a plísni.

„Přesto jsi zde. Proč?“

„Kvůli naší úmluvě, staré úmluvě s obyvateli nedalekého města. Jeden z nich přišel ke studánce a žádá nás o pomoc. Lidská dívka. Její hoře je nezměrné.“

Gilead zavrtěl hlavou. „Ty dny jsou dávno pryč...“

„To vidím,“ opáčil Fithrael hoře.

Gilead prudce vzhlédl a zvýšil hlas. „Co tím chceš říct?“

„Měli bychom jí pomoci, můj pane. Ten zvyk vychází z pradávnej úmluvy, mnohem starší než jsme my dva.“

Gilead tiše zaklel a mávl rukou. „Já jsem už vykonal dost. Deset let jsem mstil smrt svého bratra. Odsud se nehnu, dokud si pro mě nepřijde smrt.“

„Tvůj bratr by pomohl. Galeth by neodmítl.“

Ještě než ta slova vypustil z úst, věděl, že řáda do živého. Bez hnutí čekal, až přijde odvetný úder.

Gilead se nejistě postavil. Meč mu vyklouzl z dlaně a zazvonil o podlahu.

„Jak se opovažuješ takhle se mnou mluvit,“ zasyčel. Jeho slova přešla v kašel. Gilead chvíli lupal po dechu. „Galeth a já jsme byli jedno, bratři, dvojčata! Jedna duše ve dvou tělech! Copak jsi zapomněl?“

Fithrael sklonil hlavu. „Nezapomněl, pane. Tak se o vás skutečně mluvilo.“

„A jeho smrt mě rozsekla vedví! Má duše zemřela! Deset let! Deset let jsem stíhal jeho vraha! Prahnu po pomstě! A když jsem ji našel, nedala mému bolavému srdci prázdnou útěchu!“

Fithrael se otočil k odchodu. Tohle na něj bylo příliš.

Pak se ale zarazil. Srdce se mu divoce rozbušilo. K svému překvapení cítil, jak mu krev vše hněvem. Prudce se otočil zpátky a bál se, co spatří. Gilead stál vzpřímeně a mračil se, zapadlé temné oči se zlověstně leskly v pohublé, ztrhané tváři.

„Já jsem tam byl také!“ zavrčel Fithrael na svého pána. „Deset let jsem stál po tvém boku, až do konce! Jediný z tvých druhů, kdo přežil výpravu! Netpěl jsem snad stejně? Neobětoval jsem snad vše? Copak má přátelé zemřeli zbytečně?“

„Já jsem jen—“ zakoktal Gilead.

„A podívej se, jak zchátralo tvé hrdé sídlo, když jsi byl pryč! Je mrtvé! Rozpadlo se na prach! Pýcha Tor Anroku je zlomena, protože její dědic někam zalezl, aby si lízal své rány! Rodová linie Lothainů zanikla kvůli tvé sebelítosti!“

Fithrael čekal, že ho Gilead udeří, ale pramálo mu na tom záleželo. Jeho pán se třásl, oči rudé hněvem, ale Fithrael přistoupil až k němu a chrlil na něho další slova.

„Lituji tě, pane! Vždy jsem tě litoval a želel tvé ztráty! Ale teď... ty se teď utápíš v sebelítosti a čekáš na smrt, která možná nikdy nepřijde! Tak skvělý bojovník nesmí zahazovat své schopnosti, když je může využít v něčí prospěch.

Toužíš po smrti, ale dokud žiješ, ještě můžeš pro ostatní vykonat mnoho dobrého. Tak bylo našim zvykem! Odjakživa!“

„Zmiz!“ zařval Gilead rozzuřeně. Zoufale nakopl tácy a lahve, které se vršily před trůnem. „Vypadni!“ Sehnul se, popadl ze země láhev a mrštil jí po svém nejstarším příteli.

Minula ho o pořádný kus a rozbila se o stěnu. Fithrael nehnul ani brvou a mlčky odešel ze sálu.

Uběhly čtyři dny. Gilead Lothain je vůbec nezaznamenal. Buď spal nebo pil a házel prázdné lahve rozbitými okny síně ven, kde se už půlka nádvoří blyštěla střepy. Hlava mu třeštila bolestí, kterou potřeboval vykřičet do noční oblohy.

Probudil se za rozbřesku. Ležel špinavý u nohou otcova zlatého trůnu a třásl se zimou. Bolest byla tak otupující, že si teprve po chvíli uvědomil, že ho nevzbudilo bledé denní světlo, ale šilené kráčení havranů.

Pomalou se vypořádával na nádvoří. Havrani lemovali hradby, černí, krákorající a dychtiví. Hejna dalších kroužily kolem. Občas se některý snesl dolů a klovl do hromádky schoulené na dlažbě u brány.

„U fénických králů!“ zamumlal Gilead, když rozeznal, co to je.

Fithrael byl studený jako smrt. V jeho starobylé zbroji zely díry a prosakovala jimi krev. Gilead zahnal mrchožrouty a sevřel přítelovo tělo do náručí. Starý bojovník namáhavě pozvedl víčka.

„Kdo to udělal?“ zeptal se Gilead. „Co jsi to vyváděl, starý příteli?“

Fithrael ze sebe nedokázal vypravit ani slovo.

„Snad jsi... ty jsi mě chtěl zahanbit, Fithraeli! Šel jsi pomoci té lidské dívce?“

Fithrael slabě přikývl.

„Ty tvrdohlavý blázne!“ zaklel Gilead.

„Já, pane? Já že jsem tvrdohlavý?“ vydechl Fithrael.

Gilead ho zvedl a odnesl do věže.

Možná už jsem zmínil, že opevněné město Munzig leží u hranic v jižním cípu Říše, uprostřed hvozdu Černých hor.

Špičaté štíty dřevěných domů chrání vysoké hradby. Hrdý a vznešený palác munzigského knížete stojí nad městem na skalním výběžku, který skýtá skvělý výhled na řeku Durich a lesní stezky šplhající k Průsmyku černého ohně.

Betsen Zieglerová žila v paláci celé dva roky po ztrátě své rodiny. Dlouhé měsíce jen neklidně polehávala a truchlila ve svých komnatách v západním křídle. Všichni o ni měli strach. Její mysl pod tíhou neúnosného břemene zestárla daleko víc než její patnáctileté tělo. To s lidmi bolest dělá. Bolest a žal.

Po uplynutí prvního roku požádala o knihy, zase začala vycházet do města a obnovila styky s přáteli své rodiny. Po večerech pak vysedávala v palácových zahradách a četla si.

Onoho večera se zahradou linula těžká a opojná vůně květin a kniha zůstala ležet neotevřená na lavičce vedle ní.

Myslela na prapodivného elfího dřevorubce s laskavými očima a měkkým hlasem, který se jí zjevil u studánky a vyslovil tolik krásných slibů. Začínala věřit, že to byl všechno jen sen. Následující noci vyklouzla z paláce a znovu zajela ke studánce.

Jemný vánek ji obklopoval silnou vůní levandule a majoránky. Začalo se ochlazovat. Chtěla se už zvednout a odejít, když si všimla nehybné postavy. Pozoroval ji dlouhý, štíhlý stín.

Zalapala po dechu a vyhrkla: „Kdo—“

Postava vystoupila ze tmy. Nejprve ji napadlo, že se vrátil starý elf. Ale tohle byl někdo jiný. Zatímco její záhadný ochránce byl milý a přívětivý, tento muž byl vysoký a silný. Jeho vznešený, bledý obličej měl skoro až krutý výraz a v pohledu, který na ni upíral, nebylo nic lidského. Pod jeho šarlatovým pláštěm tušila pevnou zbroj. Byl vskutku jako bytost ze snu.

Promluvil na ni nesrozumitelnou zpěvavou řečí. Pak si pro sebe něco zabručel a promluvil ještě jednou: „Ovšem, musím užívat neohrabaného jazyka lidí. Ty jsi Betsen Zieglerová?“

Mimoděk přikývla. „Kdo jsi ty?“

„Jsem Gilead, poslední z rodu Lothainů. Slyšel jsem, že jsi přišla k Eilonthay a požádala o naši pomoc.“

Opět přikývla. „Jiný bojovník mě už vyslyšel a svou pomoc mi přislíbil,“ řekla. „Nechápu, proč—“

Nenechal ji domluvit. „Fithrael je udatného ducha, ale svá válečná léta má už za sebou. Požádal mě, abych vzal vyřízení tvé záležitosti na svá bedra.“

„Děkuji ti,“ špitla, stále ještě trochu vyvedená z míry.

„Teď jdi domů. Za soumraku nenápadně vyklouzni z paláce. Budu tě čekat za branou města.“

„Proč? Nemůžeš jen—“

„Bylo mi řečeno, že se jedná o pomstu. O té vím všechno. Tvá přítomnost u toho je nezbytná.“

Zamrkala, usilujíc se sformulovat další otázku, ale on už byl pryč.

Čekal na ni usazen v sedle válečného hřebce sto yardů od brány v přítmí lesa. Betsen došla až k němu pod větve starého jilmu, jehož listům ševalil vánek.

„Je to jen sen?“ zeptala se.

„Lidé o nás často sní, protože nevěří, že existujeme. Ale já existuju. Žiju. Alespoň tímhle jsem si jistý. Dejme se do práce.“

Dívka byla bystrá a chápavá, což Gileada překvapilo, neboť o duševních schopnostech lidí neměl příliš vysoké mínění. Ne že by s nimi za ta léta přišel nějak často do styku. Když mu vyprávěla o bestiálním vyvraždění své rodiny, vzbudila v něm pocit porozumění, který ho rovněž zaskočil. Vylíčila celý masakr a pak se odmlčela a čekala. Gilead se přistihl, že ji pozoruje. V patnácti letech byla příliš mladá, dokonce i podle směšných lidských měřítek, ale rozhodně nepostrádala půvab, i když světsky hrubý.

Začala vysvětlovat, co všechno během dvou let o zločinu zjistila. A překvapila ho potřetí. Získat takové informace vyžadovalo pořádnou dávku důvtipu a neméně odvahy. Předala je Fithraelovi, než vyrazil vstříc zničující porážce. A nyní totéž zopakovala Gileadovi.

Ve starém opevněném sídle asi deset mil od Munzigu sídlil zámožný kupec Lugos. Byl starý a nesmírně bohatý – bohatý jako sám kníže, říkali jedni, dokonce bohatší, říkali druzí. Všem vrtalo hlavou, jak mohl kupec, jakkoli úspěšný a prosperující, nashromáždit tak obrovský majetek. Dělal si zálusk i na místo u dvora. Mezi Hraničními knížaty se klidně ztratil nějaký ten další hrabě nebo vévoda.

Potají se o něm šeptalo, že se spolčil s Temnotou. Že si zahrává s věcmi, které je lepší nechat na pokoji. Říkalo se, že je to čaroděj a že se zaprodal zlu. Žádné skutečné důkazy pro toto tvrzení však neexistovaly. Nikdo kromě Betsen se ani neodvážil po něčem takovém pátrat. Lugos byl vážený a mocný muž. Jeho tělesná stráž co do počtu překonávala posádku mnoha měst. Jeho sídlo bylo nedobytnou pevností. A měl nezanedbatelný vliv i u dvora.

Betsen věděla, že její otec byl rovněž úspěšný kupec a že obchodoval s Lugosem. Ten si jej zpočátku hýčkal, jako dobrého obchodního partnera. Během těsných obchodních styků však Betsenin otec pronikl příliš hluboko do Lugosových záležitostí a stal se pro něj nebezpečným. Lugos se rozhodl umlčet ho. Provedl to patřičně zrudným způsobem, jak si žádali jeho nesvatí bohové.

Zámek byl skutečná pevnost, mohutná stavba z černého kamene se silnými hradbami a strážními věžemi po celém obvodu.

Gilead jej pozoroval z úkrytu mezi stromy. Na rozdíl od lidských bytostí nepotřeboval hmatatelné důkazy o zlu přebývajícím uvnitř. Doslova cítil odpornou špinu prýstící ven. Kdyby sem zavítal za jiných okolností, i bez dívčina naléhání by neváhal to doupě srovnat se zemí. Byla to skvrna na tváři matky přírody.

„Počkej tady,“ přikázal děvčeti a podal jí lehký samostřil. „Až přijde tvá chvíle, pošlu pro tebe. Kuše je nabitá. Bude-li třeba, pečlivě zamíř a stiskni tohle. Ale do žádných potíží by ses dostat neměla, budou mít dost starostí se mnou.“

„Bez pomoci?“ zeptala se.

„Bez pomoci,“ přisvědčil elf a oči se mu temně zaleskly. „Vypořádám se s nimi sám.“

„Ale já jsem mluvila o sobě,“ ohradila se prudce.

„Nic ti nehrozí,“ odpověděl, překvapen jejím tónem. Byla opravdu bystrá, až příliš na obyčejnou lidskou bytost.

Pobídl koně k odjezdu, ale zadržela ho. „Ten druhý... Fithrael? Vyprávěl mi o tobě. O tvé bolestivé ztrátě a čím vším jsi prošel.“

„Měl raději mlčet,“ řekl Gilead a oči se mu zúžily v temné štěrby. „To není lidská záležitost.“

„Jen mi vysvětloval, proč se mého poslání ujímá on, a nikoliv jeho pán, vynikající válečník.“

Gilead mlčel.

„Chápu to,“ dodala rychle. „Chápu, že jsi pro svou nezměrnou bolest neměl chuť zabývat se bolestmi jiných. Proč jsi ale nyní změnil názor?“

„Musím dostát slibu, který můj rod kdysi složil. Proto jsem tady.“

„Říkal, že toužíš po smrti.“

„Ano, toužím.“

„Ale říkal také, že než přijde smrt, měl bys podle něj využít svůj život ve prospěch ostatních.“

„Moudrá slova.“

Usmála se. „Taky si myslím. Cítíš se zahanbený?“

„Ne,“ zalhal, skrývaje své pocity za neohrabanost lidské řeči.

„Podle mě je to určitě pravda. Ani život naplněný bolestí nestojí za to promarnit. Co myslíš?“

„Možná... Vždyť jsem tady, nebo ne?“ dodal po chvíli Gilead.

„A jaký bude tvůj život, až tohle skončí?“

Gilead pobídl hřebce ke cvalu. „Ještě ani nevím, jestli mě pak vůbec nějaký život čeká,“ zavolal.

Ostří jeho nože chránila před odlesky měsíčního svitu vrstva popela. Prořízlo tři hrdla a proklouzlo mezi hrudními pláty tří brnění, zatímco jeho levá ruka dusila výkřiky jejich majitelů. O půlnoci byl už za hlavní hradbou a jako stín se kradl podél příkopu ke zdi zámku.

Nad vnitřním náspem bylo vysoké okno. Gilead se na okamžik skryl před další hlídkou a pak obratně přehodil přes příkop konec hedvábného provazu. Kamenná zeď byla černá a kluzká, porostlá slizkým mechem. Jeho nohy využívaly jako opěru každou skulinku a rukama se postupně přitahoval nahoru.

Posadil se na okenní římsu, smotal provaz a vytáhl z pochvy svůj dlouhý meč. V síni pod sebou slyšel violu a píšťaly, veselý zpěv a smích a cinkání sklenic.

„Ted“, nadechl se a skočil. Dopadl doprostřed hlavní tabule. Lehké zadunění stolu rázem utalo veselí hodokvasu. V sále bylo asi třicet lidí; šlechtici, dámy, služebnictvo, vojáci i hudebníci. Všichni bez hnutí zírali na ozbrojeného válečníka, který se tak nečekaně objevil v jejich středu.

V čele stolu seděl Lugos, seschlý stařec oděný ve žlutém rouchu. Usmál se.

„Další elf? Dva v jednom týdnu, takovou počtu si snad ani nezasloužím.“ Pokynul vojákům, kteří se už shromažďovali kolem něho se zbraněmi v rukou. Sluhové a dvořani jim zděšeně dělali místo. „Doufám, že tohohle zabijete pořádně.

Nechtěl bych, aby vykrvácel na útěku někde v lese jako ten poslední.“

Škodolibý úsměšek v Lugosově tváři Gileadem otřásl.

Pak se na něho vrhli. Těžko však mohli zasáhnout bleskurychlý stín, v nějž se proměnil. Gilead tančil po stole a jeho meč tiše svištěl vzduchem. Padli dva, vzápětí další čtyři. Sál se naplnil výkřiky a sténáním, řinčením padajících zbraní a pachem krve.

Lugos zachmuřeně sledoval nelítostná jatka. Naklonil se ke svému rádci, který se po jeho boku třásl strachy. „Probud' Siddroka.“

„Ale pane—“

„Povídám, probud' ho! Tohle je hotový ďábel, ne jako ten minulý! Probud' Siddroka, nebo se nedožijeme rána!“

Gilead ťal vlevo, bodl vpravo. Usekl ruku s mečem a o hlavu zkrátil muže za svými zády. Čepele protivníků se míhaly kolem něho jako křídla vyplašených vlaštovek. Některé se roztrhly o jeho dlouhý zářící meč, jako by byly ze skla, jiné odrazil nebo zablokoval, aby v příštím okamžiku nechal svou starobylost zbraň projít tělem protivníka.

Gilead byl šťastný. Už dlouho v něm neplál ten oheň, to odhodlání. Jeho ruka šermíře a duše válečníka dlouho spaly.

Rozmáchl se mečem, bodl, sekl, udeřil. A nepřátelé umírali.

S mečem zrudlým krví a leskem v očích se Gilead obrátil k Lugosovi. Bylo slyšet jen praskání dříví v krbu, sténání umírajících a kapání vína z převržených korbělů na stole.

„Ty jsi Lugos?“ zeptal se Gilead.

„V to doufej“, odpověděl muž klidně. „Jinak jsi ošklivě zaneřádl jídelnu někomu jinému... elfe“, dodal opovrhlivým tónem.

Gilead vykročil kupředu. „Mluv, než zhyneš. Vyznej se ze svých zločinů.“

„Zločinů? Máš snad nějaký důkaz? Za tuhle urážku mé osoby po tobě půjdou nejlepší zabijáci celé Říše, na to vem jed, elfe. Bílí vlci, Panteři rytíři... a až tě chytí, budeš rozčtvrcen jako vrah.“

„Toho se málo bojím. Cítím zde zlo. Vím, že si zahráváš s temnými silami. Znáš tvé zločiny. Vyznáš se z nich, než tě za ně ztrestám?“

Lugos zvedl pohár a napil se. Gileadovi připadal na příslušníka té krátkodeché, bázlivé rasy až nepřírozeně klidný.

„Takže si to shrme... V mládí jsem hodně cestoval kvůli obchodům a viděl jsem spoustu krásného zboží. Jednoho dne se mi dostal do ruky náhrdelník. Byl velmi starý a překrásný, obdivuhodný výtvar pradávné dílny. Líbil se mi, a tak jsem si ho navlékl.“ Jeho tvář potemněla. „Byl prokletý. Začarovaný Temnými bohy Chaosu. Stal jsem se jejich otrokem.“ Rozhalil plášť a ukázal Gileadovi kovové články náhrdelníku vrostlé hluboko do zjizveného hrdla.

Gilead mlčel.

„Vidíš, neměl jsem na výběr. Copak si nezasloužím trochu soucitu?“

Gilead stále mlčel.

„A to není všechno. Kvůli svému prokletí jsem byl nucen přinášet lidské oběti, zavraždit desítky nevinných spoluobčanů, nemilosrdně zabít ty, kdo mi zkřížili cestu—“

„Jsi zrůda“, řekl Gilead.

„To tedy jsem!“ zasmál se Lugos srdečně. „A co víc, jsem zrůda, která tě dokázala dostatečně zdržet planými řečmi—“ Dveře na konci místnosti za kupcovými zády se rozletěly. Dvnitř se vevalil funicí obr, mohutný netvor navlečený od hlavy k patě v drátěné zbroji špinavě brčálové barvy.

Gilead ztuhl. Z té bytosti sálalo čiré zlo. Obr měl hledí přilby stažené a něco žvýkal; z obřích čelistí visely krvavé cáry masa. Místností se šířil mrtvolný zápach.

„To je Siddroc“, řekl Lugos. „Můj přítel. Strážce. Můj temný pán mi ho poskytl k ochraně před nepřáteli.“ Změřil si pohledem monstrózní tělo a teatrálně zvolal: „Ale no tak, Siddroku! Už zase jsi snědl mého rádce! Co jsem ti o tom povídal?“ Netvor otočil hlavu a zamručel. „No tak dobrá. Tenhle vetřelec mě obtěžuje. Zbav mě ho a dostaneš tolik masa, kolik dokážeš spořádat.“

Obr vyplivl zbytky nebožehého rádce a s dunivým mručením kolébavě vykročil kupředu. V pravé ruce nesl řetěz s ostnatou koulí velkou jak Gileadova hlava. V levé měl zahnutou šavli, jejíž koš byl opatřen ostrými hřeby.

Gilead se skokem vyhnul první ráně, která rozdrtila stůl. Dopadl na zem a rychle se odkulil z místa, kde v příštím okamžiku ostnatá koule rozbila dlažbu. Na svou velikost byl netvor ďábelsky rychlý. Elf se vyhnul dalšímu úderu a přešel do útoku, ale jeho dlouhý meč se po obrněném rameni s řinčením svezl.

Netvor zvaný Siddroc zasáhl Gileada plochou stranou čepele a s krvácející jizvou na bradě jej odhodil přes půlku místnosti. Dopadl tvrdě na dlažbu u krbu a přitom rozbil dvě violy zapomenuté zde spěšně odcházejícími hudebníky. Tak tak se stačil zvednout a uskočit, než ostnatá koule rozdrtila lavici a železný rošt krbu.

Gilead znovu zaútočil, pokoušeje se najít v brnění nějakou skulinu. Jeho milovaný modrobílý meč se však zachytil v lamači ostří a zlomil se na dva kusy. V ruce mu zůstal jen stopu dlouhý pahýl. Netvor se rozštěkal – možná rozesmál, těžko říct – a vrhl se na elfa.

Gilead rychle zauvažoval. Pokud se nepokusí uhnout, čeká ho jistá smrt. Ale smrt, po té přece toužil! Už se nemusel ničeho obávat. Buď uspěje, nebo získá to, po čem nejvíce prahne. To zjištění ho naplnilo nevýslovným klidem.

Pak udělal, co Siddroc čekal ze všeho nejméně. Zůstal na místě, sevřel pahýl svého dlouhého meče a vrazil jej pod

zdvižené hledí Siddrokovy přilbice. Ozval se pukavý zvuk a zapraskání kostí. Z netvorova hrdla vytryskla černá páchnoucí břečka. Obr se s nelidským rykem svalil na zem.

Gilead se namáhavě vyprostil zpod škubajícího se těla. Pokolikáté už, pomyslel si zachmuřeně, se smrt postavila na mou stranu? Rozhlédl se. Lugos byl pryč.

Gilead ho dostihl na hlavním nádvoří. Lugosovi lidé vyplašeně prchali otevřenými branami a odnášeli, co jim přišlo pod ruku. Gilead jim nevěnoval nejmenší pozornost, jako by to bylo stádo ovcí.

Lugos ležel tvář v bahně probodnutý šipkou ze samostřilu. Vedle něho stála Betsen.

„To je on, že?“ zeptala se elfa ještě celá rozřesená.

„Ano,“ odvětil klidně. „Tvá žízeň po pomstě tedy byla ukojena.“

Vzhlédla k němu se slzami v očích. „Díky... ale necítím sebemenší zadostiučinění.“

„To nepřijde nikdy,“ pravil Gilead Lothain.

Gileadovi se ho skutečně nemělo nikdy dostat. Ale rozhodnost té lidské dívky ho alespoň na chvíli vytrhla z temné beznaděje. Ledový dotek smrti v jeho krvi na chvíli ustoupil žhavému odhodlání.

Stál sám v rozpadlém hlavním sále Tor Anroku. Světlo přicházejícího dne bylo bledé a slabé. Naposledy pohlédl na otčův zlatý trůn. Před chvilkou položil na Cothorův hrob věnec trnitých růží, šarlatových jako barvy rodu Lothainů.

Z věže si odnesl pramálo: pár cetek na památku, tři nebo čtyři nejstarší texty ze zanedbané Taladryelovy knihovny a ze sklepa několik lahví vzácného elfího vína. Osobních věcí mnoho neměl.

Dlouhý meč jeho otce byl královský klenot s platinovou záštitou vykládanou rubíny. Ale nebyl pro něho. Zanechal jej zamčený ve vitrině v Cothorově komnatě, kde, pokud vím, leží dodnes. Gilead si zvolil vhodnější náhradu čepele zlomené v Lugosově sídle: meč Galethův. Byl dvojníkem jeho vlastního, dlouhé štíhlé ostří z modré oceli s dračími zobáky lesknoucími se na jílci zakončeném krvavým rubínem.

Gilead naposledy kývl Tor Anroku na rozloučenou, vyšel na nádvoří a zamířil ke svému koni.

Tam ho rovněž v sedle čekal Fithrael, opatrně sehnutý, aby zmírnil bolest hojících se ran.

„Nikdy jsem si nepomyslel...“ začal.

Gilead se vyhoupl na koně a uchopil ruku starého elfa. „Minulost je mrtvá, Fithraeli. Je pryč. Hodně jsi mě naučil. Netuším, jaká budoucnost mě čeká, ale půjdu jí vstříc... dokud konečně nenaleznu smrt.“

„Nech mě jet po svém boku, dokud ten den nepřijde,“ řekl tiše Fithrael.

Pobídl koně ke cvalu a vjeli do ranní mlhy. Za nimi se osaměle tyčila věž Tor Anrok. Chráněná prastarými kouzly a nástrahami, zahalená tajemným hvozdem, kterým pronikne jen noha elfa. Oku smrtelníka už nikdy nebude dáno ji spatřit.

III. Gileadova vyvolená

Je zde příliš mnoho magie!

Cože? Ptáte se, kam že šli pak? Vidím, že jsem vás hezky navnadil. Podejte mi ten džbán s vínem a nechte mě chvíli přemýšlet. Ty příběhy nosím v hlavě dobrých padesát let a už tenkrát byly hodně staré. Třepotají se jako holubi podkrovím mé hlavy a čekají, až je pustím ven. Pamatuji si jen útržky. Je mi líto.

Když Gilead s Fithraelem nadobro opustili Tor Anrok, vydali se na bezcílnou pouť světem. Někde v divokých lesích východně od Marienburgu prý měli co do činění s nějakou obří rohatou stvůrou, ale podrobnosti mi už vypadly z hlavy. Pak se myslím něco povídá o lupičích, provozujících svou živnost v průmysku na naší straně Parravonu. Když udělali tu chybu, že zastavili dva osamělé jezdce, nezbylo jim dost času, aby toho mohli litovat.

A co dál? K čertu s mojí děravou hlavou! Počkat... počkat... přece ty dva roky v podzemí! Ano, jak válčili v temných kobkách s krysáky. Jaký to příběh, jaké to hrdinství! Ale přísahal jsem, že jej nikdy nevypovím celý. Některé příběhy jsou prokleté a toto je jeden z nich.

Legenda praví, že navzdory všem nebezpečnostem to byly pro Gileada Lothaina dobré časy. Alespoň v porovnání s léty bolesti nad ztrátou dvojčete, s marnou desetiletou honbou za pomstou a beznadějnou prázdnotou, která následovala poté. Spasil ho vlastně jeho přítel Fithrael. Nejprve ho přinutil vypravit se proti zlotřilému kupci Lugosovi a poté ho přesvědčil, aby opustil zchátralý rodný dům, kde přebývali už jen duchové. Jejich společné putování poskytlo Gileadovi alespoň nějaký smysl života, ať už to bylo třeba vyhlazení lupičů, bestii nebo proradných skavenů. Hrdinný boj na straně dobra a spravedlnosti zažehnal kostnatou ruku zkázy, která po něm sahala z druhé strany propasti, ono staré pouto s Galethem, které přetrvalo a poznamenalo jeho duši smrtí.

Oba soupeřníci sdíleli chvíle štěstí i námahy; spojovalo je vzájemné porozumění i společné úsilí. Byly to dobré časy.

Ale Gileadovo srdce stále obestírala temnota a utrpení, které poznamenalo jeho život, se nedalo vyhýbat věčně. Ach ano, dobré a hezké časy to byly. Ale všechno hezké jednou skončí a už nikdy se to nevrátí. Dobrotiví bohové, já věděl, že na to přijdu. Už si vzpomínám, co se událo potom. Dolijte si sklenice, pohodlně se usadte a já vám povím, jak to bylo dál. Ale varuji vás, žádný dobrý konec nečekejte.

Nejprve vám musím říct o tom hlasu.

Ten hlas začal Gileada volat brzy poté, co dal sbohem Tor Anroku. Nejprve jen matně zaslechl hlásek tenký jak pavučinka, tiše ševelení v nehlubší noci a pak celé měsíce nic. Jak ale plynuly měsíce a roky, hlas postupně sílil a volal stále častěji. Zpočátku jej považoval za hlas svého otce, pak bratra. Časem mu ale v hlavě vykryštoval v jednoznačný a čistý hlas elfí ženy. Tak či tak, Gilead cítil, že ho zná odjakživa; byl to hlas jeho minulosti i budoucnosti. Nakonec se rozhodl začít pátrat po posledních ze svého rodu. Veterán Fithrael, dnem i nocí po jeho boku, soukromě věřil, že je to marný podnik. Elfové dávno opustili zdejší břehy, krajinu obsazenou hrubými a krátkodechými lidmi nebo ještě hůř, odpornými nižšími druhy. Stejně ale Gileada v pátrání povzbuzoval. Myšlenka na výpravu s konkrétním cílem

vnášela do Gileadovy duše klid, začal být vzrušený, zvědavý a odhodlaný. Držela ho ve světě živých a i za to málo byl Fithrael z celého srdce vděčný. Jak jsem už asi říkal, byly to pro oba dobré časy.

Gilead si uvědomil, že čím častěji k němu hlas promlouvá, tím více naslouchá jeho pokynům, až najednou zjistil, že se ocitli v temných neprostupných lesích Drakwaldu, kde kvůli strachu z bestií nikdo nežil. Až tady Fithrael zaváhal, ale Gilead byl pevně odhodlaný. Někde blízko musel žít jeden z jejich rodu, někdo obdařený mocí ovládat jeho myšlenky a vést jeho kroky. Byl odhodlán ho nalézt třeba i za cenu vlastního života.

Hlas neznámé teď ovládal Gileadovy sny každou dlouhou, temnou noc. Pokaždé ji v myšlenkách nadšeně vítal. Od chvíle, kdy ztratil smysl svého mladého života, neviděl pro sebe žádnou budoucnost. Už snad celou věčnost neměl sny, jaké mívá každý mladý muž, sny o touze, sny o lásce, ženě, možná i potomcích. Díky hlasu ve své hlavě opět uvěřil, že takové věci mohou existovat.

Jak se den za dnem prodírali hustým porostem, zcela se upnul na ten hlas a nalezení jeho majitelky. Vůbec nepřemýšlel o tom, co je vlastně čeká, až se skutečně setkají s onou tajemnou volající elfkou.

„Půjdeme dnes ještě dále na východ?“ odvážil se jednoho rána zeptat Fithrael, když zrušili tábor a chystali se na cestu. „Stále na východ, dokud nerozhodnu jinak,“ odpověděl Gilead.

„A co hodláš na východě nalézt?“

„Život,“ řekl Gilead a pobídl koně zvoleným směrem.

Fithraelovi smysl tohoto rozhovoru unikl, stejně jako mu během posledních týdnů unikal smysl mnoha věcí. Pojal k dychtivé touze, jež hnala jeho přítele, nedůvěru. Dřív se celou věčnost jen bezcílně potulovali, občas se někam přesunuli, jindy se zas motali v širokých kruzích prakticky na jednom místě. Nyní se zdálo, že Gilead zná přesně cíl své cesty, ale před Fithraelem jej tají. Starý válečník dobře znal, jak vrtošivý umí Gilead být, když si něco umane. Ted' se ale v Gileadovi mísil zvláštní klid s energickým soustředěním, tak nezvyklý v porovnání s jeho obvyklou vražednou posedlostí, která ve Fithraelovi často vzbuzovala hrůzu.

Fithrael tedy Gileada následoval a vyčkával na vhodnější příležitost si s ním promluvit.

O dva dny později, když se den chýlil ke konci a barvy pralesa se v padajícím šeru slily ve špinavou šed', oslovil Gilead svého společníka. Seděli v sedlech bok po boku a neviděli si do tváře, ale Fithrael cítil z Gileadova těla vzrušené napětí.

„Jsme už velice blízko,“ oznámil Gilead, jako by tím bylo řečeno vše.

„Blízko čemu?“ otázal se Fithrael.

„Ne čemu,“ opravil ho jeho přítel, „ale komu! Hlasu, který nás volá!“

Sotva domluvil, pobídl svého koně do temně šedých stínů prastarého lesa. Fithrael cítil pach odletujících prstí, mechu a prohnílé kůry stromů. Slyšel revmatické praskání věkovitých kmenů, funění divokého kance vzdáleného necelých sto kroků a bzukot lesklých brouků v porostu pod jejich nohama. Ale neslyšel žádný hlas, kromě toho, který mu zněl uvnitř hlavy: Otoč koně a zanech toho mladého blázna jeho pošetilemu počínání.

Fithrael povytáhl meč z pochvy, zabodl hřebci ostruhy do slabin a s vědomím, že toho určitě bude litovat, jej hnál cvalem za Gileadem.

Jmenovala se Niobe. V tom odporném a špinavém místě, kam ji uvrhli, se snažila učinit co možná nejmenší.

Neodvažovala se otevřít oči ze strachu, co uvidí kolem. Vší silou se soustředila na to, aby z hlavy vytěsnila ozvěny lidského nářku, pláče a bédování svých spoluvězňů. Snažila se neslyšet hluboké mručení a chrochtání zrůdných strážců. Uzavřela svou mysl před vším, co viděla a zažívala.

Vše bylo marné. Hypnotizující čarovné charisma lorda Ira se šířilo její duší jako jed krví otráveného. Věděla, co s ní dělá a proč ji sem přivedl... ji a všechny ostatní.

Nemohla proti tomu udělat vůbec nic, jen zavřít oči, zacpat si uši, snažit se být co nejmenší – a volat.

Když ji lord Ire se svými zvrácenými polozvířecími pohůnky zavlkl na toto ponuré, odporně páchnoucí a nehostinné místo, uzavřela před světem část své mysli. Dokonale ji uzamkla a veškerou zbývající energii ji udržovala v izolaci.

Věděla, že lord Ire vysává její magickou sílu a zneužívá ji ke svým nekalým záměrům. A byla si vědoma, že když se mu podaří zbavit ji veškeré moci, nezbude jí nic, čím by mu mohla vzdorovat a vybojovat si cestu ke svobodě.

Její duševní magie byla vždy výjimečná, už od dětských let. Ve věži jejího otce ji hýčkali jako pozhnání. Ted' vyčlenila nepatrnou část své síly a vyslala jejím prostřednictvím do světa prosbu o pomoc. Pokud byl v okruhu tisíce mil alespoň jeden z jejího prastarého rodu připravený naslouchat, pak prosba dosáhne jeho sluchu a třeba jí přispěchá na pomoc. Ale už to trvá tak dlouho. Měsíce, možná roky sama v temnotě, zbavená nadobro veškeré magické síly. Přesto stále znovu volala, s vědomím, že zakrátko už nebude moci volat vůbec.

V Gileadově mysli znovu zazněl onen hlas.

Stromy Drakwaldu se kolem nich svíraly den ode dne těsněji. Nacházeli se teď v nejstarší části obrovského pravěkého hvozdu, nepřístupného a temného lesa, který tu byl už odnepaměti. Prehistorické mýtiny netknuté po tisíce generací páchly hnilobou rozkládajících se černých zkroucených kmenů a zpuchřelých větví. I nejnadanější stopař by zbloudil v nekonečných hlubinách neprostupného porostu. Ve vzduchu se neustále vznášel závan prvotního strachu.

Přesto se Gilead cítil svěží a plný sil, připravený čelit čemukoliv, co potká, a dál následoval vábení elfčina hlasu.

Koruny stromů tvořily vysoko nad jejich hlavami těžký, dusivý příkrov, který zabraňoval oku zahlédnout byť jen malý kousek oblohy. Klenba větví pod sebou udržovala tíživě vlhké ovzduší. Sychravý vzduch byl plný výparů rostlin a praskání zkroucených kmenů. Jezdci znehybněli a pokoušeli se zachytit známé zvuky ptáků či čtyřnohých obyvatel podrostu. Ale tato část Drakwaldu byla mrtvá a kromě primitivních organismů tu nic nemělo naději přežít.

Fithrael sebou trhl. Hřebci náhle začali neklidně stříhat ušima a frkat. Z jejich pošukávajících slabin se linul nasládlý pach potu a nervózně podupávali nohama v nutkání odválat pryč.

Vpředu se tyčila vysoká, neproniknutelná hradba. Hustá zmeť černých větví a temně lesklých listů páchla mrtvolnou

hnilobou. Jezdci sesedli a došli k bariéře pěšky. Ve větru se vlnila jako živá bytost, téměř jako by se chtěla naklonit dopředu a pohltnout je. Šešest větví a listů se sléval v třaskavou kakofonii, jak se hráz kolem nich stahovala a rostla. „Je zde příliš mnoho magie,“ řekl s potlačovaným znepokojením Fithrael. „A v mé mysli dle magie elfů. Nemáme se čeho bát,“ odpověděl Gilead a pozvedl obě čepele, které nosil vždycky u boku.

Prudkým švihem zařal meč i dýku do zelené hradby a odsekl několik nejbližších větví. Umírající listy se vznášely vzduchem, hnědly a usychaly a scvrkávaly se na mrtvou žilnatinu, až se rozpadly v prach a zmizely docela. Uťaté větve křičely, zmítaly se ve smrtící agónii a plivaly lepkavou hnědou mizu, která štiplavě páčila.

Fithrael s kašláním zalpal po dechu, utrl kus látky ze své košile a zakryl si jím ústa. Ale Gilead slepě sekal dál, nevnímal pálivou bolest při každém nádechu ani doutnající skvrny na oděvu, které mu tam žíravá míza vyleptala.

Fithrael, který dýchal přes provizorní roušku, se vyhnul Gileadovu mihajícím se meči a jal se po jeho boku sekat do porostu. Pod útokem dvojice sekáčů se zeď prohnula a stáhla se kolem nich. Pod nohama cítili rašící výhonky čerstvých rostlin.

„Rychleji,“ zakřičel Gilead a zuřivě sekal mečem ve zmenšujícím se prostoru.

Oba válečníci v dokonalé souhře ničili bariéru rychleji, než se stačila obnovovat. Fithrael se po boku svého pána svižně a razantně oháněl mečem ve snaze držet na uzdě nový porost bleskurychle vyrážející ze zlámaných stonků. Nemilosrdně kosili elfími čepelemi vegetaci, jako by to byla armáda zelených kůží. Mezi starou tmavou zelení místy svítily čerstvé výhonky, avšak stále větší plocha zůstávala posečená a holá.

„Daří se nám to!“ zaradoval se Gilead a s dvojnásobným úsilím zařal ostří do trnité hradby.

Nepřestával sekat a řezat a postupně se propracovával k trhlíně v zátarasu. Fithrael se k němu přitiskl zády a vši mocí se snažil ničit čerstvý porost. Mohutně se vzpínající zeď zeleně je opředla jako kukla, ale oni i přesto postupovali stále dál.

Fithrael potlačil obavu, že je vegetace živěná temnými kouzly a spojená do nezničitelné hradby nakonec zadusí.

Hustou zelení před nimi začaly prorážet tenoučké paprsky světla. Nejprve proklouzly jen malé pramínky a poté Gileadův mízou poleptaný šarlatový plášť zalil kužel slunečního světla.

„Už tam jsme,“ vydechl Gilead. Opakoval ta slova stále znovu a znovu do rytmu švihání meče a dýky, jak likvidoval poslední zbytky křoví. Hradba se zhroutila, zničená, seschlá a odumřelá. Sotva se jim podařilo prorazit skrz, ohlédl se ještě celí určení a zadýchání zpět k zátarasu. Nespatřili nic než své vlastní stopy v trávě lesní mýtiny a koně stojící opodál.

„Nebyla skutečná!“ vydechl Fithrael. „Ta děsivá hradba... byl to jen přelud.“

„Ale náš strach a pot je skutečný až dost!“ opáčil Gilead a odvrátil se od místa, kde před chvílkou stála domnělá překážka. Nezbylo z ní nic než sladkokyselý mrtvolný zápach, který se jich držel od okamžiku, kdy vstoupili do Drakwaldu, a nyní byl čím dál pronikavější.

Gilead vykročil – a padl na kolena. Fithrael k němu přispěchal.

„Co je? Co se stalo?“

„Jsem velmi blízko, Fithraeli ruin. Naše průvodkyně nás už čeká... a právě mi sdělila své jméno.“

„Své jméno?“

„Říkají jí Niobe,“ odpověděl Gilead, přehodil si plášť přes rameno a nejistě vstal. „Je nádherná...“

„To nepochybně, ale–“

Gilead ho vztyčeným prstem zarazil „Jsme už velmi blízko. Ukazuje mi cestu ve zjeveních.“

Niobe v oddělené komnatě své mysli schraňovala množství obrazů svého vězení. Některé zachytila mimoděk, jiné zcela záměrně, neboť doufala, že by jednou mohly přispět k záchraně jí samotné i jejích společníků.

Cítila, že mysl toho, kdo zaslechl její volání, je jí stále blíž. Přišel až sem veden jejím hlasem a nyní už mohla prozkoumat jeho intelekt a odhadnout jeho síly. Jak procházela zákoutími jeho duše, narazila na mnohé zavřené dveře a zatarasené cesty. Jako by jeho nitro bylo hluboce poraněno a odříznuto od vnějšího světa. Jaká bolest poznamenala jeho život, že způsobila něco takového?

Zkoumala ho ve své mysli. Byl bledý, vysoký a vznešený, silný a obratný s mečem. Ve skrytých hlubinách jeho duše odhalila stopy proher i triumfů, a to ji uklidnilo. Navzdory bolesti, navzdory jizvám, které mu brázdily duši, byl ten pravý.

Její mysl náhle ozářil nový obraz, zrudná houština znovu ožila a nastavila zachránci své trny. Niobe pochopila, že lord Ire rovněž zaznamenal přítomnost vetřelce, který bez pozvání vstoupil na území zasvěcené temné magii Chaosu. Věděla, že musí svého zachránce varovat.

„Buď ve střehu, Fithraeli. Je v zajetí bestií a obklopuje ji nezměrná magie, nikoliv však její vlastní. Varovala mě, všude kolem číhá zlo.“

„Neříkej,“ utrousil Fithrael sarkasticky. Tohle by už muselo dojít i slepému. Další jízlivou poznámku však spolkl. „Slyšíš to?“ zeptal se místo toho.

„Slyším vrčení a funění bestií,“ odpověděl Gilead.

Fithrael tasil meč a přehodil si přes rameno cíp své mechově zbarvené pláštěnky, aby mu při boji nepřekážela. Přikrčil se.

„Ano, vrčení a funění bestií místo praskotu a vrzání zkroucených větví ještě před okamžikem,“ řekl.

Ale Gilead neměl čas s ním souhlasit. Tasil meč hned, jak uviděl Fithraela dělat totéž. Postavili se zády k sobě a Gilead se snažil zapudit obrazy ženoucí se jeho hlavou – mohutnou třípytící se postavu bez tváře v šedočerném šlechtickém hávu s cínovými a stříbrnými ornamenty, nadpozemsky obrovskou pevnost, magické válečné stroje metající po celém lese kulové blesky. Obrazy, které mu jistě poslala Niobe jako varování před nebezpečnostmi, jež na ně číhají.

„Až zavelím,“ řekl Gilead Fithvaelovi. Jejich pláště se o sebe otřely, jak se k sobě tiskli zády. Obezřetně zkoumali lesní přišerí a pátrali po známce pohybu.

Když to přišlo, bylo to bez jakýchkoliv okolků a ukrývání. Ozvalo se burácivé zavytí a v příštím okamžiku se na ně vrhla tlupa šklebicích se bestií.

Pokřivené a znetvořené zvířecí zrudly s plochými lebkami a s roztaženými vykloubenými čelistmi. Většina z nich měla na hlavě rohy a kly jim trčely mezi křivými zuby až k roztaženým nozdram. Slabiny měli nahé a holé a jejich tuhá kůže měla temně obsidiánovou barvu. Fithvael zahlédl jejich chlupaté hřbety a hustě zarostlá temena. Pohlédl do šedobílých, jakoby nevidoucích očí nejbližší stvůry a s bojovým pokřikem se vrhl do útoku.

Gilead namířil hrot svého meče na šedou hrbatou postavu, která se před ním vztyčila. Byla o polovinu vyšší a asi třikrát rozložitější než on. Klouby na masitých končetinách měla nestvůrně zbytnělé a v širokých zavalitých rukou třímala dvoubřitou sekýru s krátkým topůrkem. Modrá ocel Gileadova meče křísila o hrubý zaoblený břit. Gilead se rozmáchl širokým spodním obloukem, svezl meč po ostří protivníkovy sekery a využil mezery v jeho krytí. Na okamžik zůstal sehnutý, pak prudce bodl směrem vzhůru. Netvor se zrovna otáčel, když obdržel hluboký zásah do ramenní části horní končetiny, spíše živého kyje než ruky.

Z nepřírozeně vykloubených čelistí bestie se ozval řev dušený sevřenými tesáky. Gilead několik nekonečných okamžiků pozoroval chomáče pěny řinoucí se z protivníkovy tlamy. Čas se pro něho jakoby zastavil. Rychle jako stín se vrhl kupředu a dvakrát sekl bestii křížem do tváře, až jí přetřel sanici na dva kusy. Obnažené zuby se zaleskly v proudu odporné jichy, která se vyvalila z rány. Gilead proklál chroptícímu netvorovi hrdlo a teď už mrtvý útočník se skácel bezvládně k zemi.

Fithvael odvrátil oči od mršiny a prudce ťal mečem po dalším protivníkovi. Bestie ránu odrazila okovaným obuškem, ale Fithvael se skrčil a znovu zaútočil, přičemž se úkrokem stranou vyhnul protivníkově odvetnému výpadu. Bestie ale nápor ustála a divoce máchla svou zbraní těsně kolem Fithvaelovy hlavy. Ten padl na kolena a bodl mečem směrem vzhůru. Zasáhl protivníkovu býčí šiji, vyrval mu z ní kus masa a přerzl tepnu; bestie se ale pořád ještě držela na nohou. Elf zaútočil z vysokého náprahu a zabodl skučícímu netvorovi meč do očního důlku.

„Nalevo!“ křikl Gilead zlomek vteřiny před tím, než těžký palcát dopadl na temeno Fithvaelovy lebky. Veterán mnoha bojů zareagoval bleskově a v poslední chvíli se úderu vyhnul. Gileadův meč vzápětí rozpáral útočnickovi hrudní koš a bylo o dalšího nepřítele méně.

Gilead a Fithvael nepotřebovali slova ani gesta, aby se dorozuměli, bili se bok po boku v dokonalém souznění. Sekali, bodali, uhýbali a klamali tělem. Jedné bestii přetřeli podkolenní šlachy, druhé probodli hrud' a třetí rozpárali břicho. Než se setmělo a nebesa nad jejich hlavami potemněla, pobili elfové na tři tucty bělookých bestií se šedou kůží.

Gilead chtěl pokračovat v cestě ještě téže noci, ale oba byli vyčerpaní a Fithvael přesvědčil přítele, aby si odpočinuli a výpravu dokončili až následujícího dne. Gilead byl nepokojný, skoro šílený. Věděl, že Niobe je už velmi blízko. Cítil, jak mu její mysl šátrá v hlavě a ukazuje mu další obrazy. Ale dal na Fithvaelovu radu. Odpočine si, je-li to nutné.

Lord Ire, šampion Chaosu, stál na vrcholu strmého točitého schodiště z típytivě černého obsidiánu vyleštěného do zrcadlového lesku. Gilead k němu vzhlédl. Zdál se vyšší než elf, byl sošné postavy nadpozemsky dokonalých proporcí. Od hlavy k patě byl oděný do milionu odstínů černé a šedé. Jeho kyrys a nárameníky byly jako z leštěné bridlice a spony, přezky a ozdoby na plášti byly z cinu a stříbra. Stál natočený bokem, s hlavou odvrácenou. Gilead se soustředil na jeho profil, ohromen dokonalým ohonem modročerných vlasů splývajícím ladně po jeho ramenou.

Bez mrknutí oka sledoval mohutného muže před sebou a čekal. Čekal, až k němu otočí svou tvář. Čekal, až mu pohlédne do očí a uvidí, jaké hrůzy v nich číhají.

Teprve když Gilead sáhl po meči, muž se konečně pohnul směrem k němu. Otáčel se zvolna. Lord Ire setrval v profilu snad celé minuty. Gilead sledoval jeho pohyb. Z Niobiných slov a obrazů ve své hlavě věděl, že tohle je ten padlý vládce bestií, který ji uvěznil. Lord Ire konečně otočil tvář ke svému katovi a pomalu vykročil dolů dlouhým schodištěm.

Gilead se vši silou vůle snažil sevřít rukou jílec meče a tasit, ale nedokázal to. Upřeně sledoval, jak se k němu ta postava a ta tvář blíží, a snažil se potlačit děs, který ho ochromoval.

Ze strany se bledý obličej lorda Ira zdál spíše elfi než lidský, ačkoliv lidský byl; měl dlouhý, rovný nos, tenký horní ret a silné lícni kosti. Byl hladce oholen a dokonalý oblouk poloviny jeho obočí byl vskutku uměleckým dílem.

Ale zepředu veškerá symetrie zmizela. Levá strana Irova obličeje byla úplně jiným uměleckým dílem. Vlasy, které mu spadaly do čela, mu přidržovala stříbrná čelenka. Horní část byla hustě porostlá černými a mastnými vlasy. Kde mělo být oční víčko, byly ve stříbrné masce vodorovné šterbiny, jimiž nehnutě zírala holá bulva, tvrdá jako koule bílého mramoru, bez víček a nevidoucí. Dolní část obličeje pokrývala rovněž houština leskle černých vousů, kterou napříč brázdily nehybné růžové rty zvlhlé krvavou slinou.

Zdravé oko lorda Ira pohlédlo na fascinovaného elfa a lidská půlka jeho úst se prohnula v křečovitém úsměvu.

Gilead odtrhl zrak od děsivého zjevení a znovu zašátral rukou po jílci meče. Po chvíli soustředění jej nahmatal a konečně vytrhl zbraň z pochvy. Jakmile se mu to podařilo, znovu upřel pohled na šampiona Chaosu, který k němu zvolna sestupoval po schodech. Lord Ire tam však už nebyl. V půli kroku se mu rozplynul před očima.

Pak Gilead zaslechl nad hlavou dlouhé pevné kroky těžkého muže, ale neviděl nad sebou žádný strop. Nebylo tam nic, jen mlha.

Polekaně pohlédl dolů, neboť jeho nádherný meč z modré oceli se zlatem vykládaným jílcem a runovými rytinami, Galethův meč, zmizel. Místo něj držel jen dvě zkřížené latě, s jakými se učil šermovat, sotva učinil první dětské krůčky. S podobnými si kdysi hráli na hlavním nádvoří Tor Anroku pod dohledem Taladryla a Nithroma s Galethem na bojovníky. Ale to přece nebylo možné.

Gilead zahodil hračku a rozběhl se ke schodišti. Hned na prvním stupni si všiml, že vede spíš dolů než nahoru...

přestože nad ním lord Ire stejným schodištěm sestupoval.

Gilead se prudce otočil v obraném postoji a zjistil, že stojí u jiného schodiště. Břidlicové stupně trčely vzhůru bez jakékoliv zjevné podpěry. Prostě visely ve vzduchu. Opatrně šlápl na první schod, a když se ani nehnu, pomalu překonal další tři a pak se rozeběhl vzhůru, bera dva tři schody najednou. Nezastavil se, dokud nedorazil až nahoru. V příštím okamžiku před ním stála zeď, která zespoda nebyla vidět. Schody se najednou sklopily a spojily se v nemilosrdně hladkou skluzavku. Překvapený Gilead sjel pozpátku dolů, kde přepadl přes spodní okraj klouzačky. Dopadl na obě nohy poblíž ústí dlouhého, točitého tunelu.

Tohle místo nebylo skutečné. Nemohlo být skutečné.

Vydal se tunelem, až došel do obrovské zbrojnice. Dědic válečníka Cothora Lothaina vstoupil do skladu zbraní velkou bránou ze severní strany, ale k jižní, východní ani západní stěně nedohlédl, ač tam někde musely být. Asi půl míle nad sebou viděl strop složený z řady velkých propojených kopulí.

Gilead sklonil zrak, pohlédl do prostoru před sebou a vzápětí vyděšeně zalapal po dechu. Nezemská budova obsahovala víc válečných strojů, než si vůbec dokázal představit. Důmyslné mnohoramenné praky stály srovnány podél řad masivních válečných děl s duhovými hlavními tyčícími se vzhůru ke klenutému stropu. Mohutné samostřily se zdobenými navíjecími mechanismy nabitě šípy vytesanými z celých kmenů stály vedle podivně křehkých a vzdušných, téměř nehmotných, obřích katapultů.

Hrůzou přikovaný Gilead tam jen stál, zatímco stroje se začaly chvět a posouvat, jako by se probudily z hlubokého spánku. Gilead zavřel oči a zhluboka nabral vzduch do plic. Druhý nádech pročistil jeho mysl a třetí usadil adrenalin, který se při pohledu na úžasnou zbrojnicí vzedmul v jeho krvi.

Otevřel oči a na krátký okamžik kolem sebe opět viděl a slyšel Drakwald. Vydechl úlevou.

Pak se však kolem něj znovu zhmotnila zbrojnice, stejně obrovská a napohled skutečná, jako když prvně překročil její práh: Gilead se otočil a zoufale se rozběhl k míle vzdáleným dveřím, které ještě před okamžikem byly přímo za jeho zády.

Kámen ani dřevo, železo ani zdivo zde nic neznamenal. Na tomto místě byl prostor tvárný materiál. Zákony architektury, zákony reality tu nic neznamenal. Byly narušeny a pokřiveny natolik, že nakonec zanikly docela. Fithvael vzbudil východ slunce nad lesem a spatřil Gileada, jak se zamyšleně sklání nad pozůstatky ohniště. Byl oblečený a v plné zbroji, ale vypadal vyčerpaně a jeho tvář byla smrtelně bledá.

„Musíme vyrazit,“ řekl. „Musíme vysvobodit paní Niobe a musíme to udělat hned.“

„Času dost, starý příteli,“ odpověděl Fithvael konejšivým tónem, který užíval, když čelil Gileadovým záchvatům náladovosti a umíněnosti.

„Ne!“ odsekl Gilead hlasem vylučujícím jakýkoliv odpor. „Má mysl je jí plná, tak plná jejích obrazů a představ, že už nerozeznám, co je skutečnost a co přelud. Vím jenom, že se pro ni musím bit.“

„Bil jsem se po tvém boku už mnohokrát, te ruin,“ odpověděl Fithvael. „A bez zaváhání to udělám znovu. Ale mám-li tě následovat, musíš mi povědět, co víš.“

„Jen to, že Niobe potřebuje naši pomoc. Je ve smrtelném nebezpečí.“

„Ten hlas a ty obrazy v tvé hlavě pocházejí od ní? Ale kdo vlastně je?“

„Ona je má budoucnost i má minulost,“ zamumlal Gilead a promnul si chvějící se rukou zpocené čelo.

„Ty tu ženu znáš?“

„Vždycky jsem ji znal,“ řekl Gilead.

„Z Tor Anroku?“ zeptal se dychtivě Fithvael.

Gilead sklonil hlavu. „Nevím. U všech bohů Ulthuanu, Fithvaei! Já nevím! Vím jen, že o ni musím bojovat!“

Fithvael si rezignovaně přehodil plášť přes ramena. „Předpokládám, že to mi bude muset stačit,“ povzdychl si.

Gilead se zastavil, zhluboka se nadechl a rozhrnul zelený porost. To, co spatřil v pustině před sebou, bylo obrovské. Neviděl nic než zeď té budovy. Neměl ani ponětí, jak je rozlehlá, protože napravo ani nalevo nedohlédl konce. Zvrátil hlavu a hleděl vzhůru, střechu však neviděl, neboť se ztrácela kdesi vysoko v oblacích, jen nekonečné zdi z šedé žuly a pazourku.

Fithvael ho dohonil a zvědavě mu nahlédl přes rameno, co že to jeho druha přimělo tak náhle zastavit. Ohromeně o dva kroky ucouvl a málem upadl přes kořen stromu trčící ze země.

„Jak to... jak to, že jsme to neviděli už na vzdálenost stovky mil?“ zeptal se.

Gilead mu neodpověděl. Vykročil skrz porost kupředu. Gigantická temná stavba stála jen sto yardů od něj, ale les u jeho nohou znenadání skončil – ve stínu budovy nerostlo vůbec nic. Vstoupili na nepřírozeně černou, tvrdou a rovnou půdu území nikoho. Gilead náhle zjistil, že dokáže jen s obtížemi odlepit nohu od vlhké země, a Fithvael překvapeně vykřikl, když se jeho nohy začaly propadat do horké, černé bažiny.

Asi sto yardů napravo od nich znenadání vytryskl ze země tisíc stop vysoký gejzír a pokropil oba elfy vroucí špinavou vodou. Celá pustina se proměnila v bublající a klokotající močál.

Gilead tasil meč a brodil se bažinou kupředu, dokud se nezabořil až po pás. Rudý plášť si omotal šikmo přes rameno, aby ho chránil před horkým pachem a lepivým bahnem. Fithvael si vykasal nohavice, utáhl opasek, sbalil pláštěnku do torby na zádech a následoval Gileada.

Náhle se Gilead ohlédl. „Chop se zbraní!“ varoval přítele. „Rychle!“ zvolal a zamířil zpátky k němu.

Za Fithvaelem se z bahna vynořila obludná nestvůra, jako by právě procitla z hluboké dřimoty. Její plochou, jakoby boláky pokrytou hlavu lemovaly po obou stranách zakroucené rohy a její velké oči rudě plály. Bláto z močálu jí ve stružkách stékalo po zjizveném zeleném obličej. Nestvůra otevřela tlamu a zařvala, její ploutvovité přední nohy se s odporným mlasknutím uvolnily z bahna a zrůdné, napůl ponořené tělo začalo rychle klouzat vpřed.

Fithvael se otočil v okamžiku, kdy Gilead hodil dýkou. Opsala ve vzduchu elegantní oblouk a zabodla se bahenní nestvůře do hrdla.

Nestvůra zašátrala tlapou s plovacími blánami mezi drápy po jílcí dýky, ale Fithrael byl rychlejší. Přestože byl neozbrojený, vrhl se celou svou vahou proti dýce a zarazil ji hlouběji do horní části hrudníku obludy. Pak zalomcoval zkrvaveným jílcem, vyrvál dýku ven a znovu ji zarazil nestvůře do těla, tentokrát o něco níže.

Velké, bahnem potřísněné veslovité končetiny netvora objaly Fithraela kolem ramen, sevřely ho a zvedly vysoko nad zem. Fithrael ztratil půdu pod nohama a cítil, jak se mu jilec Gileadovy dýky bolestivě zavrtává do hrudi. Netvor Fithraela lehce vytáhl z bahna. Fithrael zvedl nohy tak rychle, jak mu to vazké bláto dovolovalo, přitáhl si kolena k tělu, promočenými botami se zapřel o netvorovo břicho a vši silou se od něho odmrštil.

Dopadl tvrdě na záda a po blátivé hladině se kolem něj líně rozběhla kola. Obluda se vztyčila do výše.

Až doposud Fithrael překážel Gileadovi v cestě, a tak mohl jen nečinně stát a přihlížet, ale jakmile zvíře odhalilo svůj mohutný trup, zaútočil.

Zajel mečem do mozolovitých hrbolů na zádech bestie a pak řezal skrz tuhou nazelenalou kůži, až odhalil klenbu skroucených hnědých kostí. Nestvůra se začala zmitat v křečích a jedna z jejích veslovitých končetin pomalu klesla k zemi. Gilead ponořil levou ruku do bažiny, nahmatal Fithraelův kabátec a vytáhl přítele ven. Fithrael kašlal, plival vodu a zoufale lapal po dechu. Společně se dívali, jak poražená obluda klouže zpátky do hlubin, které se za ní zavřely jako hrob.

Zatímco se Fithrael snažil vzpamatovat, Gilead pátral ve své mysli po Niobe a současně v sobě přemáhal neustálou touhu po jejím hlase. Přivedla je sem a on se spoléhal, že je nakonec bezpečně dovede až k sobě.

Oba válečníci se po chvíli znovu vydali na cestu. Napůl šli a napůl plavali, rukama proráželi hladinu močálu, který se kolem nich divoce vlnil, a brzy se dostali na dosah vysokých kluzkých hradeb.

„Vidíš to?“ zeptal se Fithrael, když prozkoumal povrch zdi, který mě nadosah.

„Nejsou tu žádné spáry,“ řekl Gilead. „Stěny jsou úplně jednolité.“

Gilead odpouval kousek zpátky a zadíval se na část hradby výše nad hladinou, pátraje po něčem, co by mu prozradilo víc o struktuře neproniknutelné bariéry. Viděl, jak odlesky hladiny močálu vytvářejí na povrchu zdi pravidelně se mihotající světelné obrazce. Znovu pohlédl vzhůru, kde zeď mizela v oblacích, a zjistil, že odrazy světla způsobují okenní tabule. Byly neuvěřitelně vysoko, ale zato obrovské. Sklo v nich připomínalo černé zrcadlo a bylo bez jakéhokoliv přechodu zasazené do kamenného zdiva, bez rámu či parapetu. Gileadovi vytanula v mysli vzpomínka na neskutečnou budovu z jeho snu, zavřel oči a znovu se soustředil na Niobin hlas.

Fithrael s Gileadem se brodili močalem podél paty zdi. Zdálo se, že se v dálce lehce zakřivuje. Gilead usilovně pátral po jakémkoliv vodítku, ale jako první to spatřil Fithrael.

„Tamhle,“ vykřikl. „Možná by to mohlo jít tudy?“

Gilead ještě pozorněji zkoumal zeď před sebou, ale neviděl vůbec nic.

„Dvě stopy po pravici, asi loket nad tvým ramenem,“ naváděl ho Fithrael.

„Nic tu není,“ odpověděl Gilead a vrátil se k Fithraelovi. Postavil se na jeho místo a nyní otvor ve zdi spatřil také: byl to jakýsi zamřížovaný, výhružně se šklebící chrlič dešťové vody. Vzdouvající se bláto bažiny zdánlivě zaplavovalo jeho mřížoví, ale nikdy neproteklo skrz.

Nezapomeň! To všechno je jen iluze, pomyslel si Gilead a vrátil se zpátky na místo, kam měl chrlič ústít, ale opět mu zmizel z očí. Fithrael teď stál přímo vedle něho, ale otvor také neviděl.

Starý elf se otočil a sledoval své stopy až k místu, kde byl, když prvně zahlédl dešťový odtok. Několik minut ztratil hledáním správného úhlu, ale nakonec se mu to podařilo. Gilead poslouchal jeho podrobné pokyny a brzy rukama nahmatal mříže, které jeho očím zůstávaly skryté.

Podíval se dovnitř. Nic tam k vidění nebylo. Náhle posledního syna Tor Anroku zasáhl prudký závan studeného vzduchu. Na okamžik si zakryl tvář, a když opět otevřel oči, měl pod nohama pevnou zemi a z jeho oblečení zmizelo bahno a špína bažiny.

„Fithraeli, jsme uvnitř!“ řekl Gilead a otočil se ven skrz mříž, ale za ním byla jen masivní zeď.

V jeho hlavě se zjevila Niobe a rukama mu zakryla oči živoucím obrazem snů, které vsugerovala jeho procitlé mysli. Gilead zavřel oči a nahmatal zeď před sebou. Na pohled byla tvrdá a lesklá, na dotyk však drolivá jako písek.

Nenabízela žádný průchod.

Gilead sňal ze svých ramen plášť a odtrhl od okraje úzký pruh pevné látky. Složil ho na několikrát a zavázal si jím oči. Přestože neviděl vůbec nic, pro jistotu oči ještě zavřel a pak natáhl ruce.

Před sebou ucítil mříž a mohl prostrčit ruce skrz ni.

Fithrael si byl jistý, že ani nemrkl, a přesto nepostřehl, jak jeho přítel zmizel skrz mříže. Bylo mu jasné, že dál se musí dostat vlastními silami.

Pohledem si ještě jednou přeměřil vzdálenost ke zdi a pomalu se vydal k odtoku. Sotva se pohnul, mříž zmizela, ale Fithrael důvěřoval svému odhadu, rukama se přidržoval stěny a v duchu odpočítával vzdálenost. Když dosáhl předpokládaného cíle, zkusmo zašátral rukama po pevném povrchu zdi. Když neucítil žádnou mříž ani náznak otvoru, pomalu si začal zoufat.

Ze vzdálenosti pouhých několika yardů se odtoková mříž zdála být obrovská, přesto ji nedokázal nalézt ani při sebedůkladnějším průzkumu zdi.

Fithrael popošel o krok doleva a sáhl rukou na zeď, prohmatl dlaněmi široký kruh, kam až dosáhl.

Nic.

Na okamžik sklonil hlavu a soustředil se, pak prudce upřel na zeď pohled, jako by ji chtěl provrtat očima.

Ještě dříve než je spatřil, ucítil na svých ramenou sevření páru rukou a na okamžik strnul, připraven odrazit útok nového nepřítele. Pak podle chybějícího prstu na levé ruce rozpoznal dlouhé štíhlé paže svého přítele Gileada. Trčely přímo ze zdánlivě neprostupné kamenné zdi.

V příštím okamžiku už Fithrael stál po boku svého pána, sice zbavený špíny močálu, ale velice zmatený. Zachytil Gileadův pohled.

„Zkus si na to zvyknout,“ poradil mu Gilead. „Už jsem toho tady viděl dost, než aby mě ještě něco mohlo překvapit. Už nejsme v našem světě, Fithraeli tuin.“

„Cítím to,“ souhlasil Fithrael. „Cítím jeho pach a chuť. Prostupuje mým tělem a nahlodává mé svaly. Je to naprostý rozklad!“

„Tak s tím bojuj,“ řekl Gilead. „Jako jsme bojovali se zlem pokaždé... ale bojuj jen sám v sobě. Zlé síly a magie tohoto místa jsou příliš silné, než abychom se jim my dva mohli postavit. Naším posláním je osvobodit Niobe a co nejrychleji z tohoto zlověstného světa zmizet.“

Gilead doplnil varování přísným pohledem, aby si to Fithrael zapamatoval, a pak oba vyrazili kupředu dlouhou točitou chodbou, do cizího světa kamenné pevnosti.

Niobe vedla jejich kroky s naprostou jistotou, ačkoliv je prostředí kolem nich neustále mátllo architektonickými klamy a optickými iluzemi.

Z dálky zdánlivě obrovské prostory nabývaly stísnujících rozměrů, sotva do nich vstoupili. Podlahy a stropy se roztahovaly do podivné perspektivy nebo se vydouvaly a opět narovnávaly, přičemž neustále měnily tvar i rozměry.

Vráželi do neviditelných zdí, chodili po stropě a zdolávali schody, které se na pohled zdály být ploché.

Fithrael vyhlédl jedním z oken, zvenku černých, zevnitř však křišťálově průzračných. Podruhé to už neudělal. Na kratičký okamžik zahlédl monumentální obraz pustiny poseté dunami černého sopečného prachu, který hnál šílený víchř k obzoru. V neustále se měnící krajině nebyla ani známka jakéhokoliv porostu. Válečný veterán viděl, jak se v dáli zdvihá obrovská písečná vlna, postupně se mění v pět mil vysoké tornádo a pak zase v jediném okamžiku zaniká. Pro pohled, který se mu naskytl, neměl žádné vysvětlení – kromě toho, že svět, v němž se nacházejí, je hříčkou Ničivých sil. Niobe Gileada cítila, dívala se jeho očima. Spatřila menšího, starého válečníka, který kráčet ve stopách svého pána, a všimla si zmatku ve Fithraelově tváři, když překonával nástrahy jejich nadpřirozeného okolí. Fithrael, jmenoval se Fithrael. Bylo jí ho líto.

Byli už tak blízko, že skoro mohla natáhnout ruku a dotknout se jich. Jak dlouho už nepocítila dotyk živé bytosti? Nevěděla ani, jestli to jsou dny či roky. Čas byl stejně jako samotná podstata tohoto místa zdeformovaný a pokřivený podle rozmarů lorda Ira, který dlel v Chaosu.

Niobe klečela na svém bloku, protože byla příliš vysoká, aby mohla stát, a její ruce poutal tenký, skoro neviditelný stříbrný řetízek, který sice vypadal křehce, ale jehož články vykované trpaslíky byly neuvěřitelně pevné. Její stanoviště byl dokonale kulatý sloup, ani ne metr v průměru. Vznášel se přibližně ve třetině výšky síně podobné chrámové lodi, kde držel lord Ire všechny své kouzelné otroky, které s takovým zápalem sbíral.

Každý den, někdy ale každou hodinu, změnily sloupy své pozice. Niobe na to čekala s obavami. Když její sloup proplouval nekonečným prostorem ohromného jeskynního chrámu, točila se jí hlava... uvědomovala si totiž, že čím výš vystoupá, tím více se blíží naplnění svého osudu.

Co asi pocítí na samém vrcholu, až se tam dostane? Jaká smrt ji čeká? Hromádám kostí, které stále ležely na některých sloupech, se raději vyhýbala pohledem. Nahoru nesly sloupy živý náklad: lidi, trpaslíky, elfy. Všechny rasy a druhy zde měly své zástupce, všichni při výstupu ještě žili. Ne všechny sloupy ale dopravily svůj náklad zpátky dolů nepoškozený. Mnohé se prostě zřítily a rozsypaly zbytky vysušených těl do prostoru. Těla se rozpadla v prach a zmizela v nicotě, než vůbec měla možnost dopadnout zpět na zem.

Sloupy, které sestupovaly pomalu a nesly dolů kostry nebo rozložené mrtvoly, tak činily pouze proto, že z těl sice už vyprchal všechen život, avšak držely se v nich ještě poslední zbytky magické moci. Tyto sloupy se pak bezcílně vznášely prostorem a nepřemísťovaly se tak často ani tak výrazně jako ostatní.

Niobe nedokázala snést pomyšlení, že ji brzy potká podobný osud. Má-li zde najít svou smrt, ať je raději rychlá a bezbolestná. Nedovedla si představit magii bez přítomnosti vědomí a vědomí bez přítomnosti života.

Niobe dávno přestala pozorovat ostatní magické bytosti kolem sebe, ať už živé či mrtvé. Když ji připoutali ke sloupu, pokusila se je všechny spočítat, ale jejich množství se zdálo nekonečné. Jen na dohled jich měla desítky tisíc a netušila, kolik jich může být v nedozírných hlubinách chrámu. Dávno přestala sledovat nové přírůstky, buď přikované k blokům uvolněným zesnulými, nebo k novým, čerstvě vytesaným mramorově bílým sloupům, které časem ztmavnou stejně jako ty staré.

Ale především dávno přestala pozorovat oltář. Na každého, kdo k němu zabloudil očima, měl hypnotizující účinek. Oltář tvořil masivní kvádr vytesaný ze skály a popsany pohyblivými se černými a šedými runami, které pravidelně syčivě světélkovaly a občas ronily hustou modročernou tekutinu. Stál uprostřed oválného prostranství v místech, kde by byla podlaha, kdyby ovšem chrám nějakou měl. Pod oltářem Niobe neviděla nic, zdálo se, že visí ve vzduchoprázdnu podobně jako okolní sloupy.

Všechno volné místo na povrchu oltáře mezi zřítivenými runami Chaosu pokrývaly drobkounké dírký, z nichž vedly statisíce dlouhých stříbrných vláken. Většina z nich měla stříbrnou barvu, další zářily duhovými barvami, jiné se leskly jako měď nebo byly smolně černé a rozkládaly se hnilobou.

Na oltáři sídlil Šifra, jehož jedinou potravou byla energie z oltáře samotného. Postrádal jakékoliv rysy, neměl končetiny, oči ani uši, nevydával hlas. Byl obrovský a nehybný, jen čas od času pomalu pulzoval nebo naopak divoce tepal ve vlastním zběsile křečovitém rytmu. Byl neměnný, bezvěký a beztvarý, ale Niobe věděla, že je ze všech přítomných bytostí nejmocnější. Oltář totiž vysával z otroků kouzelnou sílu, aniž by poškozoval jejich fyzickou schránku.

Tenounká vlákna byly jakési pupeční šňůry, svazující je všechny s vůlí tohoto místa a jeho temného vládce.

Fithrael a Gilead sledovali klikatou cestu stavbou, která stavbou nebyla, a nevnímali nic než obrazy, jež jim Niobe vkládala do mysli. Pořád byli ve střehu před možnými nepřáteli: bestii, stvůrami Chaosu, nebo dokonce samotným

děsivě krásným pánem z Gileadova snu.

Toužili cítit v ruce zbraň, něco pevného, skutečného a spolehlivého na tom místě ze zlého snu. Toužili soustředit svou mysl na to jediné, co uměli dokonale; toužili bojovat, prolévat krev nepřítele, sekat, bodat a rvát maso, jakékoliv maso.

„Tak kde jsou?“ zeptal se Fithrael. „Kde jsou hordy nepřátel?“

„I mě svrbí pravá ruka,“ odpověděl Gilead úsečně a sevřel prsty ne více než palec od jílce svého meče.

Každá píď okolního prostoru byla nasáklá plíživým zlem, už jen dýchat zdejší vzduch vzbuzovalo v elfech mučivé napětí.

„Kde to jsme?“ tázal se Fithrael.

„Prostě se mě drž,“ opáčil Gilead, znovu si protáhl prsty pravé ruky a zachmuřeně se podíval na svého přítele.

Na každý Gileadův krok odpovídal Niobino srdce jedním úderem. Jak se k ní blížil, jeho nohy se po dlažbách a stopech místností míhaly stále rychleji a překotněji. Nyní naplňovala téměř celou jeho mysl. Nemyslel už na nepřítele, které Fithrael vyhlížel na každém kroku, cítil jenom Niobe. Spěchal vpřed tak rychle, že Fithrael málem musel utíkat, aby mu stačil.

Niobino srdce bilo s každým úderem rychleji. Zalapala po dechu a pokusila se zvednout ruce k prsům, ale místo toho musela klesnout hlouběji na kolena a složit hlavu do dlaní spoutaných rukou. V zoufalé snaze udržet spojení se svým zachráncem k němu přivinula svou mysl až příliš těsně a nyní za to platila. Gilead v šílené touze ji najít stále zvyšoval tempo. Ona byla slabá, skoro na samé hranici vyčerpání. Její tělo, její mysl i duše bezmocně tepaly v Gileadově zběsilém rytmu, nemohla zpomalit ani přetrhnout neviditelné spojení. Magický myšlenkový most, který jí měl pomoci k záchraně, ji nyní zabíjel.

Její srdce se křečovitě stáhlo a selhalo. Padla bezvládně k zemi.

Hlas se odmlčel. Nenadálá prázdnota Gileadem otřásla. Udělal několik posledních kroků a vstoupil do místnosti rozlehlejší než jakákoliv katedrála.

Zarazil se se špičkami nohou na hraně skalního převisu vypínajícího se nad propastnou hloubkou obrovského sálu. Nad ním, dole i všude kolem plulo štiplavě mrazivou temnotou nespočet kamenných bloků. Na každém z nich viděl přikovanou zbědovanou postavu, z nichž některé byly živé, jiné mrtvé. Doléhalo k němu sténání a křik zajatců. V dálce se mezi změtí plujících bloků bledě třpytil oltář.

„Niobe!“ zavolal. Nedočkal se žádné odpovědi. V síni zavládlo mrtvolné ticho.

Zápach se vytratil. Odporný puch hniloby, který cítil předtím, byl najednou pryč. Nebylo zde cítit vůbec nic. Každou špetku síly z magických otroků vysávala vlákna, nic neuniklo, ani žádná vůně, žádná energie, vůbec nic.

Gilead stál bezradně na okraji srázu. Ze tmy za ním se vynořil Fithrael.

„U všech bohů Ulthuanu...“ zamumlal. I jeho hlas zněl mrtvě.

„Někde tu musí být,“ řekl Gilead.

„Ale kde?“

„To nevím. Její hlas utichl.“

Gilead se obával nejhoršího. Soustředil se, aby zachytil sebemenší stopu po Niobe. Nic. Její hlas a tlukot srdce před pěti minutami úplně utichly.

„Musíme ji najít...“ začal Gilead.

Fithrael se rozhlédl prostorem pod nimi. Neměl žádnou barvu, tón ani odstín. Nebyl tu žádný zdroj světla ani žádné stíny. Neviděl ani stěny, jen cítil, že budou někde daleko za oceánem tisíců plovoucích podstavců. Podíval se dolů. Nebyla tam žádná podlaha.

„Pak ji tedy najdeme!“ zamručel a přeskočil z okraje útesu na nejbližší sloup. Mírně se pod jeho vahou zakymácel. Pohublá lidská troska, která k němu byla přikovaná, zasténala.

Fithrael přeskočil na další a přitom pohledem pátral mezi řadami plovoucích bloků a bytostmi, které na nich byly připoutány. Byli tu zástupci ras a druhů, o jakých nikdy neslyšel, ani v legendách. Všichni stáli, klečeli, dřepěli nebo bezvládně leželi na dokonale kruhových podstavcích. V životě nespátřil tolik různých myslících bytostí na jednom místě, ani nikdy nenavštívil tak rozlehlý, a přesto nevýslovně stísnující prostor.

Fithrael, vedený náhlou, všestravující zlostí, začal přeskakovat z jednoho bloku na druhý, lhostejný k propasti zející pod ním. Trhal a cloumal bytostmi ve snaze je probrat. Nikdo se nepohnul, ani jinak nezareagoval. Když se mu je nepodařilo vzbudit, zkusil je osvobodit. Tasil meč a se zaťatými zuby začal zběsile řezat a sekat jemná vlákna, až jeho štihlé sukovité klouby zbělely námahou. Přesto nepřetrhl ani jediné.

Gileada Lothaina pohled na přítele vrhajícího se z kamene na kámen vytrhl z letargie. Přeskočil rovněž na nejbližší blok, kde se chočil připoutaný trpaslík. Snažil se vyhnat z hlavy neodbytnou myšlenku.

Už je ztracená.

Jako posedlý skákal dál a dál, znovu a znovu. Fithrael byl teď daleko pod ním, skoro úplně mimo dohled.

„Niobe!“

Něco ho přinutilo podívat se na tělo ležící na bloku vpravo dole pod ním. Bylo zhroucené a stočené do klubíčka.

Dlouhé vlasy splývaly přes okraj podstavce a jedna ruka volně visela po straně. Tvář byla sinalá, ale poznal ji z obrazů ve své hlavě.

Gilead se vrhl do prostoru. Málem minul svůj cíl, ale zachytil se za okraj bloku a vyšplhal se nahoru k ní.

Niobe dvakrát zalapala po dechu a pokusila se nadzvednout. Kdesi daleko v hlubinách své mysli slyšel její ochablý vnitřní hlas.

Gilead se sehnul a zvedl tělo elfí dívky. Byla lehká, skoro až nehmotná. Vlákna, která od ní vedla, se napnula a nedovolila mu zvednout ji více než tři stopy nad podstavec. Gileadův zrak padl na nepatrné stříbrné řetízky, které obepínaly Niobina útlá zápěstí a mizely v kameni, na němž spočívala. Uchopil je oběma rukama s úmyslem je

přetrhnout. Přitom se musel očima ujistit, že v dlaních skutečně něco drží, neboť byly zcela nehmatatelné. Škubl vši silou, ale vlákna nepovolila.

„To nedokážeš,“ zaslechl Fithvaelův hlas. Dřepěl na bloku o něco výše a trochu vlevo od toho Niobina. Společnost mu dělala spoutaná sedící postava, tichý a netečný lidský mladík. „Ty nebožáky nedokáže osvobodit nic na světě,“ řekl a mávl rukou do nekonečného prostoru jeskyně. „Nic na světě nepřetrhne ta prokletá vlákna.“

„Ne! To nemůže být pravda!“ zvolal Gilead. „Ona je naživu! Je velice slabá, ale žije!“

Vytasil meč a nadvakrát kolem něj ovinul tenké řetízky, načež prudce trhl zbraní vzhůru. Čepel se zarazila dřive, než mohla opsat zamýšlený oblouk. Vlákna držela pevně.

„Říkal jsem!“ ozval se znovu Fithvael, ale jeho hlas pohltil umrtvující prostor.

„Ticho!“ Gilead se snažil přemýšlet. Musel přece existovat způsob, jak fyzicky narušit vlákna poutající její mysl a odsávající její magii.

V jeho hlavě se ozval křehký a zlomený hlas Niobe. „Nesnaž se... zpřetrhat vlákna,“ radil mu. „Znič celý sloup.“

Gilead se pevně rozkročil, uchopil meč oběma rukama a zarazil jej do skály pod sebou.

„Co to vyvádíš?“ zavolal na něho Fithvael.

Hrot z modré oceli se zabodl do kamene a vykřesal spršku bílých jisker. Gilead udeřil znovu. Ostří začalo ztrácet barvu a prostupovala jím stejná temnota jako všim kolem. Rychlým pohledem zjistil, že on sám na tom není o mnoho lépe. Z jeho pláště se vytratila šarlatová barva a jilec meče už nezářil zlatě. Nicota se chystala pohltnout i jeho samotného.

Gilead se zhluboka nadechl a Niobina hrud' se v tichém souznění vzedmula a klesla. Udeřil ještě jednou a horní plochu sloupu zbrázдила puklina. Vzduchem se rozletěla hrst odštěpků.

„Ve jménu Ulthuanu, Gileade! Vždyť se zřítíš do náruče smrti!“

„Jestli je to všechno, co mi chceš říct, nech si to raději pro sebe.“

Fithvael zoufale zaklel, napřimil se a rozmotal dlouhé klubko elfího lana, které nosil kolem pasu. Zkušenými pohyby je dvakrát obtočil kolem svého sloupu, přičemž opatrně našlapoval kolem nehybného mladíka. Pak zavolal na Gileada a hodil mu volný konec lana.

Gilead ho zachytil, krátkým kývnutím poděkoval a obtočil provaz Niobe kolem těla v podpaží. Pak pokračoval v divokém sekání do kamene.

Galethův meč v jeho ruce začal opět nabývat původní barvy. Gilead pomalu oslaboval sílu temnoty. Alespoň zde, alespoň na tomto nepatrném místě, se mu dařilo prosekat se zmrtvujícím chladem a vykřesat zpět barvy života.

Jeho údery byly stále rychlejší. Vracela se mu původní energie, ocel jeho meče opět zářila modře a zlatý jilec se třpytil jako dřív. Fithvael všechno pozorně sledoval a v rukou svíral konec lana, připraven zachytit váhu přítele i elfí dívky. I ze svého vzdáleného stanoviště dobře viděl, jak se hrud' Niobe vzdouvá a chvěje jako křídla motýla. Srdce jí zběsile bušilo a její tělo se zmítalo v mučivých křečích – nic podobného Fithvael v životě neviděl. Ještě chvíli a dívka zhyne vyčerpáním.

Kamenné odštěpky z Niobina pukajícího sloupu létaly vzduchem a rozplývaly se v oblacích mlhy, která se ztrácela v mrtvolné nicotě ovzduší jeskyně.

Náhle se sloup otřásl. Skála kotvící vlákna se rozpadla, bezvládné tělo Niobe sklouzlo z roztržitého bloku a zřítilo se do hlubiny. Z Fithvaelova hrdla unikl bezděčný výkřik, elf se zapřel patami o kámen, zatáhl za provaz a prudkým škrbnutím zastavil elfčin pád. Dívka se zhoupala pod jeho blokem jako kyvadlo. Fithael se zaťatými zuby tak tak ustál nápor a udržel rovnováhu nad okrajem propasti.

Gilead padal. S rozpřaženými rukama se řítíl mrazivým vzduchem a zmítal sebou jako losos v peřeji. O čtyřicet stop níže se skoro zachytil jiného kamenného bloku, ale sloup se pod vahou jeho těla zhoupl jako ledová kra na rozbouraném moři a on padal dál.

Zahalila jej temnota. Pak prudce a tvrdě dopadl na černý kámen a rozprášil hromadu kostí protkaných jemným řetízem. Fithvael vytáhl Niobe nahoru k sobě na sloup a upřel zrak do hlubiny.

„Gileade! Gileade!“

Na okamžik zavládlo ticho. Pak zazněl Gileadův hlas.

„Jsem naživu. Zachraň dívku. Najdi cestu ven.“

Ledovou tmou jeskyně zajiskřily záblesky světla. Osvobozením Niobe zlomil Gilead jeden článek magického řetězu a narušil tím chod prastarého mechanismu sestaveného lordem Irem.

Ozvalo se hluboké dunění. Nekonečným prostorem zazněly výkřiky několika otroků, kteří procitli a zjistili, že jejich noční můra nebyla pouhým snem.

Fithvael si přehodil Niobe přes rameno a skákal z bloku na blok zpátky k východu. Zdálo se mu, že kolem sebe skoro cítí pach zlomené a zpřetrhané magie. Dýchal jen s námahou. Každý skok byl pro něj nesmírně vysilující.

Konečně dosáhl útočiště skalního převisu. Posadil Niobe na zem; byla v bezvědomí, jen občas tiše zasténala. Fithvael se otočil a zapátral zrakem v temnotě chrámu. Po Gileadovi nebylo ani stopy. Tmou stále jiskřila světélka a v dálce se z oltáře valila mohutná oblaka dýmu.

„Gileade?“

„Podej mi ruku!“

Fithvael se podíval dolů a uviděl Gileada, jak zlézá drsnou kamennou stěnu pod převisem a využívá při tom každý, byť sebemenší záchytný bod. Natáhl se a pomohl Gileadovi přes okraj plošiny.

Starší přátelé spěchali s tasenými meči v rukou nepochopitelnými síněmi pevnosti zpátky do svého světa. Gilead nesl Niobe. Srdce se jim svírala obavami, že budou každým okamžikem odhaleni, ale budova se zdála být opuštěná. Nikdo se jim nepostavil do cesty.

Venku zuřila bouře, která bičovala prastarý les. Elfové nedokázali poznat, jestli je den nebo noc. Smolně černou

oblohou se převalovala rozbouřená mračna a metala oštěpy blesků na vysoké hradby bašty lorda Ira. Všechno zaléval souvislý závoj deště. Klopýtali kupředu, bořili se do bahna, až konečně našli své vyděšené koně uvázané na mýtině daleko za hranicemi pevnosti.

Gilead tiskl utlé tělo Niobe k sobě, mezitímco Fithrael pro ni chystal lůžko v přístřeší stromů. Když byl hotov, vydal se hledat čerstvé léčivé byliny. Vrátil se však s nepořízenou – v tomto kraji nebyla pro hojivé rostliny příznivá půda. Musel si vystačit se sušenými, které před několika měsíci zabalil do zásoby pro případ nouze.

O několik hodin později začal líják polevovat. Obloha se zbarvila do bledé šedi. Fithrael rozdělal oheň a rozmočil sušené byliny v poslední lahvi elfího vína, která jim ještě zbyla ze zásob z Tor Anroku.

„Možná jsi ji zabil,“ řekl.

„Já ne,“ opáčil Gilead. „Možná to příšerné místo.“ Na jazyku pocítil ostrou chuť a pach sídla lorda Ira a znechuceně si odplivl.

„To je pravda, Gileade te tuin,“ souhlasil Fithrael. „Kdyby tam zůstala, nepochybně by zahynula, ale bojím se, že jsme možná... její konec trochu uspíšili.“

„Jak to?“ zeptal se Gilead, zatímco Fithrael míchal paličkou lektvar v malém hmoždíři, který nosil neustále při sobě.

„Paní Niobe tě vyhledala a přivolala k sobě. Svým hlasem, jak říkáš. Jako rybu chycenou na háček. Vedla tvé kroky, nejprve skrz zrádný les a pak šilenou architekturou toho paláce.“

Fithrael během řeči smočil čistý hadřík v trošce vína a zabalil do něj bylinnou směs. Obklad pak přiložil na Niobinu hrud'. Než se začne vařit voda na životodárný lektvar, musí to stačit. Pohlédl na svého společníka. „Mezi vámi dvěma vzniklo hluboké spojení. Díky poutu, kterým tě k sobě přitáhla, bijí teď vaše srdce ve stejném rytmu, vaše duše se navzájem překrývají. Co cítí ona, cítíš i ty a naopak. Tvé činy mají vliv na její životní sílu.“

„A mohou ji tak zabít?“ zeptal se Gilead.

„Je zesláblá, její tělo však nemělo jinou volbu než kopírovat tvoje pohyby,“ vysvětloval Fithrael. „Možná to na ni bylo příliš. Nevím, jestli se její tělo dokáže z tak vyčerpávajícího náporu zotavit.“

Gilead klesl na zem, nedbaje kam si sedá, a zakryl si dlaněmi tvář. „Jsem snad tak prokletý,“ řekl, „že nejprve ztratím své dvojče a pak duši sobě nejbližší sám zahubím?“

Náhle prudce zvedl hlavu. Fithrael spatřil ke svému překvapení na jeho deštěm zmáčené tváři úsměv. „Ne,“ odpověděl si Gilead. „Jestliže je naše pouto tak silné, že ji svým počínáním zraňuji... pak je rovněž v mé moci ji uzdravit!“

Fithrael zamyšleně přikývl. „Možná–“

„Jdi k čertu se svým možná, Fithraeli! Dobře víš, že mám pravdu! Pokud si odpočinu a znovu načerpám síly, skrze pouto, které nás spojuje, nebude moci jinak než se také zotavit.“

„Nebude moci jinak?“ usmál se Fithrael. „Chceš ji snad přinutit, aby se uzdravila?“

Gilead v obrysech vysvětlil Fithraelovi svou představu. Potom vstal a pomalým, rozhodným krokem se jal procházet mezi stromy v kruzích kolem tábořiště, které Fithrael postavil. Dýchal klidně, pohyboval se uvolněně a soustředil se na tlukot svého srdce. Cítil v sobě sílu. Byl silný. Uchovával v sobě ten pocit, a zatímco se pomalu snašel soumrak, upínal své myšlenky k Niobe a silou vůle se jí snažil vrátit zdraví.

Fithrael po tři dny pečoval o zuboženou elfí dívku a bedlivě ji pozoroval. Gilead ho svým odhodláním zapojit se co největší měrou do procesu uzdravování překvapoval. Fithrael shledal, že teď jeho přítel ochotněji než kdy dříve čerpá sílu z pravidelné stravy a opatrného cvičení; jediné ke spánku nedokázal elfího válečníka přimět.

Když takto uplynuly tři dny, Gilead už pochodoval téměř v transu. Snažil se nemyslet na místo jejich pobytu ani na činy, které zde vykonali, neboť to vše mělo neblahý vliv na Niobe.

Pokusil se zaměřit své myšlenky pouze na Tor Anrok v době, kdy byl plný života, kdy Galeth stál po jeho boku a otec vládl panství Lothainů, kterému byl tehdy o mnoho mladší Fithrael věrným strážcem. Kdy byl komorník Taladryel rádcem a učitelem obou dědiců rodu. Kdy ho velký elfí bojovník Nithrom učil na nádvoří zacházet s mečem. V hlavě si znovu převyprávěl všechny staré rodinné historky a zavedl Niobe do nejsvětějších dnů své minulosti. Někde hluboko ve své mysli cítil, že mu naslouchá.

Když k večeru třetího dne jedli u ohně, ozval se náhle v Gileadově hlavě znovu slabý hlas. Odstrčil misku s jídlem a šel k loži z kapradí, kde pod jeho červeným pláštěm ležela Niobe.

Ve chvíli, kdy procitla, stál u ní Gilead na stráži. Vzhlédla k němu a usmála se.

„Já tě znám, Gileade te ruin Lothain, poslední z pánů Tor Anroku,“ řekla a opět zavřela oči.

Té noci Gilead spal jako už celé roky ne. Spal, jako spával po dlouhém dni plném her a šermování se svým bratrem. Spal jako unavený, šťastný chlapec.

Celých pět dní trvalo, než se Niobe poprvé od vysvobození vzbudila na trochu delší dobu. Málo jedla, ještě méně mluvila a většinu času prospala. S vděkem a úctou přijímala Fithraelovu pozornou péči a s potěšením sledovala malátnýma očima každý Gileadův pohyb.

Deset dalších dní a deset bezúspěšných nocí se nic zvláštního neudálo. Fithrael si začal dělat starosti – na přízeň štěstěny se nedá spoléhat věčně. Byli v samém srdci Drakwaldu, nejnebezpečnější a nejnevypytatelnější oblasti toho, co lidé nazývali Říší. Jak je tedy možné, že se tak dlouho nesetkali se žádnými bestii? Proč je dosud nestihla pomsta pána Chaosu? Válečný veterán spěchal, aby už byli pryč, a zrána jedenáctého dne začal balit tábor.

„Už je na tom tak dobře, že cestu zvládne,“ vysvětlil Fithrael své počínání Gileadovi. „V těchto končinách je lépe cestovat než příliš dlouho setrvávat na jednom místě.“

„Co tam spolu probíráte?“ Oba se překvapeně ohlédl, když uslyšeli veselý ženský hlas. Niobe je vsedě pozorovala.

„Je na čase opustit toto místo,“ řekl Fithrael. „Není tu pro nás bezpečno. Není rozumné tu setrvávat déle.“

„Pak je tedy dokonáno,“ řekla a znovu ulehla. „Lord Ire je zničen.“

Fithrael pohlédl na Gileada, ten potřásl hlavou a odešel. Starý elf upravil Niobe lůžko a pak se vydal za svým přítelem

kousek do lesa. Gilead nechtěl vyslovit to, co musel, v přítomnosti elfí dívky.

„Niobe mě zavolala a já její volání vyslyšel. Osvobodil jsem ji a už se na to příšerné místo nehodlám vracet.“

„Potom ji ale budeš muset oklamat,“ odpověděl Fithrael. „Ona tě zná, Gileade te ruin. Máš ji v sobě,“ dodal a poklepal na Gileadovo čelo. „Zná tě, a tudíž tvůj klam odhalí.“

Gilead zavrtěl hlavou. „Pokud bylo jejím cílem zničit lorda Ira, pak mi nezbyvá než ji zklamat.“

„Kam se poděla tvoje kuráž, příteli?“ ušklíbl se Fithrael. „Měl jsem dojem, že jsi tvrdil něco v tom smyslu, že tu dívku znáš skrze důvěrné pouto, které mezi vámi vzniklo. Ona tě nepřivola ze sobeckých pohnutek, nedala by naše životy v sázku, jen aby si zachránila vlastní kůži.“

„Co tím chceš říct?“

„Myslí si, že jsi velký hrdina, hlupáku. Přivola tě, abys zbavil svět lorda Ira a osvobodil všechny nebožáky, které zotročil! Je to jasné jako runa na bílém kameni! Zachránit ji – pouze a jenom ji – nikdy nebylo smyslem naší výpravy.“

* * *

Zastavili na pokraji hustého vlhkého lesa, kde mezi sněhobílým rákosím poletovaly zelené vážky. Niobe se posadila do vysoké trávy, začala plést ze stvolů rákosu prostý kulatý věnec a přitom jim konečně vypověděla svůj příběh.

Gilead ani nemusel poslouchat. Obrazy, které s ní sdílel ve své mysli, mu už všechno řekly. Cítil stejný odpor k lordu Irovi, jako by byl sám na jejím místě, cítil její bolest, když ličila temné záměry padlého vládce.

„Lord Ire získal svou moc kdesi ve ztracených bezejmenných zemích Chaosu, kde vládne jako polobůh hordám pololidských stvůr, které tyto ponuré končiny obývají a na náš teplý, sluncem prozářený svět pohlížejí se závistí v oku. Kdysi možná býval člověkem, před dávnými časy se však zapletl s černokněžnictvím a zakázanými nekromantskými rituály a byl vyvržen do nelitostné pustiny Chaosu, daleko na sever odtud. Stále v něm ale ještě zůstává stopa jeho lidství, a to ho nutí bažít po tom, co zde zanechal. Má jenom jediný cíl.“

Během její řeči se v Gileadově mysli zjevil zřetelný obraz vysokého muže s mohutnou hřívou vlasů v šedém oděvu. Mimoděk se zachvěl.

„Ire má v úmyslu obsadit náš útulný svět. Ve své prokleté říši shromáždil ohromnou ničivou sílu, postavil nesčetné válečné stroje. Myslím, že uzavřel spojenectví se samotnými vládci zkázy, špinavými démony, jejichž šílené skřeky naplňují podsvětí pustiny. Stal se jejich nástrojem. Jeho plány se jim zamlouvají, a propůjčili mu proto moc vystavět bránu mezi naším smrtelným světem a jeho prohnitým královstvím. Udržovat bránu otevřenou však vyžaduje nesmírné množství magie.“

„Tak proto ti otroci,“ zamumlal Fithrael.

„Přesně tak, Fithraeli te tuin.“ Niobe se zlehka usmála, ač její jemná tvář byla stále ještě bledá a pohublá. „Stvoření nadaná kouzelnou mocí, ať už si toho byla vědoma, či nikoliv. Bytosti všech ras, druhů a rodů. Bytosti jako jsem já. Vytrhl nás z našich domovů, většinou během krvavých nájezdů svých zřudných válečníků, a připoutal nás k bráně. Pomocí těch vláken z nás vysával magickou energii, kterou krmil Šifru.“

„Co je to zač?“ zeptal se Gilead, ačkoliv odpověď už znal. Obraz obludného stvoření z oltáře mu vytanul v mysli.

„Jeho mazlíček, jeho služebník? Nevím nic víc, než že je naditý uloupenou magií a udržuje pro něj bránu otevřenou.“

Bránu, skrz kterou nás přijde obsadit jeho armáda.“

„Ale nic z toho přece není skutečné, že ne?“ otázal se nejistým hlasem Fithrael. „Jeho pevnost a všechno to ostatní? Vypadalo to jako sen. Pouhá iluze.“

„Je to skutečné až dost – v jeho temném království. To, co jste viděli, kam jste se dobývali, bylo... jako přelud, ozvěna jeho pevnosti promítnutá skrze bránu sem, do našeho světa. Každým dnem je však skutečnější. Už brzy bude více tady než tam, pevná, hmatatelná, nezničitelná. A potom otevře své brány.“

Gilead naprázdno polkl. Chystal se navrhnout něco, čemu se vzpírala celá jeho podstata. „Mohli bychom... varovat lidi. Zpravit o tom vůdce té... té jejich Říše, kteří si dělají nárok na tento kraj.“

„Copak by uvěřili slovům elfa? Bytosti žijící pouze ve světě jejich legend a pověstí?“ Niobina slova Fithraela málem rozesmála.

„V minulosti už s nájezdníky bojovali mnohokrát!“ namítl Gilead. „Jejich vojska nejsou slabá...“

Niobe přikývla. „Ano, bojovali s nájezdníky už mnohokrát. Ale každý z těch úderů přišel z vnějšku, zpoza hranic jejich země. Nyní se chystá v jejím samém srdci. Jen si představ, jak dlouho by asi odolávala hrdá věž Tor Anrok, kdyby se armády Chaosu vyrojily přímo v trůnním sále.“

Fithrael vzdychl. „Takže ty se nám snažíš naznačit, že se musíme vrátit a bránu zavřít?“

„Ano, mistře Fithraeli. Není zbylí. Vraťte se a zavřete bránu.“

Gilead vstal a vrtěl hlavou. Myslel na to, kolik námahy musel vynaložit, aby zničil jen jediný sloup v moři stovek tisíců dalších. Věděl, že tolik bytostí by nedokázal vysvobodit, ani kdyby měl k dispozici desítkrát více času, než mu skýtal celý jeho život.

„Nikdy je nedokážeme vysvobodit všechny,“ namítl stroze.

„To pochopitelně ne,“ přisvědčila Niobe. „Ale zavřít bránu můžeme i tak.“

Důraz, s jakým pronesla slovo „můžeme“, oba válečníky zamrazil.

Elfí dívka si narovнала pomačkané záhyby špinavého roucha. „Můj otec mě v Talthu Eliu vychoval tak, abych ctěla staré závazky. Závazky, které náš rod přijal během let, kdy se naše počty tenčily a postupně jsme se stahovali pryč z toho světa, který nám kdysi patřil. Můžeme na lidi shlížet jako na primitivní a dětinsky zaslepenou rasu, ale jsou zde našimi dědici. Můj otec mě naučil chránit lidské pokolení, třeba i za cenu vlastního života. Náš čas se už naplnil, přátelé. Dnešní svět je mladší a prostší, než býval za našich dob.“

Urození Bretonci užívají jeden obrat: „noblesse oblige“. Vidím ve vašich tvářích, že víte, co to znamená. Něco našim dědicům dlužíme. Moje magická moc byla ukradena a zneužita k uskutečnění temných záměrů Ničivých sil. Za zničení té

brány ráda položím vlastní život.“

„Sebevražda,“ zamumlal Gilead.

„Ne, můj pane – čest. Musíme ctít odkaz našich předků. A abychom se mu nezpronevěřili, neosvobodíme jen jediného otroka, ale necháme jich třeba tisíc zahynout, pokud s nimi zanikne i zrůdná brána lorda Ira.“

Fithrael vyhledal očima Gileada, ale elfí válečník mlčel.

„Ty žádáš, abychom je všechny pozabíjeli? Všechny otroky?“ zeptal se Fithrael.

„Já nevím,“ řekla Niobe a změřila si oba válečníky pohledem. „Ale vím, že lord Ire má pouze jedinou slabinu.“

„Pověz nám o tom víc,“ vyzval ji Gilead temným hlasem.

„Zahlédla jsem něco v Irově mysli, ale neodvážila jsem se pátrat hlouběji, protože by mě nakazil špinou Chaosu.

Nemohu vám říct víc, než že má slabinu a tou slabinou je jeho syn.“

„Jeho syn?“

„Má syna. To je jeho jediné zranitelné místo.“

Rozhostilo se dlouhé, bezútěšné ticho.

„Pomůžete mi? Uděláte to pro mne?“ otázala se po chvíli Niobe.

Gilead svěsil hlavu a vyhnul se jejímu pohledu. „Myslím, že ne,“ odpověděl.

Gilead vstal a opustil společnost svého přítele i dívky, kterou, jak věřil, hluboce miloval. Fithrael se rovněž zvedl a spěchal za ním, přitom na něho křičel: „Gileade! Můj pane! Chceš zapomenout na svou povinnost?“ Ale elfí bojovník se neohlédl.

Fithrael přidal do kroku a Gileada dohonil. Když byl na dosah, natáhl ruku a nešetně ho popadl za rameno.

„Řekni mi to do očí! Řekni mi, že před tím vším klidně utečeš. Copak jsi zapomněl na Galetha a desetiletou výpravu, která tě dovedla k jeho vrahovi? Copak jsi zapomněl na roky, které jsi promarnil v troskách Tor Anroku, když jsi ve víně utápel svůj žal? Byl to tvůj smysl pro povinnost, který tě pozvedl ze samého dna, povinnost vůči lidské bytosti. K té Zieglerově dívce! Vzpomínáš si na ni? Ano, musel jsem to do té tvé natvrdlé palice natlouct, aby sis to uvědomil... probůh, vždyť jsem málem musel obětovat vlastní život! Ale nakonec ti to došlo, Náš čas přišel a zase odešel, Gileade Lothaine. Bolí to, ale je to tak. Nezbylo nám nic, než co teď za sebou necháme. Takový je tvůj osud, můj příteli, takový je náš osud. Nesnaž se mu teď vzepřít.“

„A co když ztratím Niobe?“ zeptal se Gilead.

„Příteli, pokud teď utečeš, přijdeš o ni na každý pád, o tom nepochybuj! Pokud je ti zatěžko zničit lorda Ira pro dobro lidského pokolení, učíš tak pro Niobe a pro sebe.“

„A co ty?“ otázal se Gilead.

„Já tam jdu tak jako tak. Ale s tebou po boku se mi půjde o něco lépe. Ty jsi byl, Gileade, zrozen k boji. K tomu tě Cothor vychovával od dětství, k tomu tě Nithrom vycvičil. Válečník z Tor Anroku, příslušník staré vymírající rasy. Je to krev tvého života. Popřeš-li vše ostatní, tohle zapřít nemůžeš.“

Gilead na něho mlčky hleděl. Fithrael jednu chvíli čekal, že ho srazí k zemi. Gileadova tvář se však postupně naplnila nezměrnou hrdostí. Poslední vládce Tor Anroku pohlédl na Niobe, která je sledovala od jezerního břehu, a pak zpět na Fithraela.

„Pusť mě se tedy do toho,“ řekl. „Ale paní zůstane tady.“

„Ale vždyť ji potřebujeme, Gileade. Jedině ona nám může ukázat cestu, jen ona dokáže nalézt toho Irova syna. Pokud půjdeme... až půjdeme, ona musí jít s námi.“

Pod stromy padla studená a vlhká noc. Fithrael zkontroloval své zbraně a mošnu, kterou vždy nosil s sebou, doplnil suroviny, jež byly kolem k nalezení, a ujistil se, že je všechno čisté a suché. Zabalil i léčivé byliny pro Niobe, protože se mu stále zdála příliš křehká.

Gilead zase prohlédl své zbraně a ujistil se, zda má třetivou luku správně napjatou a toulec plný šípů. Zvláštní pozornost věnoval svému meči a dýce, vyčistil je a nabrousil čepele do zářivě břitkých, tenkých ostří. Chvilí nechal své prsty hladit ocel zdobenou elfími runami a přemýšlel o Tor Anroku a hodnotách, které jeho rodina vždy vyznávala. Pak ze svého dlouhého, úzkého válečného štítu setřel nános bahna. Navlékl na sebe koženou zbroj a na záda si křížem připnul toulec a štít.

Byl čas vyrazit.

Niobe se také připravila na cestu. Dlouhé prameny vlasů si sepnula dozadu a uřízla si podolek šatů nad kolena, aby mohla pohodlně chodit i utíkat.

Nad její krásou se Gileadovi svíralo hrdlo.

„Proč jsi tak smutný, tuin?“ zeptala se ho a podala mu zpět dlouhou tenkou dýku, kterou si od něj vypůjčila na úpravu oděvu.

„To není smutek, jen... ostražitost. Tohle si nech.“

„Dostala jsem do vínku mnohá nadání, Gileade, avšak umění bojovat mezi ně nepatří. Vezmi si svou dýku zpět.“

„Ne, Niobe. Nech si ji. Možná ti ještě bude užitečná. Nesekej s ní, jen bodej. A hlavně se nerozmýšlej.“

Zastrčila si zbraň za kožený opasek. „Jak si přeješ, tuin. Takže teď jsem já tvým žákem?“

„Pokud ti to zachráni život, budu děkovat i za to málo, co jsem ti stačil říct.“ Odmíchl se. Na oblohu se vyhoupl měsíc a stromy na ně vrhly své dlouhé truchlivé stíny.

„Copak je?“ zeptala se ho.

„Co bude s námi dvěma... potom?“ vydechl.

„Potom?“ Její tvář rozzářil veselý úsměv. Rozpustile do něho strčila. „Modleme se, aby vůbec nějaké potom bylo.“

„Samozřejmě že bude.“

„Ty jsi ale optimista, Gileade.“

„Je to jedna z mých lepších vlastností,“ zalhal. Fithrael si opodál odfrkl.

Niobe se rozesmála. „Cothor Lothain zplodil krásného syna... i když lže.“

„Neodpověděla jsi na mou otázku,“ nedal se odbýt Gilead.

Natáhla ruku a jemně pohladila jeho tvář. „Už nějakou dobu přebývám tam uvnitř. Jsme navždy spojeni, Gileade. Ať se dnes stane cokoli, naše pouto přetrvá. To ti přísahám.“

Objal ji rozechvělými rukama a dlouze ji políbil. Na vzácný okamžik se všechno zlé zdálo být daleko.

Fithrael se odvrátil a raději se věnoval koním. Byli už naloženi a připraveni vydat se na cestu lesem. Uzdy měli jen zlehka přivázané pro případ, že by bylo třeba odjet ve spěchu.

Na měsícem ozářené lesní pasece si všichni tři stiskli ruce. Tichá dohoda v duchu starých zvyklostí. Chvilí nato už elfové bok po boku kráčeli šepotajícím hvozdem k přízračné pevnosti.

Uběhla hodina a stále na nic nenarazili. Téměř po celou tu dobu mohli pohodlně jít vedle sebe, jen jednou nebo dvakrát se museli přeskupit do zástupu. Gilead pak šel s taseným mečem v čele, zatímco Fithrael jim kryl záda. Ale i na těch nejužších stezkách vládlo ticho a klid.

„Stůjte,“ zavelel náhle Fithrael. „Něco je tu špatně.“

Gilead se ohlédl. „Neslyším nic divného. Všude je klid a mír. Zbytečně se plašíš, Fithraeli.“

„Ne,“ namítl Fithrael, natáhl tětívu a nabil svůj samostřil. „Copak ti nepřijde divné, že je tu takový klid? Jsme přece uprostřed Drakwaldu, místa zamořeného bestii a podobnými hrůzami a my si tu vykračujeme jako bezstarostné děti při hře.“

Gilead se rozhlédl. Korunami stromů prosvítala poklidná noční obloha. Znepokojeně si uvědomil, že Fithrael má pravdu.

„Cítíš něco?“ zeptal se Niobe.

„Les je sice plný zla, ale trocha chytře použité magie dokáže zahnat celé armády tupých stvůr,“ odpověděla s lehkým úsměvem.

Gilead s Fithraelem na ni udiveně pohlédli. Teď to bylo jasné – bezpečný průchod hvozdem jim zajistila ona. Svou magickou moc využila k vyhledání bestii a jiných oblud a pak zmátla jejich tvárné mysli klamnými představami, jimiž je svedla ze stopy trojice elfů.

„Takže jsme v bezpečí díky tobě?“ zeptal se Fithrael.

„Prozatím,“ odpověděla Niobe nevinně. „Až dorazíme k bráně do pevnosti, síla zla vstřebá a rozptýlí mou moc.“

„Skrýj svou magii,“ vyzval ji Gilead něžně. „Lord Ire o ní nesmí mít ani potuchy. S tím, na co můžeme v lese narazit, si poradíme sami.“

Tasil svůj ocelově modrý meč.

„Jak si přeješ,“ přikývla.

Obestírala je bezhvězdná noc, mrazivá a ponurá. Každé prasknutí, každý šelest v houští kolem je vylekal. Ušli asi půl míle, když znenadání všichni tři ztuhli.

„Tam nalevo! To je... to je...“

Zatímco Gilead shledával slova, bleskovým pohybem tasil meč. Vzduch náhle ztěžkl hnílným zápachem Chaosu.

Kusy ulámaných větví a vyrvaných keřů se rozletěly na všechny strany a na mýtinu vyrazil z úkrytu mezi stromy obří netvor. Velikostí a v hrubých rysech připomínal statného jelena s drsnou černě a šedě skvrnitou kožešinou. Z jeho silných kotníků vyrůstala stopu široká, rozštěpená kopýta zakončená tupými zrohovatělými paznehty. Zadní nohy mělo zvíře kratší než přední a ocas podobný kozímu. Stvíra hrábě nohou do země, až v ní vyryla hlubokou brázdu. Pak zvedla pár mohutných lidských paží, které jí vyrůstaly po stranách zavalitého hrudního koše.

Gilead si na okamžik stačil všimnout, že netvor má jakési ruce se dvěma prsty o jednom kloubu připomínajícími paznehty na jeho nohou. Po stranách je doplňoval černý mozolovitý palec. Bestie třímala velký, neuměle vyrobený samostřil s nataženou tětívou a založeným šípem, který byl tlustý jak Gileadovo předloktí.

Z jelení šíje mohutné jako hrudní koš dospělého muže vyrůstala napůl lidská hlava. Seděla na nepoměrně silném krku a z čela jí trčel tlustý zahnutý roh.

Netvor s vrčením zamířil kuši na Gileada, který nerozhodně uhýbal doleva a hned zase doprava. V příštím okamžiku rozrazil obří šíp s ohlušujícím hvízdnutím vzduch. Gilead se vrhl k zemi a tělo si zakryl štítem. Štíla prolétla jen pouhých několik palců nad ním.

Zplozenec Chaosu se zachechtal a vložil do žlábků samostřilu další šíp.

Bestie stála přímo před Gileadem, tak blízko, že přes její tělo neviděl, co se děje za ní. Neměl ani čas zabývat se čímkoliv jiným než akutní hrozbou.

Zato Fithraelovi, který stál několik yardů napravo, se naskytl trochu jiný pohled a to, co viděl, ho na okamžik přikovalo k zemi.

Jelení zrůda nesla na zádech ještě prapodivnějšího jezdce. V neforemném sedle ze zeleně zbarvené hrubé kůže seděla bestie. Obrovské ploché třmeny ze stejného materiálu jako sedlo chránily jezdce křivé polozvířecí tlapy. Nohy měl krátké a znetvořené, s nepřírozeně pokroucenými kostmi a sukovitými koleny.

I jeho tělo se zdálo být příliš krátké a široké, neboť pod hrudním košem nebylo nic, co by připomínalo boky nebo břicho. V protikladu k tomu měl velice dlouhé a silné ruce, visící z rozložitých ramen. Hlava, vyrůstající mezi nimi, úplně postrádala krk. Připomínala lidskou, ale byla ohavně napuchlá, téměř bezzubá a posetá bradavicemi. V jedné svalnaté ruce třímal příšerný jezdec sekáček a v druhé řemdi. S bezzubým šklebem mával zbraněmi v krátkých, protínajících se kruzích, jako by se už nemohl dočkat, až oba elfy rozdrtí a roztrhá na kousky.

Gilead se pohotově vyhnul i druhému šípu, který skončil ve kmeni stromu za ním; zabodl se tak hluboko, že plné dvě třetiny vyjely na druhé straně ven. Elf se v nízkém předklonu vrhl vpřed a krátkým bodnutím zespodu zaútočil na

jelenovu hrud' do míst, kde mělo být srdce. Čepel pronikla do masa na šest palců a pak se s prudkým nárazem zastavila na kosti. Gilead se pokusil zbraň opět vytrhnout, ale čepel pevně vězela v bezkrevné ráně.

Jelení muž odhodil samostříl a ohromnými, neohrabanými prackami se sápal po Gileadově hrdle.

Elf stále jednou rukou svíral jílec meče, druhou hmátl po své dlouhé dýce. Pochva však byla prázdná. Zapomněl, že zbraň věnoval Niobe. Nezbyvalo mu než se vrhnout na zem a odkutálet se z dosahu dupajících kopyt.

„Gileade!“ křikla Niobe, která se dovtipila, co postrádal, a obloukem mu přes mýtinu hodila dýku.

Elf ji chytil a plynulým pohybem zabodl do pracky, která se po něm zrovna sápal. Čepel rozpárala svaly a šlachy tak důkladně, že odhalila kosti a chrupavky. Z rány opět netekla krev ani jícna, jako by netvor úplně postrádal tělní tekutiny.

Fithrael mezitím zaútočil na bezbožnou stvůru sedící na zádech obludného jelena. První úder vedl špičkou meče, zasáhl jezdcovo stehno a otevřel v něm širokou ránu, která se rychle zalila žlutočernou mazlavou tekutinou. Zespodu vedený výpad mu dovolil včas se přikrčit, když po něm jezdec udeřil řemdihem, takže mu koule posetá ostny jen neškodně zasvištěla kolem obličeje.

S povděkem zaznamenal, že bestie řemdih nijak zvlášť neovládá. To mu umožnilo setrvat na místě a zaútočit mečem na protivníkovu hrud'. Koule znovu zvířila vzduch a černý řetěz, na němž byla připevněná, se omotal kolem Fithraelovy čepelce. Zkušený válečník obratně škulb zápěstím, jedním pohybem uvolnil meč a poslal kouli obloukem zpět jejímu majiteli. Těžce zaduněla o jeho hrudník, ale bestie jako by si toho ani nevšimla. Rozmáchl se zbraní přes rameno k dalšímu drtivému úderu.

Fithrael vytáhl z jeho křivé nohy další kus masa, přičemž mu přesekl koleno a skoro oddělil celou končetinu od těla.

Bestie se prudce otočila v sedle a přesně vedená rána sekáčkem skoro zastihla elfa nepřipraveného. Fithrael se jen tak tak vyhnul zásahu tím, že padl na kolena, a hned zase rychle vyskočil, než se jeho protivník stihl rozmáchnout k dalšímu úderu.

Gilead prudkým trhnutím konečně vyprostil svůj meč a převálil se mezi dusajícími kopyty jelení stvůry na záda. V této pozici opět zaútočil a bodl netvora do kloubu spojujícího horní končetinu s trupem. Před očima se mu rozevřela nekrvavá rána, ale netvor jako by si toho ani nevšiml.

Podruhé vbodl Gilead svůj dlouhý meč stvůře ze strany do hrudi a zároveň zaútočil dýkou na její hrdlo. Podařilo se mu trefit se do mezery mezi dvěma žebry a zarazil do ní čepel až po jílec; než ji opět vytáhl, zacloval s ní ze strany na stranu. Ve stejnou chvíli proťal dýkou netvorovo hrdlo a rázem tak umlčel jeho hýkání. Dýka otevřela v hrtanu stvůry širokou díru.

Gilead uskočil stranou a díval se, jak se jelen snaží otvorem v hrdle nasát kyslík. Roztržená tkáň kolem rány se třepotala v proudu vzduchu. Netvor se pokusil znovu použít samostříl, ale zraněná ruka se mu třásla a nedokázala založit šíp do žlábků.

Fithrael se narovnal a sekl mečem po jezdcově trupu. Jeho úder zastavilo ostří sekáčku a silný náraz v plné rychlosti elfem těžce oťásl. Zaklel, rozkročil se a elegantním výpadem skrz naskrz proklál jezdcovo tělo.

Bezkrvný jelen padl na kolena a převálil se na bok. Ve zdravé ruce stále ještě svíral kuši. Pád zvířete hodil jezdcem proti jeho šíji a poskytl Fithraelovi čas vyprostit meč a znovu zaútočit. Skrček vypadl ze sedla a upustil zbraně. V příštím okamžiku se zvedl na rukou a upaloval na nich pryč, jako by to byly nohy.

Gilead založil šíp do tětiny a ze vzdálenosti nějakých patnácti nebo dvaceti yardů bestii čistě prostřelil hlavu.

Fithrael si oprášil oděv a s úlevným oddechnutím zasunul meč zpátky do pochvy. Elfové nechali obě mršiny válet v lese a vrátili se k Niobe.

Trojice urazila hvozdem sotva několik set yardů, když je Niobe náhle zastavila.

„Jsme na místě,“ prohlásila a pohlédla na Gileada a Fithraela. „Co navrhuje teď?“

Fithrael se podíval přes její rameno dopředu.

„Já nic nevidím,“ řekl. „Kde je hrad lorda Ira?“

Niobe se pomalu otočila a upřela zrak stejným směrem jako její společníci. Fithrael s Gileadem uviděli, jak se v mlžném oparu před nimi rysují mohutné obrysy pevnosti šampióna Chaosu, která se zvolna jako přízrak zhmotňovala v příšeří pralesa. „Vidíte ji jen skrze mé oči,“ vysvětlila jim Niobe, „ale nepochybujte, že tam doopravdy stojí.“

Tricet kroků od nezměrných hradeb se z močálu zvedala dlouhá nízká rampa vedoucí k portálu uprostřed zdi.

„Pěkné uvítání,“ řekl Gilead chladně. „Lepší, než jaké nám nachystali posledně.“

„Brána je prostě skrytá zrakům těch, kteří ji nedokážou odhalit pomocí magie,“ vysvětlila mu Niobe. Svůj strach zakrývala sebevědomým, skoro až lehkomyšlným vystupováním. Hnilobný zápach Chaosu prosycoval vzduch, který dýchali, i půdu, po níž chodili, a ona jej vnímala mnohem citlivěji než její společníci. Mohla ale čerpat z Gileadových sil a na oplátku mu propůjčovala alespoň trochu své magické moci.

Když se přiblížili k portálu, Niobe přešla do čela skupiny a zastavila se několik yardů od silné mříže. Hranaté otvory v masivní konstrukci se náhle začaly chvět a roztahovat, až mezi nimi vznikla mezera dost široká, aby se jí elfové mohli protáhnout.

„Jak dokážeš takhle měnit realitu?“ otázal se Fithrael znepokojeně.

„To není realita,“ odpověděla Niobe stručně. „Alespoň zatím ještě ne. Je každým okamžikem reálnější, ale zatím je to ještě iluze, otisk skutečné pevnosti v Irově říši promítnutý do našeho světa. Já ji jen dokážu odhalit vašemu zraku. A dokud zůstává nehmotným přeludem z jiného světa, mohu ji měnit a přizpůsobovat svým záměrům.“

„Ale to místo je zlé,“ namítl Fithrael. Snažil se porozumět jejím schopnostem a přijít na to, jak by jim mohly pomoci.

„Ano, je zlé,“ přikývla Niobe. „Celé tohle místo je naskrz zkažené, protože bylo vytvořeno s nejtemnějšími úmysly, ale věř mi, že magie sama o sobě zlá není.“

Vstoupili do dlouhého a širokého prostoru, který by se dal nazvat sálem. Zdi lemovaly okované dveře všech tvarů i

velikostí, za nimiž Gilead tušil další místnosti. Na všechny strany odsud vedly četné chodby a schodiště, stoupající a klesající v úhlech tak nemožných, že dodávaly tomu místu kromě tří přirozených rozměrů ještě další, deformovaný.

Niobe jen letmo prozkoumala síně a bez váhání vedla Fithvaela s Gileadem dál studenou chodbou a pak nahoru po schodišti, které ještě před malou chvílí vypadalo, že se ztrácí přímo ve zdi hradu.

O chvíli později vstoupili do rozlehlé místnosti ve tvaru krychle, která byla zjevně ukuta z nějakého kovu, možná cínu. V místech, kde se stýkaly stěny a strop, nebyly patrné žádné spoje. Stěny končily do ztracena, neměly okna, dveře ani jiné otvory nebo vchody. Světlo, které vnitřek krychle ozařovalo, bylo stejnoměrně rozptýlené a nevrhalo stíny. Jeho zdroj nebylo nikde vidět.

Gilead a Fithvael ucítili zápach rozkladu, který náhle začal odkudsi do místnosti prosakovat, a připravili si zbraně.

„Ire...“ vydechla Niobe.

Ze stínů se oddělila postava. Zdálo se, že jak kráčí blíž, je stále vyšší. Brzy zaplnila celou místnost a ta se současně roztáhla a přizpůsobila se mužovému rostoucím rozměrům. Sín ve tvaru krychle o hraně nějakých deseti kroků měla nyní dobrých sto stop na délku i na výšku.

„Alespoň mám víc místa na to, co je třeba udělat,“ poznamenal Gilead a pohlédl do znetvořené tváře lorda Ira.

Oba elfové zaujali mírně přikrčený, obranný postoj.

Jako by si při pohledu na ně nemohl pomoci, lord Ire zvrátil hlavu a vyrazil ze sebe zvuk vzdáleně připomínající smích, který nejprve nehluchně roztřásl jeho mohutné tělo, aby posléze unikl skrze jeho otevřená ústa.

„Ted!“ zavelel Gilead a po Irově děsivém řevu zněl jeho hlas jako rajska hudba.

Gilead s Fithvaelem obstoupili Ira. Vzápětí se ale celá místnost roztočila podél neviditelné osy, podlaha se nakláněla a stěny měnily tvar. Elfové ztratili orientaci a tápavě pátrali nohama po pevné opoře.

Žádnou však nenalezli.

Gilead už Niobe neviděl, ale v hlavě mu zazněl její sladký hlas. „Nepodléhej iluzi! Je to pouhý klam. Tato pevnost je jeho a podřizuje se jeho přání, ale když se tomu vzepřete, nic proti vám nezmůže!“ radila mu.

Gilead viděl, jak Fithvael v šíleném kolotoči klesá na kolena.

„Je to pouhá iluze, Fithvaeli!“ vykřikl. „Nepodléhej jí!“

Válečníci opět obstoupili Ira. Místnost se dál točila a pulzovala, ale Gilead s Fithvaelem stáli pevně na nohou.

Lord Ire tasil svůj meč. Byl dlouhý a široký, ale vládce Chaosu jej lehce držel v jedné ruce a ledabyly jím před sebou kreslil osmičky.

Fithvael vyrazil vpřed, ale úder hrůzostrašné zbraně ho srazil na podlahu, jako by byl papírová loutka. Lord Ire se rozmáchl k další ráně a Fithvael se hbitě odkutálel stranou. Strašlivá čepel udeřila do cínové podlahy a vykřesala oblak modrobílých jisker.

Gilead Ira zasypal sérií mocných ran, ale netvorova plátová zbroj každý zásah hravě odrazila.

Jak se trojice dostávala do varu, víření místnosti neustále zrychlovalo a brzy se otáčela kolem složité soustavy několika neviditelných os. Gilead a Fithvael se museli snažit udržet rovnováhu a přitom ještě odrážet Irovy útoky. Pán Chaosu se elegantně vyhnul výpadu a ťal mečem po Fithvaelovi. Gilead nestihl přítele krýt a čepel zasáhla staršího elfa do pravého ramene.

Fithvaelovi se podlomila kolena, soustředění ho opustilo a on se bezmocně roztočil spolu s vířící krychlí. Gilead viděl, jak jeho věrný druh upadl a stal se hříčkou nemilosrdně rotujících kovových stěn.

„Iluze! Je to všechno jen iluze,“ volal Gilead, ale Fithvael dál poletoval v cínové krychli místnosti z jedné strany na druhou.

„Fithvaeli!“

Fithvael zmizel.

„Kde je? Co jsi s ním provedl, ty zatracený darebáku?“ zařval Gilead a bezhlavě se vrhl na chechtající se noční můru.

Lord Ire ho bez námahy odhodil zpět.

Ale Gileada se nemohl zbavit tak snadno. Elf se na něho vrhl rychle jako blesk a zasypal ho přívalem ran. Místnost se otáčela a pulzovala, ale Gilead se držel Niobiny rady. Nevěnoval iluzi nejmenší pozornost a soustředil se pouze na Ira. Niobe čekala s Fithvaelem v malém temném prostoru.

Vypadalo to jako nějaká předsíň, jinak však neměla ani tušení, kde zrovna jsou. Pouhou silou vůle vyprostila Fithvaela i sebe z vířící kovové krychle.

„Vydrž,“ zašeptala uklidňujícím hlasem a jala se obvazovat jeho zranění.

„To bolí!“ zaprotestoval Fithvael. „Jistěže to bolí! Vydrž!“

„Kde je Gilead?“

Lord Ire nahromadil ve svých útrokách ohlušující ryk a vypustil jej ven v dlouhém, kolísavém tónu, který vyplnil prostor kolem Gileada. Poslední syn Tor Anroku máchl mečem a rozpoltil kovovou masku kryjící mrtvé oko v nelidské polovině Irovy ohavné tváře.

Okamžitě přešel do dalšího výpadu; pohyboval se nyní tak rychle, že se místnost oproti němu zdála být téměř nehybná, jen se lehce otřásala. Ať už to bylo tou rychlostí nebo tvrdou ranou, kterou Irovi zasadil, elfímu válečníkovi se naskytl velmi nezvyklý pohled. Šampión temnoty ztrácel tvar a formu, najednou byl jakoby rozostřený. Na zlomek vteřiny se proměnil v pouhou beztvarou pulzující hmotu, ale pak se zase začal namáhavě vracet do své lidské podoby. Niobe vyskočila. Na okamžik spatřila Irovu podobu Gileadovými očima a překvapením vykřikla.

„Co se stalo?“ zeptal se Fithvael s bolestí v hlase.

„Syn... viděla jsem syna...“

Niobe vedla Fithvaela šíleným labyrintem chodeb, dokud se znovu neocitli v gigantické síni, kde byli drženi spoutaní otroci.

„Proč jsi mě sem zavedla?“ zeptal se Fithrael, když se k němu Niobe konečně otočila.

„Netruchli pro ně, Fithraeli te tuin,“ odpověděla mu konejšivým hlasem. „V jejich situaci pro ně bude smrt vytouženou úlevou. Osvobodíš je v každém případě, ať přežijí, nebo zemrou. A i kdybys je zahubil, zachráníš celé lidské pokolení od údělu tisíckrát horšího.“ Tomu, co říkala, doopravdy věřila, a uvěřil jí i starý elf, přesto mu po tváři skanula osamocená slza.

„Který z těchto nebožáků je Irův syn?“ zeptal se Fithrael, který se připravoval na nejodpornější masakr své válečné kariéry. Vlastní rukou ukončil v boji mnoho životů, ale zabít nešťastníka přikovaného k zemi a oloupeného o veškerou energii byla vražda, na jakou nemohl myslet jinak než se znechucením.

„Žádný,“ odpověděla Niobe. „V tom případě se ptám znovu,“ řekl Fithrael. „Proč jsi mě sem zavedla?“

Niobe se otočila a upřela zrak na oltář dole pod nimi, na nespočet vláken zapuštěných do velkého hranatého kamene a na měňavé obrazce run Chaosu mihotající se na jeho povrchu. Ukázala na něj prstem, protože hlas jí vypovídal službu.

„Oltář. Ta věc nad oltářem,“ hlesla.

„Jaká věc,“ zeptal se Fithrael a natahoval krk, aby měl na děsivou scénérii lepší výhled.

A pak ji spatřil. Vůbec poprvé si uvědomil, že v prostoru nad oltářem ještě něco je. Závratná podívaná na tančící runy a blyštivá vlákna odvedla jeho pozornost od beztvare hmoty nad oltářem, takže ji doopravdy spatřil až nyní. Viděl ji, protože mu to Niobe umožnila.

„To je... Irův syn?“ zeptal se ohromeně Fithrael.

„Šifra,“ odpověděla skoro neslyšně Niobe. „Shromažďuje a řídí magii.“ Hlas se jí zlomil a ústa vyschla. Když se pokusila ještě něco dodat, Fithrael k ní musel naklonit hlavu, aby ji porozuměl.

„Vypadá jako Ire...“ zašeptala.

„Takhle tedy Ire vypadá doopravdy?“ opáčil Fithrael a tasil svůj meč.

* * *

Irova obří čepel zasvištěla vzduchem a odhodila Gileada stranou. Kovová krychle, v níž byli uzavřeni, se stále otáčela a vířila. Gilead se napřáhl k odvetné ráně, ale špička netvorova ostří jej zasáhla do tváře a poznamenala ji krvavým šrámem. Gilead upadl na zem a okamžitě začal v rotující krychli ztrácet orientaci.

Najednou bylo všechno skutečné, až příliš skutečné.

Fithrael skákal z jednoho bloku na druhý, blíž a blíž k oltáři. Věděl, že nemá mnoho času.

Sotva seskočil na širokou kamennou římsu obklopující obludný monument, objevil se první ze strážců. Byli celkem čtyři, každý jinak obrněný. Kůži měli z kamene, kolem kloubů popraskanou a posetou rýhami a škrábanci od zásahů tisíců hrotů a čepelí. Když se ti podivní tvorové pohnuli, jejich kamenná kůže se prohýbala jako tuhnoucí vrstva tekuté lávy.

Obludní zplozenci pekla se rozestoupili před oltářem. Jejich jedinými zbraněmi byly biče a obušky. Byli to hlídači otroků a k tomu, aby donutili zajatce k poslušnosti, nikdy nic víc nepotřebovali.

Fithrael nezaváhal ani okamžik. Vrh se mezi ně a rozmáchl se mečem.

Jeho čepel se však od nezničitelné kůže stvůry Chaosu se zajiskřením odrazila.

Gilead se potácel v nitru vířící cínové krychle. Sklouzl dolů po svažující se stěně a jen tak tak uhnul před úderem Irova strašlivého meče, který se vzápětí s třeskem zaryl do podlahy těsně vedle něho.

Pokusil se znovu soustředit. Jakoby z obrovské dálky stále slyšel slabou ozvěnu Niobina hlasu.

„Je to všechno jenom iluze, Gileade... jenom iluze...“

Postavil se na nohy a jeho čepel se srazila ve spršce purpurových jisker s Irovou. Další výpad, další kryt, znovu a znovu. Lord Ire vládl mečem skutečně mistrovsky.

Gilead však byl žákem Nithromovým a v rukou třímal meč svého bratra. Tento souboj neměl v úmyslu prohrát.

Fithrael rozdrtil kamennou kůži nejbližšího strážného a znechuceně se odvrátil. Pod ochranným krunýřem netvora nebylo vidět žádnou tkáň ani kosti, jen černé zetlelé maso prolezlé klubky červů hodujících ve vyhnívajícím těle.

Fithrael se vrhl kupředu a znovu ťal do otevřené rány. Úder rozstříkl po širokém okolí páchnoucí břechku a červy.

Strážce se zapotácel a pak jeho tělo puklo ve švech. Vylil se z něj proud hemžících se parazitů spolu se shnilou tkání, která kdysi bývala jeho orgány.

Fithrael přeskočil odporné ostatky a prosmýkl se mezi zbraněmi ostatních strážců. Šifra na oltáři nad ním se nepatrně, jakoby vyděšeně zachvěl.

Gilead opět zaútočil a jeho meč zasáhl Ira do nárameníku. „Tak co, bolí?“ zeptal se Gilead.

Ire neodpověděl.

„Na tom nezáleží... věřím, že už jsem tě zaměstnal dost dlouho.“

Ire náhle znehybněl a rozhlédl se, jako by hledal něco, co Gilead neviděl.

„Ano, myslím, že ano...“ usmál se Gilead.

Fithrael pozvedl meč a zabodl jej do odporné, beztvare hmoty Šifrova těla. Potřísnila ho odporná hustá tekutina, která vyšplíchla na oltář. Mrtvolný zápach byl omračující.

„Lorde Ire!“ zvolal Fithrael a vítězoslavně zamával mečem. „Tvůj syn je mrtev!“

* * *

Cínová místnost zmizela. Gilead byl ztracen v pevnosti vystavěné od základů po střechu z temné magie. Tiše vyslovil Niobino jméno a snažil se v hlavě zachytit poslední ozvěnu jejího hlasu.

Realita se rozpadla na kusy. Prchali rozkládajícím se preludem; věže pevnosti se hroutily a na obloze nad nimi běsnila divoká bouře jako ze zlého snu. Gejzíry magické energie vybuchovaly vysoko do vzduchu a strhávaly kusy jen napůl skutečných hradeb.

Fithrael běžel k portálu a málem přitom vrazil do Gileada.

„Niobe? Kde je?“ vyhrkl Gilead. Ztýrané a otrávené síly Chaosu kolem nich rvaly všechno na kusy.

„Cožpak se nevrátila k tobě?“ zachrčel Fithrael.

Pak uprostřed nejdivočejší smršť spatřili matný obrys její postavy. Běžela k nim skrze bouři a zoufale se vyhýbala erupcím magické energie.

Náhle však bouře zhoustla a zkoncentrovala se do šedesát stop vysoké děsivé postavy s ocasem jako kometa, který se táhl až donekonečna. Byl to lord Ire, zčásti andělsky dokonalá lidská bytost, zčásti přelévající se rosolovitá hmota, zčásti vítr, zčásti groteskní rámus; to vše se spojilo v běsnící, pomstychtivý Chaos.

Gilead se natáhl po Niobe, aby ji chytil a přitáhl si ji k sobě. Sevřel její ruku a vši svou zbývajicí silou se ji snažil vytáhnout z víru ven.

Niobe se zmítala a chvěla pod vražedným nápořím magického hurikánu – a pak ji najednou něco bleskově vykroutilo z Gileadova sevření. Po spirále vzlétla na vzdušném proudu víru, který ji pevně svíral ve smrtícím objetí.

Fithrael to vše sledoval ze vzdálenosti pouhých několika yardů, a přece byl příliš daleko, než aby mohl nějak pomoci.

Viděl, jak strašlivá síla vyrvala Niobe z Gileadova zoufalého stisku, zahalila ji vírem magického tornáda a vystřelila daleko do černého nekonečna – a byla pryč.

Potom se na všechno snesla noc a zapálila trosky pevnosti lorda Ira v explozi ohně a dýmu.

Fithrael se probral a otevřel oči. Nacházel se v místě jejich posledního tábořiště, mezi temnými stromy v hlubinách Drakwaldu. Opodál stáli jejich dva koně a s hlavami u země se pásli na těch několika ostrůvcích trávy, které tu našli.

Fithrael jemně položil Gileada na zem a jelikož už vyčerpal veškeré své tělesné i duševní síly, sám ulehl vedle něj.

A to je všechno. Nejsmutnější z mých příběhů. Varoval jsem vás. Nemá šťastný konec. Ale co, mám v zásobě spoustu jiných hrdinských vyprávění, daleko triumfálnějších.

Ale tento příběh je důležitý. Ztratil ji. Gilead ji ztratil. Připoutala se k němu svou myslí, a on si ji nechal vzít.

Jen málokdo se dokáže vyrovnat se ztrátou dvojčete, avšak tohle...

Nenacházím slova, která by to vystihla. Ano, to je ono. Dolijte mi tu zatracenou číši až po okraj. Už mám těch příběhů až po krk. Ničí mě.

Na co jste se to ptali? Jestli ji někdy našel?

Tak to bohužel netuším. Ale doufám že ano. Já vím jen, co se stalo pak.

IV.

Gileadova cesta

Bojím se tvých snů. Bojím se, že jsme příliš staří.

Takže vy byste rádi slyšeli, jak to bylo dál? Jak po zničení lorda Ira a ztrátě Niobe přišly zlé časy? Propáníčka! No dobrá, tak tedy ještě jednu. To snad zvládnou. Nuže, poslouchejte...

Už ne dny, ale celé měsíce byly mezi nimi a dýmajícími troskami Irovy přízračné pevnosti.

Každého rána se probudili za žluté záře rozbřesku a zvolili směr další cesty podle toho, kam mířily jejich krátící se stíny. V poledne bylo světlo jasně bílé a stíny teplejší a skvrnitější. S denním svitem se ve Fithraelovi probouzela naděje. Pak však spatřil svěšenou hlavu svého přítele a zbělené klouby jeho rukou svírajících otěže hřebce a věděl, že světlo zase brzy pohasne a stíny budou stále delší a delší, až opět všude zavládne temnota.

Každý večer se pak všechny barvy, odstíny a tóny prchavého světla slévaly do mdlé, kalné šedi. Gileadova sinalá tvář byla odrazem té šedi. Postrádala jakýkoliv výraz kromě temné, neproniknutelné zasmušilosti, jakou byl Fithrael zvyklý vídat kdysi dávno, za časů kdy Gileada pronásledovaly vzpomínky na Galetha. V očích jeho přítele se teď ale zračila nová bolest, nová touha.

Fithrael sledoval Gileada na každém kroku. Těžký příkrov večerní oblohy se rychle měnil v nachovou noc a ta je provázela na cestě od jednoho tábořiště k druhému, kde je pak čekalo další utrpení v podobě neklidného, bezesného spánku.

Týdny plynuly jako voda a pod unavenými, obroušenými kopyty jejich koní ubíhaly dlouhé míle řídnoucího lesního porostu a sytě zelených pastvin. Zabloudili až na hranici světa lidí? Gileadovi byla z duše odporná nevkusná pravidelnost stromořadí jejich hájů, obdělávaná pole i architektura jejich špinavých měst. Nenáviděl lidi pro jejich tupé tváře a nechápající mozky. Nenáviděl je pro jejich kratičké životy a zatvrzelá srdce. Nenáviděl je bez rozdílu.

A především nenáviděl sebe samého za to, že mezi ně vstoupil a zabýval se jimi. Zachránil je, ačkoli o tom neměli ani tušení. Zachránil je a zaplatil za to vším, co měl.

Putovali stále dál, den za dnem, pořád na jih.

Zpočátku se před lidskými zraky skrývali hluboko v lesích a hleděli si jen sebe a okolní krajiny.

„Tor Anrok přežil...“

Ta slova slyšel Fithrael Gileada mumlat stokrát denně.

„Tor Anrok přežil až do dnešních dnů. Kolik dalších podobných útočišť elfů asi na světě existuje? Niobe mluvila o svém domovu... o Talthu Eliu. Pokud ještě stojí, musíme jej najít.“

Fithrael se útrpně chmuřil, když sledoval Gileadovo beznadějně pátrání po zrnku písku v poušti lidského světa. Žádní elfové tu nebyli. Už po staletí tady elfa nikdo nespatriil. Vše už bylo natolik polidštěné, že z elfů se stal pouhý mýtus, báchorka, kterou stařešinové baví potulné bardy a bardové pak hospody plné mužů a žen poulicích v úžasu očí.

Několik prvních týdnů po ztrátě Niobe Gilead plánoval, že se ji vydá hledat na vlastní pěst. Fithrael se skoro ani neodvažoval mu takovou pošetilost rozmlouvat. Místo toho dál pátral po jeho boku po stopách přítomnosti elfů. Čas od času Gilead rozpoznal v okolní krajině rysy, které mu nějak připomínaly starý Ulthuan. V očích mu pak vždycky zahořel malý plamínek, seskočil z koně a ponechal jej ve Fithraelově péči. Nevnímal nic, než co viděl před sebou nebo

co si spíše myslel, že vidí. Prodíral se hustým podrostem, jehož trny a bodliny mu drásaly boty a rukavice. Po pás se brodil hustými, poloslanými vodami páchnoucími shnilými modrozelenými řasami. Prozkoumal každý kámen a pahorek, který vyčníval nad okolní krajinu, a bez oddechu pátral po stopách své rasy. Po stopách které nenacházel. Které možná vůbec neexistovaly.

Fithrael pak viděl, jak plamínky zase pohasly a do Gileadovy tváře se vrátil známý prázdňový výraz.

Snědl něco, jedině když Fithrael uvařil a donutil ho jíst. Napil se, jen když mu vtiskl do ruky plnou láhev. Nespal vůbec. Fithrael se v noci budil a viděl Gileada, jak hledí do nachové noci, bdí ve své noční můře, která mu nedovoluje myslet na nic než smrt nebo lásku. Toužil, aby přišel konec. Jako by se zase vrátili zpátky v čase do trosek Tor Anroku, do doby předtím, než Betsen Zieglerová vytrhla Gileada z letargie.

Jejich hledání bylo marné.

S každým novým dnem a s každým prozkoumaným kusem země rostlo Gileadovo zoufalství. Už mu nestačilo pouze prohledávat potoky, skály a další důležité body krajiny. Zuřivě rozbíjel na kusy všechno, co mu přišlo do cesty, ničil a znesvěcoval zem, posedlý touhou nalézt nějakou stopu. Roztrhal na sobě šaty, rozdrásal si dlaně, pokryl se vrstvou páchnoucí špíny, klopýtal a klesal na kolena, do očí mu zplihle padaly mastné prameny zpocených vlasů a jeho tělo se hroutilo vyčerpáním.

„Galethe!“

Když Fithrael slyšel jeho zoufalé volání, sevřela mu srdce studená ruka. Gilead blouznil. Jen v nejsvětějších okamžicích těchto nešťastných dní volal jméno Niobe.

Fithrael jen čekal a se zármutkem pozoroval, jak se mu Gilead vzdaluje, hubne, strádá a stále častěji blouzní. Čekal, až přijde chvíle, kdy Gilead otevře oči a svou mysl a uvědomí si, že zde je nečeká nic dobrého. Nebyly tu žádné pozůstatky po elfech, žádná elfí sídla, a především žádní elfové. Nemělo smysl zde pátrat po soukmenovcích. Nemělo smysl zde vůbec pobývat.

Fithrael podobný úpadek už jednou zažil. Po smrti Galetha a desetileté výpravě za pomstou se Gilead vrátil domů a zjistil, že je posledním ze svého rodu. Neztratil jen svého bratra a deset let života, ale i kus sebe sama, kus zdravého rozumu, a co zbylo, pohřbil v tisíci dnech sebelítosti, letargie a spoustě lahví alkoholu. Tor Anrok se kolem něho hroutil, zhroutil se spolu s ním a upadl do ztracení.

Ztráta však posléze přinesla i obrát k lepšímu. Gilead se vrhl z jedné bitvy do druhé a s každou další příležitostí se bit se zvyšovala i pravděpodobnost, že nalezne smrt, která ukončí jeho trápení. Opustil Tor Anrok a byl posledním ze svého rodu. Všechno už bylo minulostí.

Nyní Fithrael viděl, že Gileadovo pátrání je jen marnou snahou nalézt něco, o čem si odmítal připustit, že je navždy ztracené. A jak sledoval postupující šílenství oslabující a nahlodávající Gileadovu mysl, pochopil, že pro něho už není cesty zpět.

Uběhl dvacátý den, potom i třicátý a sytě zelené a zlatavé barvy pozdního léta přešly v hluboké, tíživé odstíny signalizující změnu roční doby. Gilead si ničeho nevšímal, ale Fithrael s jistotou rozpoznal proměnu krajiny, stejně jako by pozoroval přibývající vrásky na své tváři. Soumrak padal dříve a noci byly delší, ale Gileadovi na tom pramálo záleželo, neboť jej den ode dne stále těsněji halila jeho soukromá temnota.

Podle Fithraelova odhadu uběhlo právě čtyřicet dní od zničení Irova hradu. Jako obvykle ujížděli lesní cestou, když však vjeli na jednu opuštěnou mýtinu, Gilead ji náhle začal tryskem objíždět na svém hřebci dokola. Fithrael doufal, že jeho pán dá brzy povel k odpočinku, že třeba i konečně požádá o něco k pití nebo k jídlu. Gilead ale kroužil dál a dál. Fithrael se díval, jak víří kolem mýtiny v malých kružích a kosí přitom nízký šedavý porost voňavé šalvěje a heřmánku. Poloměr kruhu se stále zmenšoval, až Gilead přiměl svého koně, aby se vzepjal na zadních, jako by vystupoval v cirkusovém představení.

„GALETHE!“

Země se zachvěla pod údery těžkých kopyt válečného koně. Vzduch se třásl tím zoufalým křikem. Zvířeti se po bocích a šíji řinuly dlouhé potoky potu a u huby mělo pění.

Fithrael popojel blíž. Jeho vlastní kůň vyděšeně ržál, škubal hlavou a hrabal kopyty do země.

Válečný veterán a věrný přítel z něj sesedl a nechal ho odběhnout do bezpečí mezi stromy. Sám se opatrně přikřčil, aby se zdál co nejmenší a nejméně nebezpečný, a pomalu se vydal k tomu posedlému, vyděšenému a pomatenému stvoření na koni, které bývalo Gileadem.

Opatrně se přiblížil ke koni zepředu, natáhl ruku a přitom vydával konejšivé zvuky. Mluvil k němu, ne ke Gileadovi.

„Psst, no tak. Uklidni se, uklidni se.“

Pomalu udělal další krok kupředu a zlehka položil ruku na mokrou a studenou šíji zvířete. To se od něj odtáhlo a dál zběsile pokračovalo ve snaze vydupat v zemi co nejmenší kruh.

Fithrael mu uhnul a znovu natáhl ruku, aby se ho dotkl. Dýchal přitom zvolna a pravidelně, téměř nezatelně ve srovnání s divokým frkáním ozývajícím se z roztažených nozder mučeného zvířete.

Musel to zopakovat ještě nejméně desetkrát, až se mu konečně podařilo upoutat pozornost oře a zpomalit jeho zběsilé tempo. Každým dotykem udržel ruku na boku nebo šíji hřebce o něco déle a nakonec se ho dotýkal už nepřetržitě a pomalu hladil jeho roztržené cukající svaly. S každou další otočkou se kůň zmítal méně, napětí v jeho šíji povolilo, až se Fithraelovi konečně podařilo zachytit volně poletující uzdu, zpomalit vyčerpané zvíře do klidné chůze a poté je úplně zastavit.

Gilead seděl v sedle zcela vzpřímeně a šaty měl promočené potem. Na zádech jeho šarlatového pláště se rýsovalo vlhké tmavé „V“. Pot mu stékal v potůčcích po tvářích a kapal mu z uší na ramena. Všechno, co činilo Gileada Gileadem, nyní Fithraelovi připadalo navždy ztraceno. Postavil se před sklopenou hlavu zvířete, na jehož hřbetě elf stále seděl, a pohlédl do tváře, která mu nyní byla cizí, do očí, kterým už vůbec nerozuměl. Gilead ve zkoušce neobstál. Nedokázal

přítelův pohled opětovat. Selhal.

Fithvael se bál, že Gileada opět posedne záchvat šílenství a nakazí jím i svého věrného hřebce, proto jednou rukou stále držel pevně otěže, obešel koně ze strany a uchopil Gileada za botu. Prudce zatáhl a vytrhl ji tak z těžkého koženého třmene. Pak se přikrčil, aby snížil svoje těžiště, rozkročil se a napjal svaly. Zhluboka se nadechl, zadržel dech a popadl Gileadovu nohu oběma rukama. Gilead se ani nepohnul. Fithvael hlasitě vydechl a strhl svého přítele ze sedla. Když dopadl s těžkým žuchnutím na zem, Fithvael si celý zadýchaný otřel ruce o lem svého pláště.

„To jsem udělal pro toho koně,“ řekl.

Fithvael natrhal kolem kořenů stromů na kraji mýtiny několik hrstí dlouhé střapaté trávy. Když ji měl v ruce dost velký trs, ohnul stébla a vytvaroval z nich pevný, ale jemný kartáč. Pak tímto provizorním nástrojem hřebelcoval šíji a plece zvířete, zatímco ho druhou rukou hladil po hlavě. Zvíře tiše funělo a strkalo nos Fithvaelovi do podpaží. Během očisty začalo opět pravidelně oddychovat. Když mu válečný veterán důkladně a z obou stran opečoval šíji i plece, zahodil použitou, zhnědlou a mokrou travu, a začal znovu. Natrhal čerstvá stébla a pustil se do čištění předních nohou.

Pracoval pomalu, stále jednou rukou hřebce uklidňoval a tiše k němu promlouval.

Zvíře bylo úplně vyčerpané a nijak se nebránilo, když mu Fithvael rozepínal podbřišní, sundával sedlo a ohlávku.

Fithvael cítil sladkou vůni elfího potu svého přítele smíšenou s kyselým pachem zvířecího strachu. Když sundal sedlo, povzdechl si. Kolem ztuhlých propocených otláčenin uviděl hlubší červené oděrky. Vzduchem se linul zápach čerstvě sedřeného, holého masa a kolem krvavých a zarudlých skvrn na zádech zvířete se začaly rojit tlusté černé mouchy.

Fithvael dvakrát krátce zamlaskal a ze stínu stromů přiklusal jeho kůň. Běžel k elfovi a druhému zvířeti bez ohledu na hromádku svalů, brnění a hadrů, která stále ležela nepřírozeně zkroucená uprostřed mýtiny.

Fithvael vyndal ze sedlové brašny svého hřebce krabičky a nádobky s čpavými oleji a vosky. Pak se posadil do vlhkého mechu pod košatými korunami stromů a pustil se do práce. Dřel a mlel přísady jílcem díky na velkém plochem kameni, který našel nedaleko v křoví. Konec stáli vedle sebe, otírali se o sebe navzájem nosy a vychutnávali si vzácné okamžiky klidu. Fithvael sesbíral ze země listí a dýkou seškrábal tenoučkou červenou kůru z mladého stromku. Vzduch byl plný vůně čerstvé mízy smíšené s příjemným aroma vzácných olejů. Fithvael vstal, aby donesl svůj výtvor ke Gileadovu hřebci. Mouchy se před malou dřevěnou nádobkou v jeho ruce s bzukotem rozlétly.

Potřel mastí jizvy od sedla. Děkoval starým bohům dalekého Tiranoku, že jeho léčitelské znalosti nezahrnovaly pouze elfy, ale i zvířata.

Při té myšlence se náhle zarazil a pohledem zalétl ke zhroucené postavě, která kdysi bývala jeho přítelem a pánem.

* * *

Fithvael strávil zbytek odpoledne péčí o oba koně. Donesl jim čistou vodu, přitom doplnil i zásoby v lahvích, a pak je vypustil na mýtinu mezi stromy. Konec si odpočali od postrojů a zátěže, tiše se procházeli bok po boku a popásali se na svěží zelené trávě. Už celé týdny se nezastavili jindy než v noci, a proto přijali s povděkem odpočinek od každodenní rutiny. Přesto hleděli vážně na Fithvaela, když je zpovzdálí sledoval.

Starý elf rozbil tábor, připravil si potřebné potraviny a byliny, zběžně si vyčistil oděv trochou vody, a když se na kraj snesl nachový podvečer, rozdělal malý oheň.

Gilead se stále ani nepohnul. Jediné zvuky se ozývaly z okolního lesa a od koní, kteří odpočívali opodál. Fithvael si vychutnával samotu tím spíše, že tušil, jak brzy se jí bude muset opět vzdát.

Uběhlo několik hodin, a zatímco Fithvael jedl a uvažoval o své budoucnosti, začalo se pomalu rozednívat. S pomatěným Gileadem dál jet nemohl. Potřeboval vlastní plán. Pochyboval, že Niobin domov, Talthos Elios, může ležet někde na jihu, kde už tak dlouho žili a vládli lidé. Přesto nemohl vyloučit, že Gilead měl pro cestu do srdce lidské říše dostatečný důvod, přinejmenším zpočátku. V tom případě by mohli pokračovat dále na jih, ale musel by vymyslet nějaký jiný způsob jak nalézt své předky, účinnější. Tato část země jim nepřinesla nic než trápení a beznaděj. Gileada připravila o rozum. Jeho duši pohltil zmar, který se usadil hluboko v mysli vážného, odměřeného elfího lorda.

Ještě před chvílí, když začínalo svítat, Fithvael uvažoval, že opustí svého pána, který si už jeho lásku, důvěru a poslušnost nezasluhoval. Skoro okamžitě ale ten nápad zahnal. Znali se už příliš dlouho a příliš důvěrně, navíc by bez něho Gilead nedokázal přežít.

S posledními nachovými stíny večera byl Fithvael připraven svého souputníka probudit, ale klid a mír, který tu bez něj vládl, byl příliš sladký.

Nastala noc a mýtinu obestřela temnota, rušená jen žlutým světlem ohničku. Fithvael vstal a šel se podívat na Gileada, který stále ještě ležel bez hnutí na zemi, ale hluboké oči měl doširoka otevřené. Ze starého zvyku a díky hluboce zakořeněné oddanosti přehodil válečný veterán přes svého společníka koňskou přikrývku. Po tom, co se událo, mu však žádný pocit vzájemné blízkosti nemohl nahradit potěšení z osvobozující samoty, a tak se od svého druha opět vzdálil.

Elf proseděl celou dlouhou noc s očima upřenými do plamenů ohniště, jen občas pohledem zkontroloval přítele. Za úsvitu začal připravovat lektvary a obklady, které vytrhnou Gileada z podivného nevědomí a probudí v něm opět zdravý rozum. Fithvael se mohl jen modlit, aby na něm blouznivé záchvaty, které během týdnů od ztráty Niobe stále sílily a prodlužovaly se, nezanechaly trvalé následky.

Když na obzoru zazářily první okrové paprsky denního světla, Fithvael vstal a přešel ke Gileadovu travnatému loži. Položil ruku na jemně klenuté čelo svého přítele a zaklonil mu hlavu. Pak mu přiložil ke rtům hrnek s lékem. Většina husté bylinkové směsi stekla po Gileadových sevřených čelistech, Fithvael mu proto zaklonil hlavu ještě níže. Pokud má nápoj Gileadovi pomoci, musí jej pozřít. Podánilo se mu dostat skrz jeho rozpraskané rty dva nebo tři loky, teplá hnědá tekutina však opět vytekla ven. Polykací reflex vůbec nefungoval.

Fithvael to zkusil znovu, párkrát Gileadovi zahýbal hlavou na ztuhlé šíji a promasíroval mu krční svaly, aby jim pomohl polykat. Snad ještě nebylo příliš pozdě.

Po několika minutách, když se už Fithrael začal obávat, že bude muset připravit novou dávku lektvaru, náhle Gilead zalapal po dechu a ztěžka polkl. Svaly na krku se mu stáhly v křeči, která mu zkřivila obličej. V koutcích jeho mdlých, vypoulených očí, se zaleskly slzy.

Gilead krátce zakašlal a vyskočil na nohy. Mlčky se začal udiveně rozhlížet kolem sebe.

„Jsi v bezpečí, příteli,“ uklidňoval ho Fithrael. „Je to jen drobná nepříjemnost, nic co by nespravila trocha léčivých bylin.“

Gilead na to nic neřekl, ale rozkročil se, zamával rukama ve vzduchu, potřásl hlavou a pak zaujal útočný postoj. Pokusil se nahmatat u pasu jilec svého dlouhého modrého meče, ten však byl, díky Ulthuanu, bezpečně uložen u jeho sedla.

Fithrael vstal a přistoupil ke svému zmatenému příteli. „Uklidni se, Gileade. Potřebuješ si jen trochu odpočinout. Posad se se mnou na chvíli.“

Gilead se na něho vrhl, zaútočil na něj holýma rukama a neohrabaně se ho pokusil nakopnout; prudkým pohybem však ztratil rovnováhu a svalil se na zem.

„Ničeho se neboj! To jsem já, Fithrael, tvůj věrný přítel a společník. Nemám v úmyslu ti ublížit.“ Přistoupil pomalu blíž, protože věděl, že pro něj Gileadovo vyčerpané tělo nepředstavuje žádné nebezpečí, jen pomatená mysl jeho pána mu dělala starosti. Lektvar sice elfa vzpružil po stránce tělesné, po té duševní však zjevně příliš neúčinkoval.

„Galethe!“

Staré známé bolestné zvolání. Fithraelova tvář ztvrdla jako kámen a v očích se mu zableskla ocel. Čeho je moc, toho je příliš.

Vytáhl svou krátkou dýku, kterou používal při zpracování bylin a škrabání kůry, a s široce rozpráženými rukama se vrhl na někdejšího přítele.

„Galeth je mrtev!“

„Galeth je mrtev?“

„Ty jsi mrtev!“

„Gilead je mrtev?“

Fithrael prázdnou dlaní vrazil do Gileada, chtěl ho spíš odstrčit než napadnout. Gilead se rozzuřil.

Kopl Fithraela do ruky a přitočil se k němu blíž. Jeho čtyřprstá ruka vystřelila, aby sevřela Fithraelovo zápěstí. Byl však příliš neohrabaný, neodhadl vzdálenost a místo toho chytil ostří dýky. Fithrael viděl, jak mu z dlaně vytryskla krev, ve slabém ranním světle skoro černá. Ale Gilead nic necítil.

Fithrael pustil kostěnou rukojeť dýky a jeho pěst zasáhla krátkým, rychlým úderem Gileada do brady. Ozval se tupý náraz kosti o kost a pak ošklivé zaskřipání zubů. Fithrael třepal bolavou rukou, ale Gilead stál nadále pevně na nohou a neklidně přešlapoval jako pomatené zvíře.

„Nenuť mě znovu tě udeřit, Gileade,“ zamumlal spíš sám pro sebe Fithrael. „Protože když to bude nutné, udělám to.“

Tentokrát se ani nemusel ke Gileadovi přibližovat, protože ten se na něho sám vrhl divokým nekontrolovaným skokem hlavou napřed. Na rosou promočené trávě však ztratil rovnováhu a Fithrael uhnul zlomek vteřiny předtím, než do něho Gileadovo čelo narazilo. Starý válečník popadl Gileada za krk a za loket, trhl jím do strany, podkopl mu nohy a poválil ho na záda na vlhkou zem. Vůně rozdrčeného heřmánku pošimrala Fithraela v nose. Gilead se vymrštil a chytil veterána za nohy. Fithrael se znenadání ocitl na zemi vedle něho. „To stačí!“ zařval.

Gileadovi to ale nestačilo ani v nejmenším. Rval se, jako by se bil o vlastní duši, byl jako zuřivý démon, až se ho Fithrael polekal. Byl vděčný za Gileadovu slabost a neohrabanost, ale i tak se stěží stačil krýt před deštěm ran pěstí a kopanců. Hned v prvních okamžicích rvačky si uvědomil, že Gilead nepřestane, dokud nepadne únavou, nebo ho Fithrael nezlomí. K opětovnému nabytí zdravého rozumu bude muset urazit ještě dlouhou cestu a fyzické vyčerpání by ho teď mohlo zabít. Na druhou stranu měl ale Fithrael strach, že by další rána pěstí také mohla znamenat jeho konec.

Gilead drásal a rval Fithraelův plášť ve snaze ho do něj zamotat a uškrtit, jeho druh se však převálil stranou a zapřel se mu koleno o hrud'. Zlehka zatlačil nohama na Gileadovu prsa a ucítil při tom uvnitř tlukot srdce, slabý jako muší křídla. Když nahmatal správné místo, prudce natáhl nohy do plné délky, hluboce a hlasitě vydechl a vymrštil se.

Gilead se stočil do klubíčka s vyraženým dechem. Svíjel se, lapal po vzduchu, koulel očima a pak konečně povolil zařáté čelisti. Fithrael vyčkával. Uběhlo několik dlouhých vteřin. A najednou byl konec. Gilead se převálil na bok a rukama si přitáhl kolena k tělu. Fithrael uslyšel první zavzlykání, viděl, jak sebou elfova ramena škubají a pak se celé jeho tělo hroutí v utrpení z tíživého sebeuvědomění.

Gilead byl zase sám sebou. Poprvé za několik posledních dnů, možná týdnů, byl Gilead zpět.

„Teď začne ta opravdová práce,“ zamumlal Fithrael do slunečného rána.

Zatímco se Gilead ještě třásl neovladatelným pláčem, jeho přítel se znovu pustil do práce. Připravoval další lektvary a nahříval obklady, které vyrobil včera. Gilead se konečně uklidnil a poprvé od ztráty Niobe upadl do opravdového spánku místo tupého bezvědomí posledních týdnů. Spal, i když mu Fithrael upravoval lůžko, aby se mu leželo pohodlněji, přikládal mu na krk teplý obklad a potíral mu čelo a zápěstí chladivou masťou.

Potom nechal Fithrael Gileada odpočívat a přichystal skromný pokrm – salát z léčivých bylinek, několik krajíčků nekvašeného chleba a pro sebe párek malých, ale tučných okounů, které vylovil holýma rukama z nedaleké říčky. Když připravil jídlo a prostřel malé čisté talířky, které vždy nosil v torně, vzbudil znovu Gileada. Věděl, že tentokrát už jeho pán procitne sice zmatený, ale klidný a vnímavý.

* * *

Oba elfové strávili na mýtině skoro týden. Jedli, rozmlouvali spolu a odpočívali, zatímco se jejich hřebci také zotavovali a nabírali síly. Gileadův kůň se uzdravoval rychle, daleko rychleji než jeho pán. Třetího dne se Fithrael zmínil o incidentu na mýtině; Gilead si totiž z toho, co se stalo, vůbec nic nepamatoval.

„Splnil jsi svou povinnost vůči mně i koni,“ řekl smutně Gilead. „Víc jsi toho pro mě ani udělat nemohl.“

Gileadova první, váhavá omluva nebo možná něco na způsob poděkování, na tom Fithvaelovi příliš nesešlo, protože nic takového ani nečekal.

„Shodil jsem tě z koně kvůli tomu, co jsi tomu zvířeti prováděl. A udělal bych to zase,“ opáčil příkře.

Čtvrtého dne se Gilead dokázal projít po mýtině bez cizí pomoci. Když ji obešel celou dokola, napodruhé ji nadšeně oběhl a pak ještě jednou.

„Posaď se, Gileade,“ rozkázal Fithrael a mladší z elfů si bez reptání sedl na teplou zem.

„Naše pátrání. Tahle výprava za Niobe, za našimi předky, za tvou vlastní spásou – říkej tomu, jak chceš. To hledání prostě musí skončit.“

Gilead se na starého elfa upřeně podíval.

„Nebo... pokud pojedeme dál, musíš se řídit zdravým rozumem. Začít znovu od začátku a nechat mě, abych tě vedl.“

Fithrael Gileadovi vyložil svůj plán a dal jasně najevo, že nemá ani v nejmenším v úmyslu nechat si do něj od svého momentálně nesvéprávného pána mluvit. Budou sice v pátrání pokračovat, ale nejprve musí najít skutečnou stopu. Prošmejdi lidská města i vesnice a v temných koutech hospod a výčepů budou naslouchat báchorkám místních lidí. Z mýtů a pověstí, které se na takových místech zpívávají a vyprávějí, zkusí vydestilovat nějakou pravdu. A jestli se jim to nepodaří, musí s pátráním skončit.

Gilead, který se řídil instrukcemi svého přítele, už byl silnější po tělesné i duševní stránce. Oba dva strávili následující dny jídlem, spánkem a důkladným cvičením. Fithrael mluvil celé noci o rozumu, o smyslu a možné marnosti jejich pátrání. Udělal, co bylo v jeho silách, aby Gileada připravil na všechno, protože si byl vědom, že je to možná jeho poslední šance jak zachránit svého pána, aby nepodlehł šílenství své zmučené mysli a nevrhl se do náruče smrti v sebevražděné touze vše napravit, vrátit zpět koloběh času a obnovit zašlou říši vznešených elfů.

Osmého dne uklidili Fithrael s Gileadem tábořiště a zahladili po sobě stopy. Pak osedlali koně a opustili mýtinu. Pátrání po známkách lidského osídlení jim příliš mnoho práce nedalo; narazili na ně po necelé hodině cesty.

Zpočátku si počínali velice opatrně a pod ochranou tmy navštěvovali jen malé zapadlé vesničky. Sedali si do nejtemnějších koutů poloprázdných hospod, kde všem dohromady stačil jeden naražený sud piva na týden nebo i déle a krmě se tam nabízela skromná či vůbec žádná. Tváře si zakrývali pláští a s hlavami skloněnými naslouchali lidským rozhovorům. Museli si zvykat na těžký skřípavý jižanský přízvuk a skoro více než z řeči samotné nakonec vyrozuměli z melodie a rytmu slov. Nemluvili, ne vypili ani kapku piva, jen poslouchali, a když pak odešli, měli je ostatní za podivínské cizince. V těchto končinách nikdo neviděl elfa nejmiň sto let, nikdo nečekal, že tady elfa uvidí, a tím pádem ho nikdo ani neviděl.

Jak se tak toulali od vesnice k vesnici a občas se odvážili i do větších měst, postupně se jim dařilo shromáždit určitá vodítka. Lidé rádi poslouchali vyprávění a většinou je bavilo slyšet stejné příběhy stále dokola. Fithrael s Gileadem začali nalézat některé zákonitosti proplétající se napříč všemi pověstmi. Jak si jejich uši zvykaly na zvuk lidské řeči a přizpůsobovali své myšlení překotné, rychlé mluvě, bylo to stále více patrné. Pověsti o pohádkových věžích, statečných válečnících a vznešených elfech, kteří lidem pomáhali v nouzi nejvyšší, se splétaly do stále komplexnějšího obrazu říše obývané elfy. A Gilead měl pravdu – čím dále cestovali na jih, tím častěji a zřetelněji to v příbězích zaznívalo.

Zhruba dva týdny nato navštívili Gilead s Fithraelem další hospodu, možná už dvacátou v pořadí. Byla zase o trochu větší než ta předchozí; přesvědčení elfů, že jsou pro tupý lidský zrak neviditelní, postupně sílilo. Fithrael prošel kolem pípy k širokému prknu postavenému na dvou sudech, které sloužilo jako pult, zatímco Gilead se rozhlížel po nějakém klidném, temném koutě, kde by se mohli usadit.

Otočil se a málem vrazil hlavou do tlustého černého trámu, který vedl pod stropem napříč celou okrově vymalovanou místností. Bezděčně ustoupil o krůček zpátky a vpadl přímo do cesty číšnici. Vzhledla k němu, aby se případně omluvila za svou nešikovnost, a elf instinktivně sklonil hlavu. Byl jen krůček od ní a zrak mu padl přímo na její bujné poprsí deroucí se ven z příliš těsného živůtku. Chtěl odvrátit oči od jejich živočišných tvarů, pravého opaku jemné elfí krásy, ale nedokázal to.

Dva nebo tři palce nad úžlabinou mezi pevnými ňadry té ženy upoutala Gileadovu pozornost krůpěj potu. Díval se, jak padá dolů jako zralá hruška, hledá si cestu mezi oblinami mléčné bílého těla a zanechává za sebou cestičku z dokonale zaoblených kapiček, zdobících články těžkého zlatého řetězu. Shora přispěchal tenký pramínek potu, splynul s kapkami a proměnil se v další baculatou třeptivou krůpěj, která se blyštivě kutálela po povrchu řetězu, nabírala další kapičky, rostla a padala dolů. V tom okamžiku se pro Gileada zastavil čas a oči měl jen pro padající krůpěj potu, které sledoval na jejich cestě k cíli visícím na malém kroužku houpajícím se mezi kyprými ňadry za napjatou šňěrovačkou spojující propast mezi lemy jejího živůtku.

„Ehm... promiňte, pane,“ řekla dívka a snažila se v úzké uličce mezi stoly a židlemi otočit.

Kouzlo bylo rázem pryč a vedle Gileada se objevil Fithrael.

„Máš volný stůl, děvče?“ zeptal se schválně hlubokým, bezbarvým hlasem, přičemž se snažil užít co nejméně těch prapodivných lidských slov.

„Jistě, pane,“ odpověděla. Dotkla se rukou Gileadovy ucukující paže a dodala: „Omlouvám se, měla bych se líp koukat na cestu.“ Gilead zamumlal něco nesrozumitelného zpěvavým tónem, který ji zarazil. Odtáhla ruku a zamyšleně na něho hleděla, dokud se neotočil k odchodu. Pak si šla po své práci, když jim předtím ukázala volný stůl.

„Viděl jsi to?“ ptal si Gilead dychtivě, ještě než se vůbec posadili. „Copak jsi to neviděl?“

„Viděl jsem jenom to, že jsi jí vpadl do cesty a začal ses s ní bavit. Je to jenom člověk. Musíme být opatrní. Neměli bychom zbytečně budit pozornost.“

„Štěstěna se na nás usmála, Fithraeli! Copak tys to vážně neviděl?“

Fithraela incident znepokojil a doufal, že trval příliš krátce na to, aby je Gilead vystavil nebezpečí odhalení. Nehodlal v

hospodě setrvávat ani o chvíli déle, než bylo nezbytně nutné. Chtěl co nejrychleji odejít. Takový byl jeho plán, vzniklý pod tlakem okolností. A plán bylo nezbytně dodržet úplně a doslova, což znamenalo vyhnout se pokud možno jakémukoliv dalšímu styku s lidmi. Srkal hořké pivo a rozhlížel se kolem, ale po několika minutách pozorování dospěl k názoru, že se nejspíš nic tak hrozného nestalo. Opatrně se otočil zpátky ke Gileadovi.

„Tak copak jsi viděl, příteli?“ zeptal se.

„Na krku té číšnice. Ten řetěz hned upoutal mou pozornost. Nádherná práce. Určitě jsem jej už viděl, jsem si jistý, že ano.“

„Mluvíš trochu zmateně. Řekni mi hezky pomalu, co jsi viděl.“

Gilead se zhluboka nadechl a vážně se zadíval Fithraelovi do očí. Naklonil se dopředu přes úzký dřevěný stůl, jako by mu chtěl světit tajemství nebo patřičně zdůraznit klíčovou pasáž nějaké strašidelné historky, jak to dělali potulní vypravěči.

„Skutečně jsem vpadl té dívce do cesty. A když se ke mně otočila, stála velice blízko. Sklonil jsem zrak, aby v mé tváři nespátřila rysy naší rasy nebo se nezačala vyptávat. A díky tomu jsem ho zahlédl. Celá dlouhá léta jsem takovou věc neviděl. Často jsem si myslel, že už ji ani nikdy neuvidím.“

Fithrael viděl, že Gilead plane nadšením, ale v očích neměl ani náznak poblouznění, jen upřímné odhodlání.

„Takový řetěz nosívala moje matka i sestra... řemeslně dokonale vykované zlaté články zdobené zlatými vlákny a korálky, propletené jako hlavolam. Jedině někdo z naší rasy mohl nosit tak přenádherný šperk. Žádný člověk by něco takového nedokázal vymyslet ani vyrobit.“

„Nosit takové šperky bývalo mezi námi běžné, ale pokud vím, ke všem se vázal nějaký slib nebo účel,“ řekl Fithrael.

„Řetěz, o kterém mluvíš, může být pouhou kopií nějakého staršího šperku. Bez pečeti nebo talismanu nemá žádný význam.“

„A tenhle jej má!“ zvolal Gilead a rozmáchl se pěstí. Jen tak tak se na poslední chvíli zarazil a neuhodil ve svém nadšení do stolu.

Fithrael se zběžně rozhlédl, ale v začouzeném, společenským životem kypícím výčepu dívku nikde nenašel.

„Ona má talisman?“

„Nosí ho na těch svých čpících řadrech, jako by to byla nějaká cetka, znevažuje jeho význam... ale na tom teď nesejde.“ Gilead se uklidnil a pokračoval. „Jisté je, že musí něco vědět o naší rase. Může nám pomoci v našem pátrání.“

Fithrael raději vyvedl Gileada ven před hospodu; nechtěl, aby si někdo nadšení jeho přítele všiml a začal se o ně zajímat. V úzké uličce vedoucí podél zdi staré budovy spolu potichu probírali, jak by mohli zjistit, kde děvče k talismanu přišlo, ale na to, aby něco vymysleli, neměli dost času. V ústí uličky se nečekaně objevila útlá postava s hlavou zahalenou šátkem a sklopenou k zemi. Divže do elfích válečnicků nevrazila. Polekaně uskočila, šátek jí při tom sklouzl na oblá ramena a Fithrael zahlédl řetěz pověšený na dívčině krátkém bledém krku.

„U Sigmám!“ vykřikla dívka. „Vy jste mě tedy pěkně vyděsili.“

„Nechceme ti ublížit,“ uklidňoval ji Fithrael.

Úplně přitom zapomněl snížit hlas a dívka se zamračila. Důkladně si oba muže změřila pohledem. „Kdo jste?“ zeptala se, o krok couvla a utáhla si šátek těsněji, čímž zakryla talisman, který zdobil její krk.

„Jsme jiní, než se zdá, že jsme,“ odpověděl Gilead a už nezakrýval barvu svého hlasu ani svůj přízvuk. Pak popošel směrem k dívce.

„Snažíme se vypátrat příslušníky našeho rodu a uvítali bychom při tom tvou pomoc.“

Dívka se pokusila vycouvat ven z uličky, ale Gilead byl mnohem rychlejší a jemně, ale pevněji chytil za ruce. Šátek jí sklouzl na zem. Fithrael jej zvedl z ušlapané hlíny a zahalil jím její roztrášená ramena. Poté štíhlou rukou lehce uchopil zlatý řetěz.

„Kdepak jsi našla tohle, dítě?“ zeptal se a pohladil prsty křehký šperk.

Dívka zalovila ve výstřihu, vytáhla masivní plochý kotouček, který ukrývala mezi řadry, a divoce jím před sebou zašermovala, až jí zbělely klouby na ruce.

„Nenašla jsem to. Chrání mě před takovými, jako jste vy dva. Zahání zlé síly.“

„Já vím, dítě,“ řekl Fithrael, pustil řetěz z ruky a ustoupil kousek dál. „Když, před dávnými časy, patřival někomu naší krve. Vyrobili ho a nosili naši předkové. Je to mocný talisman a výtečný ochránce, přesně jak říkáš...“

„Když tvrdíš, že jsi ho nenašla, odkud ho tedy máš?“ Gilead pohlédl dívce do očí a nepatrně zesílil stisk na její paži.

„Au! To bolí,“ vykřikla dívka a snažila se vykrotit ze sevření.

„Pusť ji, Gileade,“ řekl Fithrael v jediném jazyce, který přiměl přítele bez odmlouvání uposlechnout. Gilead spustil ruce podél těla. Dívka chvíli stála a pozorovala oba muže, pak sklopila oči a podívala se na kotouček, který stále držela v ruce.

Na okamžik zaváhala a pak si celá roztrášená a bledá jako křída odhrnula buclatými rukama vlasy na krku, rozepnula řetěz a sundala talisman.

„T-to b-bude asi v-vaše,“ vykoktala ze sebe a zabodla oči do země. Natáhla ruku s talismanem a rozechvělými prsty jej nabízela Fithraelovi.

Fithrael se dlouze a důkladně zadíval na kotouček na konci překrásného řetězu, otáčel a zkoumal ho ze všech stran a ukládal si do paměti nápisy ve starodávném jazyce, které ho zdobily. Pak talisman položil zpátky do dívčiny natažené dlaně, jedním prostým pohybem uchopil svou dlouhou štíhlou rukou její prsty a něžně je sevřel kolem amuletu.

„Ne. Teď patří tobě,“ řekl a gestem zarazil Gileada, který se chystal něco namítnout. „Jenom nám pověz, jak jsi k němu přišla a co dalšího o něm víš.“

„A nikomu se o nás nezmiňuj,“ dodal Gilead.

„Stejně by mi nikdo nevěřil,“ opáčila dívka a podívala se Fithraelovi do očí. Vypadalo to, že se už rozhodla. „Pojďte

prosím se mnou, pánové. Známklidné místo, kde vám mohu povědět všechno, co vím.“

Když se Gilead s Fithvalem vrátili do tábora ke koním, byla už hluboká noc. Fithvail rozfoukal pohaslé uhliky a ohniště brzy ožilo červenými plamínky. V jejich bledém svitu si pak zapsal slova, která byla vyrytá na talismanu. Byl to první hmatatelný důkaz, který jim mohl pomoci nalézt správnou cestu. Díky nápisům z amuletu a příběhu, který jim dívka vyprávěla – ač si jej zjevně trochu přikrášlila a čas od času až nevěrohodně přeháněla, jak už měli lidé ve zvyku – věděli elfové dost, aby se mohli s novou silou a odhodláním pustit do dalšího pátrání.

V této části Říše vedly všechny cesty do Nulnu. Vidím, že přikyvujete, takže Nuln pro vás asi není zcela neznámý. Cesta Fithvaelovi s Gileadem příjemně ubíhala. Drželi se lesních cestiček severně od obchodní stezky z Averheimu do starého města a vyhýbali se zrakům putujících kupců, kterých směrem k Nulnu stále přibývalo. Když se na obzoru vynořila silueta města, zamířili oba soupoutníci na západ a pokračovali po proudu řeky Reik, dokud nenarazili na to, co hledali.

Oproti dřívější tu byli elfové doslova obklopeni připomínkami domova. Nebylo potřeba se pít po nejasných náznacích či zoufale pátrat mezi kameny a květinami, které mohly znamenat přítomnost elfů. Tady bylo všechno přesně podle vkusu a zvyklostí jejich rasy. Květiny rostly správně, krajina se dokonale stáčela a ubíhala, a když dorazili k Ottrykovu sídlu, bylo jim okamžitě jasné, že jeho kamenné základy položili a opracovali elfové. Fithvail sesedl a odvedl svého koně kousek dál mezi stromy. Gilead trčel na místě a jen užasle zíral.

Fithvail ho z úkrytu chvilku sledoval a pak dvakrát zamlaskal. Gileadův kůň zvedl nos, potichu zařehl a otočil hlavu ke starému elfovi. O chvíli později se ohlédl i Gilead a poslechl Fithvaelovo gesto, kterým mu ukazoval, aby se také schoval.

„Jsme na místě,“ řekl Gilead, když sesedl z koně. „Cožpak to nevidíš? Zde přebývali elfové. Kdysi tu bývalo veliké elfí sídlo.“

„To nepochybně,“ odpověděl Fithvail s vítězným pohledem v očích. „Ta lidská dívka mluvila pravdu.“

Ten talisman jsem zdědila. Má pramáti ho totiž dostala darem. Naše rodina pracovala na statku Ottryka, bratrance nulnského kurfiřta. Babička byla velmi krásná žena a Jeho Výsost pro ni měla slabost. Když se provdala a odešla z jeho služeb, dal jí prý ten talisman, aby na něho nezapomněla. Babička na oplátku poslala moji matku, aby pro něj pracovala v jeho krásném domě. Pracuje tam dodnes.

„Musíme vyhledat matku té dívky,“ řekl Gilead a oči se mu nedomněle zaleskly.

„Ne tak zhurta, můj pane. Porozhlédněme se nejprve po okolí. Zdejší lidé nemusejí být po tak dlouhém čase elfům příznivě nakloněni.“

Gilead sice reptal, ale ostudná vzpomínka na nedávný záchvat byla ještě příliš živá.

Dvě následující noci strávili průzkumem panství, ale všechno, na co narazili, jen podporovalo jejich dřívější domněnku. Lidé vybudovali své sídlo na základech bývalého elfího statku. Hlavní budova byla umístěna podle tradičních zvyklostí, ohrady pro dobytek a lány obilí byly rovněž rozloženy v klasickém elfím vzoru, o nejruznějších stavebních prvcích domů ani nemluvě – základy většiny důležitých stavení, vnější hradby, a dokonce i některé starší ploty nesly nezaměnitelný elfí rukopis. Zbytky dřívějšího zdiva byly sice na první pohled ukryty pod mladšími, neumělými lidskými výtvary, avšak očím uvyklým vidět věci takové, jaké skutečně byly, nebylo zatěžko je rozpoznat.

Panství vyrostlo před několika generacemi na troskách elfího statku. Veškeré rodinné šperky prý zhotovili elfové, prarodiče majitelů panství je před lety našli někde v okolí. Babička talisman neustále nosila, aby ji chránil před zlem. Nevím, kolik je na tom všem pravdy.

„Jak se mají naši hosté?“ otázal se lord muže, který stál před ním a v rukou rozpačité žmolal plátěný klobouk.

„Ohniště je už dva dny pokaždé teplé, pane. Ještě jsem je neviděl. Mezi setměním a rozbřeskem se tam nezdržují a neodvažuju se je sledovat za denního světla.“

Rozhovor probíhal v síni Ottrykova domu. Lord Ottryke obvykle postupoval proti vetřelcům a narušitelům velmi přísně, ale hajného slova v něm probudila zvědavost. Rozhodně to nebyli pytláci – nezabili žádnou zvěř. A jejich tábořiště bylo pečlivě upravené, takže tuláci to také nebyli. Jejich koně byli zjevně dobře živení a jídlo si připravovali pečlivě, za použití kuchyňského náčiní. „Podivuhodného a skvostného“, jak je popsal hajný.

„Tak tedy dobrá. Můžeš jít,“ řekl lord Ottryke. „Nikomu o tom neříkej.“ Šperky obtěžkanou rukou pokynul hajnému k odchodu.

„Zase tu někdo byl. Člověk, o tom není pochyb,“ řekl Fithvail, když za soumraku třetího dne prohrabával pohaslé uhliky. „Musíme se sbalit. Tady nejsme v bezpečí.“

„Ne, Fithvaeli, zůstaneme zde. Lidé objevili náš úkryt, nikdo nás však nenapadl ani neobtěžoval. Naše přítomnost jim zjevně nepřekáží.“

„Možná nás zatím jen sledují, stejně jako my je.“

„Je-li tomu tak, třeba si můžeme navzájem pomoci. Já chci jen nalézt Niobe, nebo alespoň stopy dalších elfů. Ty a já, Fithvaeli, máme své poslání. Už příliš dlouho jsme nezakusili, co znamená někam patřit, mít kolem sebe rodinu a blízké. Nejsi snad ochoten pro to něco obětovat?“

„Bojím se tvých snů. Bojím se, že jsme strávili příliš mnoho času v osamění, než abychom ještě dokázali myslet na ženy a potomstvo,“ odpověděl Fithvail tiše, aby to jeho druh nezaslechl.

Gilead teď spal i za bílého dne, stejně jako v uplynulých měsících nezamhouřil oka ani za nejhlubší tmy. Bylo na Fithvaelovi, aby zůstal bdělý. Někdo je sledoval a téměř jistě i navštívil jejich tábořiště, nezdálo se však, že by si Gilead dělal s místními lidmi nějaké starosti. Měl sklony ke krajnostem; bál se buď všeho, nebo ničeho, miloval život, nebo prahl po smrti, byl rychlý jako stín, nebo upadal do letargie.

Fithvail držel hlídku. Seděl u ohně a udržoval jen mírný plamen z obavy, aby je dým neprozradil. Přes den se připravoval na další noc; netušil, co dalšího je ještě na panství čeká. Bedlivě střežil přítele a jejich skromný majetek.

Když si sedal, položil si na dosah ruky svůj krátký meč, za chůze ho pak měl vždy u pasu. Přes den žil ve strachu, nikoliv z toho, co lidé udělají – protože něco udělat museli – ani z chvíle, kdy přijdou – a oni zajisté jednoho dne přijdou – ale hluboko v srdci se užíral strachem z Gileada a z toho, co by jim oběma mohl způsobit.

Nadešel úsvit, tyrkysový a jantarový. Gilead měl co nevidět procitnout, Fithrael se proto pustil do vaření. Prohrábl skomírající oheň a pohodlně se zády opřel o příhodně propletené kořeny a větve, které mu nabízel největší strom na mýtině. Skrz mezery mezi listím pozoroval temnou oblohu zbrázděnou cáry šedomodrých mraků.

Když přišli, jak Fithrael očekával, zrovna svítalo. Byla to ta část dne, kdy se černá a bílá nit držené vedle sebe proti světlu zdají obě šedé.

Fithrael se napůl vleže zády opíral o strom, jeho víčka se chvěla a nohy mu cukaly v neklidném spánku. Gilead ležel pohodlně uvelebený pod malým přístřeškem a byl už skoro vzhůru.

Když přišli, nevtrhli na mýtinu za dusotu kopyt splašených koní, ani neřinčeli zbraněmi o štíty.

Fithrael se ve spánku převálil, jeho nos totiž nasál novou, nezvyklou vůni. Gilead se instinktivně otočil na záda, aby mohl ještě napůl otupělými smysly lépe vnímat neznámé zvuky blížící se k mýtině.

Opatrně se plížili, odhrnovali každý list a větvičku a téměř neslyšně se kradli k mýtině. Neměli žádnou zbraň, aby nedělali hluk, jen na hrudi kožených kabátů měli vyšíty znak svého pána.

Fithrael se položil celým tělem na zem, zhluboka se nadechl, aby si pročistil mozek, a napůl otevřel jedno oko. Gilead vyskočil na nohy a přikřčil se, aby nevyčínal z přístřešku. Očima těkal kolem a pokrčenou ruku držel jen několik palců od jílce své dýky.

Chystali se cizince překvapit. Ale lidský pach je pro elfy nos příliš ostrý a lidský krok zní v elfích uších jako dunění. Elf i ve spánku slyší, cítí a vnímá, a Gilead s Fithraelem už nespali.

Fithrael bleskově mrkl jedním okem a spatřil pět mužů kradoucích se mýtinou k ohništi. Ucítili vařící se jídlo a hledali jejich přístřešek, který splýval s korunami nízkých mladých stromků a byl za šera téměř neviditelný. Věděl, že Gilead je s ním, cítil jeho přítomnost pronikavě jako ostří elfího meče. On sám dokáže vyřadit dva muže na západní straně mýtiny, Gilead se postará o zbytek.

Mezi dvěma údery srdce zaznamenal Gilead zvuky vydávané pěti páry těžkých bot. Dva na západní straně mýtiny, dva ve středu a jeden blíž k němu na východě. Bez potíží by zvládl všechny tři muže, kteří k němu byli blíž, a věděl, že Fithrael ho podpoří a postará se o zbývající dva.

Ani jeden z mužů si zatím nevšiml elfího válečníka skrývajícího se mezi kořeny stromu, neobjevili ani přístřešek, v němž ležel Gilead. Rozhodli se, že si na svou kořist počkají. Opustili otevřené prostranství a obdivovali pečlivě postavené ohniště a umělecké kuchyňské náčiní. Došli k závěru, že obyvatelé tábořiště budou zřejmě kultivovaní měšťané, zdrženliví a v boji nepříliš zkušení – na nic jiného nebyli připraveni.

Vtom Gilead vyrazil z úkrytu a vrhl se holýma rukama na prvního z mužů. Meč se mu houpal v pochvě u pasu a dýka zatím rovněž odpocívala v pouzdře. Elfí válečník popadl malého podsaditého muže v úrovni kyčlí, těsně pod jeho těžištěm, prudce jím otočil a mrštil ho zády na zem. Jedna dobře mířená rána pěstí do hlavy a protivník se propadl do bezvědomí. Gilead zprava zaslechl, jak Fithrael vbíhá na mýtinu.

„Nezabíjej je!“ přikázal. Fithrael bez námitek odložil meč, neboť v boji byl vždy zvyklý poslouchat rozkazy svého zdatnějšího přítele.

Ochromil druhého muže silným úderem otevřenou dlaní na solar, zatímco Gilead už zneškodnil třetího. Byl to jen vyplašený mladíček, který ihned zahodil hůl a mával před sebou zoufale rukama.

„Ne! Ne!“ ječel vysokým zajímavým hlasem.

Gilead se bleskově sehnul, uchopil jednou rukou konec hole a lehce jí zezadu podrazil chlapcova kolena, až ztěžka žuchl na zadek.

Fithrael se pustil do křížku s nejurostlejšími z mužů, ten však byl přes svou lidskou nemotornost poměrně rychlý, a poté, co viděl, jak dopadli jeho druhové, byl na elfův výpad připraven. Voják vytáhl sekuru a ťal jí po elfovi, ale Fithrael byl na svůj věk stále mrštný. Skrčil se, zachytil rukou dlouhý topor těsně pod hlavicí a pak se prudce zatočil. Odstředivá síla donutila jeho protivníka zaklopýtat a přitom se mu podařilo celou svou vahou narazit na kmen stromu, o který se Fithrael ještě před několika okamžiky opíral a spokojeně podřimoval.

Když se Fithrael rozhlédl po mýtině, viděl, že poslední z útočníků zrovna vyráží vstříc svému osudu. Tenhle muž byl ze všech nejvyšší, téměř se vzrůstem rovnal Gileadovi, který kolem něho kroužil. Elf provedl první výpad, popadl protivníka za ruku, trhl a zkroutil mu ji, čímž vychýlil z rovnováhy celé jeho tělo. Pak se prudce sehnul, prosmýkl se pod jejich spojenými rukama a přehodil si muže přes rameno. Voják přistál na zádech, hlavou se uhodil o zem a ztratil vědomí dřív, než vůbec pochopil, co se s ním děje.

„Jak... jak jsi to dokázal, můj pane?“ ozvalo se jedno z bezvládných těl tenkým hláskem.

Fithrael s Gileadem se postavili nad jediným mužem, který na pasece zůstal při vědomí.

„Jak? Všichni se umí bít se zbraněmi v rukou. Zato já jsem s tím ještě ani pořádně nezačal...“

Vystrašený klučina při pohledu na elfy jen koktal a cvakal zuby. Gilead ukázal na znak na jeho hrudi.

Na chlapcově novém, naškrobeném kabátci byla čerstvě vyšíta elfí runa senthoi, vyjadřující jednotu.

Moje babička mi vyprávěla, že zámecký pán ve svém erbu stále používá jeden z těch starých symbolů, ač dnes už nikdo nepamatuje jejich význam. Podle mě je moc krásný.

* * *

Fithrael s Gileadem stáli kolem blekotajícího mladíka a odhalili svou pravou tvář.

„U Ulthuanu...“ pronesl Fithrael ve své rodné řeči.

Víc toho chlapec neslyšel. Pohled na dvě prapodivné tváře a cizí hlas jej zbavily i posledních zbytků vědomí. Omdlel a klesl k zemi jako podřátý.

Na dvoře panského domu sesedli z koní a nikdo se jim nepostavil do cesty, protože voják, který měl v tuto hodinu být na hlídce, seděl na zadku Fithvaelova koně. Lyonen, ten chlapec, byl strachy celý bílý, a když mu Fithvael pomohl slézt z koně, zjevně ho to zaskočilo.

Spěšně poskakoval napřed, neboť cítil v patách Gileadův rázný krok. Oba elfové se už nijak nesnažili zakrýt svoji totožnost. Ohlížely se za nimi tucty udivených tváří, a když vstoupili do síně, zavládlo zde hrobové ticho, jaké její stěny ještě nepoznaly.

„Strážé!“ zavelel podsaditý muž s orlím nosem a stříbrnou čelenkou v tmavých vlasech. „Všichni ostatní okamžitě zmizte!“

„Přál jste si s námi mluvit?“ otázal se Gilead lorda, který celý zmatený vstal, přestože měl jako pán domu plné právo v přítomnosti cizinců, snad s výjimkou těch úplně nejvýznamnějších, sedět. Po chvíli překotného hemžení nezůstal v síni nikdo kromě stráží. Vojáci pozorovali záhadné cizince, někteří bledí jako stěna, jiní s ústy dokořán.

„Já—“ nadechl se lord a vrhl krátký pohled za sebe, aby se ujistil, že za ním stojí židle, která mu poskytne oporu, kdyby se mu náhodou udělalo mdlo. „Chtěl jsem jen vědět, kdo to navštívil moje panství.“

„A proto jste vyslal pět ozbrojenců, aby nás přepadli ze zálohy,“ odušil Gilead a koutky úst mu málem zacukaly škodolibým smíchem, ale podařilo se mu udržet vážnou tvář.

„A vy mi vraćíte jen jednoho, navíc toho nejslabšího,“ opáčil lord, který už mezitím nabyl ztracené rovnováhy. „Mám to snad chápat tak, že jste všechny ostatní pobili?“

„Vzhledem k tomu, že neměli sebemenší šanci dostat mne nebo mého druha ať už živé, nebo mrtvé, nebylo by příliš sportovní je nelítostně povraždit. Až si dají na bolavé hlavy studený obklad a trochu se zorientují, jistě se v pořádku vrátí domů,“ řekl Gilead, který si slovní přestřelku neskrývaně užíval.

Všichni lidé, se kterými elfové měli dosud co do činění, chovali posvátnou úctu před ‚bájnými bytostmi‘ a většinou na ně hleděli vyděšeně jako kolemstojící lordovy strážé. Tento muž však poté, co se vzpamatoval z počátečního překvapení, zjevně netrpěl strachem ani přehnaným respektem.

„Vidím, že jste elfové. Ale co vás přivádí na moje panství?“ zeptal se věčně.

Gilead měl chuť ho ještě trochu popíchnout. „Jsi-li obeznámen s minulostí své domoviny, pak jistě víš, proč jsme přišli,“ odpověděl a kývl hlavou k znaku na Lyonenově kabátci.

„Zdá se, že nejsem sám, kdo zná pověsti spjaté s naším krajem,“ řekl lord. „Možná se důvod vaší návštěvy shoduje s důvodem, proč jsem vyslal svoje lidi, aby vás přivedli živé, místo abych vás svěřil do péče hrdlořežů.“

Prosím, odložte své zbraně a posaďte se.“

Gilead se kývnutím dohodl s Fithvaelem a oba podali zbraně chlapci. Ujistili se, že se s nimi nikam nechystá utéct, a pak se pohodlně usadili. Jednání mohlo začít.

Moje babička mi vyprávěla, že když poslední elfové žijící na Ottryku pochopili, že jejich čas se naplnil, odnesli většinu šperků a pohřbili je v rodinných hrobkách. Ale to jsou jen řeči staré báby.

* * *

Fithvaelovi s Gileadem se nedostalo pozvání strávit noc na zámku, ale vrátili jim zbraně a Lyonen je doprovodil zpátky do jejich tábora. Byl to ostatně on, kdo elfy přivedl ke svému pánovi, a ten je teď potřeboval.

Když dorazili do tábora, nebyli tam už žádní vojáci a všechny jejich věci zůstaly netknuté. Fithvael a Gilead spolu rozmlouvali dlouho do noci – jejich mladý strážce je mlčky pozoroval a z toho, co říkali, pochopitelně nerozuměl ani slovo – a probírali správnost toho, co se chystali udělat.

Fithvael se zděsil, když uslyšel, že by Gilead byl ochoten posvětit vyplenění pradávne elfí hrobky. Gilead však namítal, že to, čeho tím dosáhnou, jistě užítí krajních prostředků ospravedlní. Kdyby se jim podařilo získat šperky dokládající přítomnost někoho z elfího rodu, byla by za to i taková cena přiměřená.

Uběhl další den. Fithvael nasbíral byliny, doplnil zásoby vody a postaral se o koně. Lyonen se od něho nehnul na krok, zvědavě a pozorně sledoval veškerou jeho činnost a kladl mu tisíce otázek. Fithvael postupně podlehl chlapcově bezelstné horlivosti, zprvu úsečné odpovědi začal rozvádět do obširnějších popisů a časem spolu rozmlouvali jako učitel a žák. Dokonce i v běžných každodenních úkonech byly elfí způsoby propastně odlišné od nemotorného pachtění charakterizujícího každou činnost lidských bytostí.

Druhého elfa, Gileada, se mladík odvážil sledovat jen zpozvzdálí. Nebál se válečníka proto, že byl elf, ale protože byl tak nepřístupný a držel si od těla dokonce i svého společníka. Chlapcovy sympatie byly nenávratně rozpolceny mezi pána, jehož byl vychován ctít a následovat, a obdivuhodné elfí poutníky, kteří byli v jeho očích moudří a dokonalí.

Druhý den po jejich návratu ze zámku navštívil lord s družinou Fithvaela s Gileadem v jejich táboře, nacházejícím se ostatně na území jeho panství. Fithvael zaslechl za úsvitu

dusot kopyt, zrovna když mu Lyonen pomáhal naložit koně a upravit postroje. Gilead stál nehybně uprostřed mýtiny a brzy byl obklopen družinou skládající se z pěti ozbrojenců v šedohnědých uniformách postrádajících erb svého pána. Elfové se tím však nenechali zmást a poznali v nich lordovy vojáky, jejichž posláním bylo chránit území panství proti všem vetřelcům, včetně Fithvaela s Gileadem. Lord sám měl na sobě lovecký oblek.

„Vítejte, pane,“ pozdravil Gilead zdvořile, avšak beze stopy podřízenosti vůči nepřiliš inteligentnímu, hamižnému muži. „Shodneme se na tom, proč jsme tady?“ zeptal se a sám si hned odpověděl: „Nyní vás zavedu do starobylých hrobek svých předků. Výměnou za jakékoliv historické doklady, které tam nalezneme, případnou veškeré ostatní cennosti nynějšímu vládci Ottryku.“

„Ujednáno,“ odpověděl lord Ottryke. „Všechny cenné předměty, které během naší výpravy získáme, patří jen a pouze mně a mé rodině.“

„Pak jsme domluveni. Můžeme vyrazit,“ řekl Gilead a vyšvihl se do sedla. Fithvael jej v dokonalé souhře napodobil. O chvíli později se na koně po několika nezdařených pokusech vyškrábal i Lyonen. Vysloužil si Gileadovo zmaření a

útrpné pohledy od ostatních lordových mužů.

První den jízdy uběhl, aniž by se něco zvláštního událo. Cesta byla pohodlně rovná a koně klusali klidně a jistě. Ottrykovi muži byli možná trochu nervózní, ale jen proto, že jim dělali společnost elfové, bytosti, které podle nich patřily leda tak do pohádek a na něž dnes už nikdo nevěřil. Gileada s Fithvaelem, kteří jeli kousek před ostatními, neustále zkoumavě pozorovalo šest párů zvědavých očí.

Lyonen si nebyl úplně jistý, ke komu se hlásit – občas jel s vojáky, ale nedokázal se bavit s muži, kteří ho ještě před několika dny považovali za budížkničemu a nyní se ho pro jeho spojení se vznešenými elfy stranili. Chvillemi jako by zapomněl, komu že vlastně slouží, a mimoděk se zařadil po bok Fithvaela, čímž si vysloužil od vlastních lidí nevraživé a neschvalující pohledy.

Noc plnou hvězd přečkali v klidu a druhého dne dorazili na úpatí hor, které byly jejich cílem a současně koncem bezpečné části cesty. Velitel strážil se s obávanými elfy domlouval výhradně prostřednictvím Lyonena, který ovšem stejně nic nepřeložil ani nevysvětlil, jen jim zopakoval velitelova varovná slova.

A velitel nemluvil do větru.

Gilead se náhle zarazil a Fithvael několik kroků za ním učinil totéž. Gilead zvedl ruku, aby gestem zastavil výpravu, ale byli to pouzí lidé a neuměli nic lepšího, než rozpačitě zpomalit, o kousek popojet a zase zpomalit, a když konečně zastavili, bylo už pozdě. Počínali si příliš neorganizovaně a zaplatili za to.

Zdánlivě odnikud se náhle vynořila obří nestvůra, kterou přilákala vůně lidského masa a koňského potu. Gilead ji spatřil ve chvíli, kdy se otáčel, aby zastavil ostatní jezdce – plazila se nízko u země na křivých nohou s obrovskými holými prackami. Ottrykovi muži ještě sahali po jílcích a toporech svých zbraní, když Gilead vyrazil a tryskem je objel. Meč už svíral v ruce a jeho špička ve vzduchu prořezávala téměř viditelnou stopu. Elfí bojovník ze sebe vyrazil divoký pokřik. Vojáci, kteří už stihli tasit zbraně, jimi zmateně mávali ve snaze odrazit elfův předpokládaný útok.

Za jejich zády byl však už poslední z nich napůl stržen ze sedla. Divoce kopal nohou, která mu vězela ve třmenu, zatímco za druhou ho držel netvor. Zvíře mělo trup velký jako sud a tvrdý jako kámen, takže ho vojákovy chabé pokusy o obranu nijak nevzrušily. Jeho dlouhý kostnatý pařát stiskl jezdce pod krkem, trochu s ním zacloumal a bez námahy ho stáhl ze sedla.

Gilead pobídl koně, široce se rozmáchl dlouhým elfím mečem a sekl netvora do hřbetu. Za sebou slyšel poplašený křik vojáků, ve kterém se povely jejich velitele zcela ztratily a vyzněly do prázdna. Meč zajel stvůře do nepřírozeně pokrivené páteře. Netvor se otočil, zavřeštěl na Gileada a z otvoru mezi řadami polámaných špičatých tesáků mu vystříkla sprška žlutých slin. Pak sklonil hlavu a chňapl čelistmi po Gileadově nechráněné noze, než se ale mohly jeho zuby zakousnout do masa, vrazil mu elf dýku do hrdla a profízl je napříč od jednoho ucha k druhému. Ze smrtelné rány vystříkla černá krev a zaplnila hrtan bestie, která se v křečích začala dusit.

Zavládlo hrobové ticho. Zatímco lord a jeho muži v úžasu obklopili umírající obludu, Fithvael se věnoval její sice otřesené, ale nikterak vážně zraněné oběti. Lyonen stál několik minut s otevřenými ústy, a když se konečně vzpamatoval, jen tak tak že nezačal elfimu válečníkovi nadšeně tleskat.

Gilead sesedl, aby si upravil třmeny. Lord Ottryke zůstal v sedle a odměřeně ho pozoroval. Náhle Gilead vzhlédl a jejich pohledy se střetly. Lordovi ozbrojenci se jako jeden muž zhluboka nadechli a zadrželi dech. Několik příštích okamžiků se protáhlo v celou věčnost.

„Nejste mi ničím zavázáni,“ řekl konečně Gilead.

„Jistěže,“ odpověděl šlechtic a s hlavou pyšně vztyčenou otočil koně.

„Na... na jeho místě jsem mohl být já!“ zašeptal Lyonen spiklenecky Fithvaelovi, když se znovu sešikovali a vyrazili na cestu. „Kdybych v tu chvíli nejel po vašem boku...“

„Tak se nás drž i nadále,“ poradil mu Fithvael vlídně. „Nepředpokládám, že by byl zbytek cesty bezpečnější.“

Gilead je vedl po stezce lemované oranžovým a fialovým vřesem, která pomalu stoupala do skalnaté vrchoviny s křovinatým podrostem. Po čase zastavil svého koně u pramínku vyvěrajícího mezi tmavými skalami, jejichž šed' byla žilkovaná světlejší mědí, a pokynul mužům, aby se shromáždili kolem něho.

„Tady to začíná,“ řekl a ukázal dolů na úzký potok.

Proud bublající, průzračně čisté vody by se dal překonat jediným skokem. Muži sesedli z koní a udiveně se rozestavili po břehu. Na balvanu nad pramenem byla vyrytá značka, napůl zahlazená časem, takže už byla sotva viditelná. Lord zůstal v sedle a nevesele se na Gileada zašklebil.

„To má být nějaký elfí vtíp?“ zeptal se pobaveně a rozhlédl se po své družině, jako by čekal potlesk.

„Překročte ten pramen na hřbetě koně a přesvědčíte se sám.“

„Seržante!“ zavolal lord Ottryke. „Váš názor?“

Než mohl voják odpovédět, vstoupil Gilead do cesty šlechticova hřebce a chytil jej pevně za uzdu.

„Platíte si mě jako svého průzkumníka a tady seržanta, aby vás chránil přede mnou,“ řekl elf zachmuřeně. „Tak mě nechte dělat, na co jste mě najal. Nebo vás tu mám nechat jako zákusek pro první hladovou bestii?“

Lord sesedl. Gilead stále držel uzdu jeho koně.

Zatímco zbytek výpravy připoutával koně, urostlý mladík – Fithvael měl dojem, že by to mohl být kaprál, a věděl, že se jmenuje Groulle – chvíli rozpačitě přešlapoval na místě a pak, než ho mohli elfové zadržet, se rozběhl k potoku. S rozběhem by klidně přeskočil osm stop širokou řeku. Byl to vtípný chlapík, po cestě všechny bavit svými poznámkami, většinou na účet obou elfů. Jeho hlasitý smích připomínal hýkání osla a mnohokrát polekal Lyonena tak, že málem spadl ze sedla, zatímco v Gileadově tváři vyvolával opovržlivé mračení nad lidskou nevychovaností.

„Nel!“ zařval Fithvael a vrhl se za ním, ale už bylo pozdě.

Groulle se levou nohou odrazil od břehu potoka.

Letěl vzduchem v dlouhém skoku, který ho měl přenést několik metrů daleko. Ostatní mohli jen ohromeně sledovat, jak

se ústí pramene najednou proměnilo ve vroucí plamenný gejzír. Břeh potoka se zachvěl. Kolem stopy, kterou Groulle zanechal v měkké trávě, začala zem pukát a drolit se, pak se v ní otevřela hluboká propast. Z nitra země se ozvalo hluboké dunění. Celá výprava se dala na spěšný ústup do bezpečné vzdálenosti, odkud pak sledovali Groulleho, který visel ve vzduchu snad už několik minut.

Jak tam visel, viděl, že se před ním břehy rozestupují a voda v řece se rozžhavuje doběla. Žhnoucí kapky páchnoucí tekutiny mu stříkaly na kůži. Zoufale mával rukama, ale druhý břeh se mu vzdaloval stále rychleji, až nakonec ani sám nevěřil, že se přes potok dostane.

Groulle se naklonil dopředu a natáhl ruce tak daleko před sebe, jak jen to šlo, přitom vyděšeně drmolil modlitby ke svému bohu, které ostatní považovali za pouhé kňourání strachem. Podařilo se mu zachytit se strmého rozpraskaného břehu. Půda byla na dotyk horká a suchá, ale on se jí držel jako klíště a snažil se z vroucí vody vytáhnout nohy, ve kterých už ztratil všechny cit. A pak byl najednou konec. Sotva se muži podařilo dostat nohy z bublající kapaliny, omdlel.

Když se Groulle o několik málo okamžiků později opět vzpamatoval, pramen už byl zase jen veselým, bublavým potůčkem neškodně se klikatícím mezi balvany.

Gilead kývl na Fithvaela a pak si přísným pohledem změřil zbytek výpravy. Všichni se třásli a byli bledí jako stěna – všiml si, že lord Ottryke už zase sedí na svém koni a schovává se vzadu za svými muži.

„Kdo půjde jako druhý?“ zeptal se elf a ústa se mu prohnula v neveselém úsměvu.

Šestice mužů a oba elfové strávili zbytek dne zlézáním skalnatého útesu a traverzováním nad pramenem, který vyvěral zpod balvanu označeného elfi runou sariour.

Než se jim podařilo dostat se ke Groullemu, už se smrákalo. Kaprál mezitím znovu upadl do bezvědomí. Jeho vysoké boty a kožené jezdecké kalhoty byly spálené na popel, stejně jako spodní okraj koženého kabátce. Špička jeho meče byla zakalená do černá. Nohy až ke kolenům se mu změnilly v souvislou masu rudých boláků, pod kůží se mu už hromadil hnís nadouvající popáleniny. Lyonen raději odvrátil zrak, zatímco nejstarší z vojáků mlčky přistoupil ke zraněnému. Měl dlouhou, upravenou šedou bradku a mohutné kotlety. Na rozdíl od ostatních mužů, kteří měli všichni alespoň dvě zbraně a nespočet dalších pravděpodobně schovávali porůznu po těle, nosil jen samostříl. Na sobě měl jakýsi kožený postroj, který se skládal z bandalíru pevně spojeného s opaskem a řemínku upevněného kolem levého stehna. Na něm mu visel batoh vybavený množstvím kapsiček a váčků nejrůznějších velikostí. Freuden – tak se ten muž jmenoval – si batoh sundal a začal rozkládat na kus čisté látky obvazy a různé léčebné pomůcky.

„Tady lidská medicína nepomůže,“ řekl Fithvael a položil klečícímu muži ruku na rameno. Freuden ucukl.

„Tak co navrhuješ?“ zeptal se.

„Má tu někdo z vás náhradní pár bot a čisté kalhoty?“ zeptal se Fithvael, aniž by odtrhl pohled od Groulleho popálených končetin.

Freuden nejistě přikývl.

„Přineste mi je.“

Gilead poklekl vedle Fithvaela, který se už pustil do ošetřování Groulleho popálenin a rozřezával puchýře, z nichž se valil černý zkrvavený, nasládlé páchnoucí hnís. Elfí bojovník vzal ze země malý, poloprázdný vinný měch a potěškal jej v ruce.

„Snad tímhle nechceš toho člověka pomazat?“ zeptal se tichým, ale rozzlobeným hlasem.

„Není jiná možnost, Gileade, a ty to dobře víš. Ta runa je důkazem, že tohle místo zakleli naši předkové.“

„Také dobře vím, že ten muž je pošetilý, bezcenný hlu–“

„A my ho ještě můžeme potřebovat,“ skočil mu do řeči Fithvael. „Ty bereš životy, když musíš. Já je zachraňuji, když mohu. Tohle je jediný alkohol, který s sebou máme. Vyčistí rány a urychlí hojení.“ S těmi slovy vzal Fithvael z Gileadových rukou měch vzácného vína z Tor Anroku a opatrně ho začal kapat do Groulleho ran.

„Je poslední svého druhu,“ řekl Gilead přikře.

„Pak by mělo být využito pro dobrou věc.“

Druhého dne se Groulleho stav mírně zlepšil a byl přinejmenším schopný pokračovat dál s výpravou. Postupovali pomalu, šplhali po úbočí hory a hledali nějaký vchod do jejího nitra. Gilead a Fithvael se museli stále znovu a znovu zastavovat a čekat na pomalé, nemotorné lidské tvory. Vojáci se shlukli kolem svého urozeného pána, neboť byl nejméně zdatný ze všech, a pomáhali mu šplhat do stále strmějšího svahu.

Když do pozdního odpoledne zdolali jen několik set metrů, začal být Gilead netrpělivý. Sám by postupoval mnohem rychleji a bezpečněji, ale za všechno se musí platit a odměna, která čekala na konci, byla hrobka plná starých elfích pokladů a dokumentů.

Výhnal z hlavy černé myšlenky a znovu se soustředil na výstup. Přikřčil se, rukou se zachytil omšelého skalního výčnělku, který trčel přibližně ve výšce jeho ramene, zlehka se na něj vyšvihl, postavil se a prozkoumal kamennou stěnu před sebou. O kousek níž po své pravici spatřil to, co hledal. Při bližším pohledu se povrch skály zdál být nepřírozně hladký. Gilead si všiml jemně narudlé záře, která se z ní linula, a mělkého obrysu další elfí runy, arhain – tajemství. Tady musel být vchod.

Počkal, až se kolem něj shromáždí zbytek výpravy.

„Tudy vede cesta dovnitř,“ oznámil jim a ukázal na ploché šedé balvany pod sebou.

„Kudy?“ zeptal se velitel. „Nevidím nic než skálu.“

„Následujte mne a uvidíte,“ odpověděl Gilead, s přirozenou elegancí seskočil z výčnělku a obratně dopadl na úzkou plošinu vedle hladké stěny.

„Počkat!“ zvolal lord Ottryke. „Jestliže půjdeš první, jak máme vědět, že se můžeme odvážit za tebou? My ten vchod nevidíme.“

„Pak vám tedy nezbývá než mi důvěřovat,“ opáčil Gilead a pohlédl lordovi přímo do očí.

„Nel!“ namítl lord. „Jestli je tu skutečně nějaký vchod, pošlu tam jako prvního některého ze svých mužů.“

„P-pane?“ zakoktal velitel.

„Co chceš, chlape?“ vyštěkl šlechtic podrážděně.

„Dva z nás už jsou vážně zranění... a nevíme, co se za tou skálou skrývá. Možná by bylo... prozíravější poslat napřed elfa.“

„V sázce je příliš mnoho, seržante,“ zavrčel lord Ottryke. „S určitými ztrátami na životech zkrátka musíme počítat. Ale když myslíš, půjde první ten kluk. Jeho přínos v boji je beztak zanedbatelný a začínám mít vážné pochybnosti i o jeho loajalitě. Ano,“ dodal zlomyslně, „je na čase podrobit ho zkoušce.“

Lyonen naposledy obrátil vyděšené oči k Fithvaelovi, který s vážnou tváří přikývl, a pak natáhl ruku, aby se dotkl neexistující skalní stěny. Cítil, jak mu pod košilí na zádech a na boku stékají potůčky potu. Nejistě posouval nohy po úzké skalní římsě směrem k přeludu – a najednou zjistil, že špičky jeho bot pomalu mizí. V příštím okamžiku se ztratily obě jeho ruce, pak hlava a nakonec zbytek těla. Vojáci s hrůzou a údivem sledovali, jak Lyonenovy paty – poslední co z něho spatřili – mizí v útrobách hory.

Na chvíli zavládlo ticho, ve kterém by bylo slyšet i tlukot vlastního srdce.

„Je uvnitř,“ konstatoval lord. „Další!“

Muži vyrazili vpřed, ale hned se zase zastavili v půli kroku, protože se z nitra hory ozval ječivý, nelidský řev. S hrůzou hleděli, jak se před nimi ze skály vynořila hubená ruka bez těla a zoufale zatápala do prázdna.

Fithvael se jako první vrhl skrz skalní stěnu a zmizel uvnitř dříve, než se ostatní stačili pohnout. Pak se půlka jeho těla vynořila ven na denní světlo a zavolal o pomoc. Vzápětí opět zmizel v kamenné hradbě.

Fithvael poklekl ve tmě chodby, slabě osvětlené narudlou září. Její stěny byly pokryté černým slizem. V téměř naprosté tmě neviděl z chlapce nic než nejasný stín na šedém pozadí. Rukama nahnatal jeho zmitající se tělo a hladil ho, dokud chodbou nezaznělo poslední bolestné zavzlykání a chlapec se neutišil. Dýchal rychle, mělce a přerývaně.

Fithvael nahnatal na Lyonenově hrudi dřik silného šípů. Vězel hluboko uvnitř, ven vyčníval jen necelý palec. Fithvael se dotkl hedvábně hladkých pírek na jeho konci. Promlouval k němu, jak mohl k elfimu válečníkovi promlouvat jedině šíp zhotovený jiným elfem. Fithvael zakryl jednou rukou mladíkovi oči a druhou prudce zatlačil na konec překrásně řezaného elfího šípů. Chlapec už vykročil na cestu, ze které není návratu. Ukončit jeho trápení bylo to jediné, co pro něho Fithvael mohl udělat.

Pak se vrátil ke skalnímu vchodu a vystrčil skrz přízračnou stěnu hlavu a paže, takže ostatní mohli vidět jeho rozhněvanou tvář a krví potřísněné ruce.

„Je mrtev!“ oznámil. „Ztratil jsi jednoho ze své družiny, lorde, a nebylo mezi nimi věrnějšího muže, než byl on, jen kdybys nebyl slepý a všiml si toho.“

„Ale je uvnitř bezpečno, elfe?“ zeptal se lord Ottryke.

Fithvael svěsil ruce a se znechuceným výrazem ve tváři se vrátil zpět za kamennou stěnu.

„Kdo ví, kolik dalších starodávných pastí v téhle hrobce číhá? Já rozhodně ne,“ řekl, než zmizel.

Pomalou a velice opatrně následovali Ottrykovi muži Fithvaela tajným vchodem do elfí hrobky. Zapálili svítilny a shromáždili se kolem Lyonenova těla. Ve světle snadno objevili drát, o který zavadil, a kuši, která vyslala smrtící šíp. Na elfí poměry to byla velmi primitivní past a každý jen trochu schopný průzkumník by si jí všiml, statečný chlapec byl ale příliš nezkušený.

Felčar Freuden ohledal tělo. „Taková ztráta,“ zamumlal si pod vousy.

„Ten chlapec padl při plnění svých povinností,“ odsekl lord nabubře.

„Jmenoval se Lyonen,“ připomněl Fithvael chladně a pohlédl šlechtici do očí.

Jak postupovali hlouběji do nitra hory, napětí houstlo. Fithvael mlčky oplakával smrt Lyonena, nevinného chlapce, který s nimi vůbec neměl jezdit.

Vojáci si mezi sebou neustále něco šeptali. Už jim docházelo, že jejich lord nemá jako vůdce žádnou cenu a jestli chtějí vyváznout se zdravou kůží, měli by se řídit instrukcemi Gileada, elfího válečníka. V chodbě už na další pasti nenarazili, přesto se muži drželi v elfově blízkosti a bedlivě sledovali každý jeho krok. Když chodba vyústila do široké sluje, všichni se na Gileada tázavě podívali a nikdo se neodvažoval vstoupit dovnitř jako první.

Gilead vzal lampu, posunul stínítko, aby vydávala více světla, a přivázel ji na hrot halapartny, kterou si vypůjčil od seržanta. Pak natáhl svítilnu před sebe a odhalil jejich zrakům kamennou podlahu pokrytou řadami vyhlazených, přesně do sebe zapadajících dlaždic. U zdi se podél skalní stěny rýsovalo pět tmavých otvorů. Dlaždice byly dvou různých tvarů, větší osmiúhelníky byly prokládány menšími čtverci. Ačkoliv byla podlaha prastará, stále místy zářila jako nová a stejně přesně jako do sebe zapadaly dlaždice, byly pečlivě propojené i spleťté runové nápisy, které zdobily jejich povrch.

„Nalézáš v tom nějaké schéma?“ zeptal se Gilead svého druha.

„Není to nic složitějšího,“ odpověděl Fithvael. „Půjdu klidně první,“ dodal, jako by četl Gileadovy myšlenky.

Gilead se přesunul na konec družiny a cestou podél čekající řady vojáků uděloval všem pokyny. Když došel k lordu Ottrykovi, řekl jen stroze: „Jdi ve stopách muže před sebou, dokud nepřikážu jinak.“ Pak zmizel za zády šlechtice.

Fithvael se vydal na cestu napříč místností. Našlapoval pečlivě a zlehka na špičky, nejprve dva krátké úkroky vpravo a pak půl kroku zpátky. Očima bedlivě zkoumal dlažbu pod sebou a pátral po nástrahách. Groulle šel jako druhý. Ubožák měl co dělat, aby se na svých zmrzačených nohou nepotácel a nešlápl vedle cesty, kterou vytyčil Fithvael. Za ním šel felčar Freuden. Když Fithvael dovedl první dva muže asi do třetiny cesty přes místnost, náhle se otočil a zakřičel na seržanta, který se zrovna chystal vstoupit na kamennou podlahu.

„Nikdo další už nesmí jít v mých stopách,“ zavelel Fithvael. „Teď mě pozorně poslouchajte.“ Dal seržantovi přesné

pokyny, podle kterých se měl vydat doleva, do opačného kouta jeskyně než první skupinka.

Seržant se jednu chvíli zarazil uprostřed kroku; mnoho nescházelo, aby se špičkou nohy dotkl jedné z menších čtvercových dlaždic. Znehybněl, s jednou nohou zvednutou ve vzduchu. Potřeboval si utřít zpoceně ruce do kalhot, ale neodvažoval se pohnout, aby neztratil rovnováhu.

„Kam nás to vedete?“ zavolal do houstnoucí tmy, když zpozoroval, že se stále vzdaluje od zbytku skupiny.

„Musíte mi důvěřovat,“ odpověděl Fithrael hlubokým, uklidňujícím hlasem. Seržant pootočil hlavu a uviděl oba zbývající vojáky, jak se drží v jeho stopách. Přece je nemůžu zklamat, pomyslel si. Zhluboka, pomalu se nadechl, aby se uklidnil, a znovu zavolal na Fithraela.

„Dobrá, kudy dál?“ chtěl vědět.

Příští hodinu vodil Fithrael svou skupinku křížem krážem místností a zároveň navigoval seržanta. Jen lord Ottryke a Gilead čekali vzadu.

„Chcete nás skutečně někam dovést, nebo jen hrajete škatulata, hýbejte se? Mně se podlaha zdá pevná až dost,“ odfrkl si opovržlivě lord.

Gilead se na něho podíval a pak upřel zrak na doutnající světélka ve tmě před sebou. Z toulce, který se mu houpal na zádech, vytáhl jeden šíp, nadvakrát ho přelomil přes koleno a důkladně zabalil do kusu látky.

„Seržante,“ zavolal. „Chyťte.“

Mrštil malým pevným balíčkem napříč místností. Muž natáhl ruku, aby ho zachytil, ale jeho paži náhle ozářilo temně oranžové světlo. Zlomený šíp nedoletěl k cíli, dopadl o kus blíže na podlahu, která se pod ním okamžitě rozsvítila a začala se třást. V příští chvíli balíček zaplavilo žhnoucí zelené světlo a pak explodovalo v oblaku praskajících bílých jisker. Podlaha kolem se začala vlnit, bublala jako hustý vroucí sirup. Balíček se začal potápět a za chvíli se nad ním lepkavá hladina zavřela. Vedle dlaždice, která se rozpustila, se začala tavit další a po ní i třetí.

„Jdi první,“ řekl Gilead ohromenému šlechtici. „A šlapej jedině tam, kam ti řeknu.“

Jen Fithrael a Gilead věděli, že s každým dalším, kdo přešel přes podlahu, byla elfí magie nemilosrdnější. Fithrael se svou skupinou se dostali na druhou stranu za hodinu, seržant a jeho dva muži už strávili přechodem více než dvě hodiny. Ottryke s Gileadem dorazili na druhý konec jeskyně až po pěti hodinách vyčerpávajícího úsilí. Cesta byla stále delší a zrádnější a všude kolem nich se dlaždice tavily na hustý, odporně prskající, bublavý sirup. Když měli konečně pod nohama pevnou zem, Ottryke byl bílý jako křída a silně se třásl. Felčar hned přispěchal, aby se ho ujal, ale lord ho odehnal unaveným gestem.

„Dej mi napít toho vašeho moku,“ požádal Gileada.

„Elfí víno není určeno pro lidská ústa,“ odbyl ho úsečně vznešený elf.

Lord Ottryke trval na tom, že si potřebuje v temném stísněném prostoru ústí jeskyně odpočinout. Fithrael mezitím vyměnil Groullemu obvazy a seržant obešel vojáky a každého z nich poplácal po zádech, aby je povzbudil. Když prohodil několik slov i s Groullem, položil Fithraelovi ruku na rameno a chvíli mu hleděl do očí. Ani jeden z nich nepromluvil jediného slova.

Fithrael zašel za Gileadem do temného výklenku v koutě jeskyně, stranou od hlučících mužů.

„Děláme dobře, Gileade?“ zeptal se. Odpovědi se však nedočkal. „Vojáci jsou vyčerpáni, nevědí, co mají dělat, a ten jejich lord je jako vůdce naprosto neschopný. Jak tohle skončí?“

„Všichni lidé jsou bezcenní a proradní,“ zněla Gileadova odpověď.

„Lyonen byl čestný chlapec a seržant se zdá být celkem rozumný, alespoň na člověka. Věřím, že se bude řídit tvými příkazy.“

„Na tom nesejde,“ odsekl Gilead. „Ať tak či tak, nakonec to skončí stejně.“ Otočil se ke starému příteli zády a s ponurým výrazem ve tváři se pohroužil do vlastních myšlenek.

Ačkoliv venku se už rozednívalo, uvnitř jeskyně se světlo nijak neměnilo. Gilead s Fithraelem se začali připravovat na další cestu do nitra hory. Seržant je chvíli pozoroval a pak začal svolávat své muže. Byli nevyspaní a hladoví, že ženě je zvedl až povel jejich nadřízeného. Lord stále vospával schoulený v nepříliš vznešené poloze a po ušpiněné tváři mu stékal potůček slin.

Seržant svým pánem jemně a s patřičnou úctou zalomcoval, ale ani to s ním nehnulo, a tak se s bezradným výrazem ve tváři podíval na Gileada. Elf si povzdechl, tasil meč a prudce jím třískl do kamene těsně vedle lordovy hlavy. Lord Ottryke s výkřikem vyskočil a chystal se začít hromovat, když ale uviděl, že to byl Gilead, kdo ho vzbudil, rychle se ovládl.

Fithrael vybral jeden z průchodů a vedl výpravu úzkou temnou chodbou, zatímco Gilead opět zaujal místo na konci průvodu, hned za Jeho lordstvem. Chodba byla dlouhá a strmá, široká tak akorát, aby se do ní vtěsnila štíhlá elfí ramena. Fithrael si brzy všiml, že Groulle má se svými rozměry trochu problémy, a poradil mu nejprve, aby si sundal zbraně a táhl je za sebou, a po několika dalších yardech mu doporučil odložit i svrchní vrstvu oblečení. Groullovi to zjevně nebylo po chuti, ale uposlechl jeho rady bez zbytečného otálení. Když se ale měl úzkým prostorem protáhnout lord Ottryke, začal si halasně stěžovat Gileadovi, který zatím pochodoval pohodlně a bez omezení.

„Najdi nějakou jinou cestu!“ naléhal na něho. „Tohle přece není jediná chodba.“

„Tak si vyber jinou,“ opáčil Gilead. „Ale varuji tě: v elfích runách se skrývají mnohá důmyslná kouzla a Fithrael je musel bedlivě zkoumat celé hodiny, aby dokázal nalézt bezpečnou cestu.“ Gilead mluvil klidně, avšak když lord Ottryke celý zrudl v obličeji a začal rozčileně prskat, bez váhání vytáhl meč a zatarasil mu cestu zpátky. Ve stísněném prostoru a v bezprostřední blízkosti bojovníka neměl lord šanci se bránit ani přivolat na pomoc své muže. Neměl na vybranou. S hekáním a supěním se otočil k elfovi zády a pokračoval dál těsnou chodbou, přičemž polohlasně proklínal tu špinavou, nelidskou zřůdu. Ještě žádný člověk ho takto neponížil, natožpak elf.

Jak se cesta nořila hlouběji do nitra hory, úzké stěny byly stále hladší a čím dál častěji zdobené jemnými rytinami, které

byly tak zachovalé, jako by je někdo vytesal teprve včera. Postupovali velmi pomalu, muži teď byli nuceni natočit se bokem a sunout se dál zády ke zdi.

Groulle si ani slovem nepostěžoval, ačkoliv si při každém pohybu drásal kolena a lokty o skálu a nechával za sebou krvavou stopu, kterou ostatní muži rozmazávali po stěně svým oblečením. Bolest mu nevadila, ale trpěl při každém dotyku s odpornými elfími runami, těmi runami, které ho u začarovaného pramene téměř zabily.

Fithrael šel krok nebo dva před ním, rukama bezděčně přejížděl po stěně a hladil rytiny, obdivoval se jejich kráse a usmíval se, neboť ho vítaly jako milého hosta.

Průvod uzavíral Gilead. Pomalu v něm začala klíčit naděje – ruku v ruce s ní ovšem i netrpělivost s Jeho lordstvem.

Ottryke se zastavoval snad na každém kroku a zkoumal i nejposlednější prasklinku a oděrku, kterou na zdi spatřil, přičemž v duchu lálel a kousal se do rtů, aby neproněs něco, čím by na sebe elfa opět poštvál. Přestože jeho vojáci už dávno odložili zbraně a většinu oblečení, on se stále odmítal svléci a v ruce pevně svíral meč. Bůhví co si od toho sliboval. Z výrazu jeho tváře bylo nad slunce jasné, že ho drží na nohou už jen jeho nezměrná chamtivost.

Když tunel náhle skončil, Ottryke rázem zapomněl na všechny své stížnosti. Stáli na plošině, pod kterou se svažovala příkrá stěna, a dole bylo vše – jeho nově nabyté bohatství se rozkládalo, kam až oko dohlédlo, navršené do lesklé, zářící hory překrásných elfích šperků. Neupravení muži v různém stadiu svlečení s úžasem a bázní zírali na poklad, který se před nimi objevil. Groulle jen poulil oči a ani nemrkal, jeho obličej zbledl a získal v nepřírozeném pološeru jeskyně sinalý odstín. Freuden unaveně mžoural před sebe a ve tváři měl nevěřící výraz. Seržant stál vedle Fithraela a usmíval se od ucha k uchu.

„Kéž zde i vy najdete své poklady,“ řekl potichu elfovi.

Jako poslední dorazil na plošinu Gilead. Znechuceně se díval na Ottryka, který už dychtivě hopsal dolů po svahu, cestou odhazoval kusy těžké výstroje, zbraň i helmu a radostně při tom pokřikoval. Gileadovi se v tu chvíli šlechtic nezdál být o nic lepší než opilý hospodský povaleč, bažící po sice vlnavé, ale nečisté pouliční děvce.

„Dokumenty patří mně. Historie patří mně,“ připomněl pevným hlasem Gilead. „Vezměte si zlato – ale mně nechte můj lid.“

Lord Ottryke se udiveně ohlédl. „Co mi záleží na tobě nebo na tvých drahocenných mrtvých?“ opáčil a otočil se zpět ke své kořisti. Několika skoky překonal posledních pár yardů a zabořil se až po pás do těžkého studeného zlata.

Fithrael s Gileadem se opatrně probírali prastarými poklady. Suchý vzduch měl nasládlou vůni a všechno vypadalo naprosto neporušeně. Po nějaké době důsledného pátrání oba elfové konečně narazili na hromadu kožených pouzder, krabic a beden, které byly pečlivě uschované stranou od zbytku pokladu v trojhranné kamenné komoře.

Zvenčí slyšeli ozvěnu rozkazů lorda Ottryka a hlomození mužů, kterým byly jeho zuřivé povely určeny. Pobíhali sem a tam po místnosti a pokoušeli se odhadnout rozměry a váhu pokladů, aby mohli vymyslet způsob, jak je všechny dostat na lordovo panství.

Sám Ottryke zanechal sčítání bohatství a raději ho už v duchu utrácel, třeba za prostředky potřebné tomu, aby sesadil z trůnu svého bratrance, altdorfského kurfiřta. Majetek a moc, moc a majetek se v Ottrykově mysli nerozlučně snoubily v jedinou vlastnost – chamtivost.

* * *

Gilead si zatím prohlížel opravdové poklady, které našel. Prosedl na hladké kamenné podlaze snad celou věčnost, zkoumal bohatě zdobenou kůži posetou zlatými runami, které se přímo před jeho očima vlnily a měnily tvar. Prohlížel si mohutné spony a panty vykládané zlatem. Tajil dech nad krásou řemeslného zpracování a dokonalými tvary i té nejmenší součástky.

Fithrael stál za ním a nebyl si moc jistý, co by měl říct, ale možná poprvé po dlouhé době doufal, že jejich předlouhá cesta by snad konečně mohla přinést nějaké ovoce. Už dávno v sobě udusil veškerou naději dřív, než měla šanci přerůst do nezvladatelných rozměrů, a zabouchl za ní v hlavě dveře, alespoň prozatím. Pokud šlo o ně dva, věděl, že spolu s Gileadem dokáže unést nezměrné břemeno minulosti, které ukrývaly prastaré knihy a svitky. Vrásky mu dělalo jenom jak se bezpečně dostat z hrobky ven. Rozhodně se nemohli vrátit stejnou cestou. Elfové, kteří chodby vybudovali a zabezpečili nástrahami, byli příliš chytří, než aby vetřelcům umožnili tak snadný útěk. Začal se kolem sebe rozhlížet ve snaze najít odpověď na svou otázku a brzy ji našel vysoko nad sebou u stropu jeskyně. On a Gilead by tamtudy jistě dokázali uniknout, ale co ostatní? Budou dost silní a odolní, aby to také zvládli?

Zatímco Fithrael zvažoval své dilema, vrátilo ho do reality zděšené záupnění. Když se ohlédl po svém příteli, uviděl, jak prudce stáhl ruku, jako by se dotkl žhavé výhně. Malý obláček prachu se pomalu snášel k dokonale bílé podlaze, na níž se usadil v podobě nažloutlé šmouhy.

„Pozdě!“ zašeptal v hrůze Gilead. „Přišli jsme příliš pozdě!“ S těmito slovy se zvedl na kolena, zaklonil hlavu a z jeho hrdla se vydral divoký výkřik plný bolesti a beznaděje.

„Co... co se stalo?“ zeptal se Fithrael, když křik utíchl. „Copak je, příteli?“ naléhal, s rukou ztuhlou ve vzduchu několik palců nad Gileadovým ramenem. Ač po tom nesmírně toužil, nedokázal se přinutit dotknout se ho.

Když se Fithrael nedočkal odpovědi, naklonil se přes Gileadovo zhroucené tělo a natáhl ruku po krásně zdobeném koženém svitku, který ležel před ním. Sotva se ho dotkl konečky prstů, svitek se rozpadl na prach a byl ten tam. Druhý Gileadův nepříčetný výkřik dokonal dílo zkázy. Ať už to způsobilo nějaké kouzlo reagující na přítomnost vetřelců, nebo čerstvý vzduch, který s nimi do zatuchlé hrobky pronikl, kolem nich se všechno začalo rozpadat. Nedocenitelné vědomosti, které tu objevili, byly navždy ztraceny.

Když dozněla ozvěna Gileadova výkřiku, prořízl ticho další hlasitý zvuk. Jeskyni se rozezněl hluboký hrdelní smích, skoro stejně ryčný, jako byl křik elfa zoufalý. Lord Ottryke ukazoval na Gileada baculatým prstem, hlavu měl zakloněnou a burácel smíchy.

„Tvůj rod je mrtev!“ křičel zlomyslně a smál se na celé kolo. „Já mám všechno! A ty – ty nemáš nic!“

„NIC!“ zařval a přestal se smát. V jeho tváři se zračilo jen vítězoslavné opovržení a nenávisť. Zvedl ruce do výšky, točil se kolem dokola a teatrálně kynul svým vojákům jako vítěz. Brzy se začali poslušně smát a ukazovat na elfy prstem. Groulle zpočátku cítil stud a zahanbení, ale brzy ho nakazil smích ostatních a připojil se k nim. Freuden se soucitně zadíval na Fithvaelův zdrcený obličej, ale pak se jakoby proti své vlastní vůli začal také pochechtávat. Vzadu za svými muži se seržant zdrceně posadil na zem. Nechápatě svěsil hlavu a zakryl si obličej dlaněmi. Ani to jej však nezachránilo před zničující tíží pohrdlivého smíchu jeho druhů. Cesta do nitra hory jim trvala několik dní. Cesta ven zabrala dvěma osamoceným elfům sotva pár hodin. Šli pryč od skalní hrobky a nevěšili si tlumených výkřiků za svými zády, které se postupně měnily v bědování. Vraceli se po vlastních stopách k místu, kde na ně čekali koně. Gilead si z hory neodnesl vůbec nic. Zpod Fithvaelova oděvu vyčníval zkrvavený cár látky zdobený elfi runou, zbytek nového kabátce, který nosíval nejmladší člen osobní stráže lorda Ottryka. Kdyby byl Lyonen ještě naživu, možná by Fithvael přišel na způsob, jak zachránit i ostatní muže. Když dorazili ke koním, Fithvael vytáhl kus látky z úkrytu u srdce a pečlivě jej složil do své sedlové brašny. Gilead ho chvíli mlčky sledoval a pak mu pohlédl do očí. „Neporušil jsem žádný závazek,“ prohlásil. „Dovol mi alespoň oplakat toho chlapce,“ odpověděl Fithvael. „Truchli, jak ti tvé srdce velí,“ řekl Gilead. „Já s tím prokletým šlechticem uzavřel dohodu, že ho zavedu do hrobky. Jen jedním směrem. Za doprovod zpátky si nezaplatil ani o něj nepožádal.“ S těmi slovy vyskočil Gilead na koně a vyrazil dolů po úbočí hory, pryč od zpráchnivělé minulosti jeho lidu a pryč z Ottrykova panství.

V.

Gileadova zkouška

Slíb mi jedinou věc: pohlédni mi do očí a viz, co vidím já.

To by prozatím stačilo. Právě jste vyčerpali mou zásobu historek pro dnešní noc. Jsem unavený a zima se vkrádá do mých starých kostí. Klidně ještě poseďte, máte-li chuť. Popijte mé víno, zahřejte se u mého krbu. Postel už mě volá a moje hrdlo je ochraptělé z vyprávění příliš mnoha příběhů.

Ale to víte, že znám další. O Gileadovi a jeho věrném druhu Fithvaelovi. Další ponuré a krvavé příběhy z jejich umírajícího světa.

Že jsou to jen staré pověsti, říkáte? Myslete si, co chcete. Já znám pravdu. Pověsti je do tuctu dvanáct a země jich je plná. Moje příběhy v sobě mají něco hodnotnějšího. Například kus pravdy...

Nevěříte mi? No dobrá, tak si poslechněte ještě tenhle, než už pro dnešek doopravdy skončím.

Od jejich dobrodružství na Ottrykově panství už uplynul nějaký čas. Možná rok, možná dva, ale třeba mň. A došlo k válce, nelítné, krvavé a ničivé. Samotné hory a lesy se otrásaly jejím běsněním. Takové i jiné věci se udály, ale to, co je podstatné pro můj příběh, se stalo až později.

Bitevní vřava dávno utichla. Nic pamětihodného po ní nezůstalo, jen žalostné kvílení větru, který se proháněl korunami zčernalých jilmů v hloubi Drakwaldu.

Fithvael náhle procitl. Ležel na vlhké půdě bitevního pole, bylo mu zima a kolem vládla tma. Nebyl to však chlad ani vlhko, co ho probudilo. Z nevědomí ho vytrhl pocit tepla unikajícího z pulzujících žil těla, které na něm bezvzádně leželo. A nebyl to příjemný pocit.

Fithvael se opatrně vysoukal zpod teplé masy. Intenzivně si uvědomoval křehkost vlastního těla, přestože nenacházel žádný konkrétní zdroj bolesti. Všemi pudy a instinkty válečníka kolem sebe vnímal nezměrnou zkázu.

Vůbec si nepamatoval, co se stalo, jak nebo proč.

Když si vyčistil nos od sražené krve a popela, první závan okolních pachů probudil v jeho mysli vzpomínky na deset let dlouhou výpravu za Gileadovou pomstou i na další boje proti zlým silám tohoto světa. Byl to zápach nepřírozeně zrozené tkáně. Mrtvé, nepozemské tkáně. Byl to dávivý, hnědný závan Chaosu, odporný puch, který si nebylo možné splést s ničím jiným.

Válečný veterán nechal zvolna procítat i ostatní smysly. Ucítil zbědovanou zem pod svým tělem, kterou všude kolem i pod ním pokrývaly kaluže krve a bahnité vody, jež mu prosakovala oděvem i ztuhlými, neohebnými klouby. Netoužil po ničem než se protáhnout, uvolnit své toporné tělo a svaly sevřené odporem z toho, co jej obklopovalo.

Nejprve ale nastražil uši. Naladil je na šelesty a zvuky kolem sebe a jal se zkoumat, zda se nenachází v bezprostředním ohrožení života.

Kolem panovalo takřka naprosté ticho, které rušil jen dech a tlukot srdce těla ležícího nehybně vedle něho. V ústech cítil známou, uklidňující chuť: sladkokyselou chuť po dlouhém spánku a dávno zapomenutém pokrmu. K jeho nesmírné úlevě chyběla kovová pachut' vlastní krve a žluče, které se tolik obával. Alespoň tedy neutrpěl žádná vážnější zranění. Takto uklidněný Fithvael zvolna otevřel oči. Navzdory vší logice v duchu doufal, že bytost ležící vedle něj bude Gilead, třebas zlomený, ale alespoň natolik živý, aby se o něho mohl postarat a zachránit ho svou péčí. Ale skutečnost byla jiná a válečný veterán zklamaně vzlykl.

Fithvael a Gilead si nikdy nemohli být tak blízcí, jako byla dvojčata Gilead a Galeth. Starý voják však zasvětil Gileadovi svůj život a po Galethově smrti a trestné výpravě, která po ní následovala, mezi nimi vzniklo velmi úzké pouto. Na bojišti se rvali jako jeden muž a všechno, co bylo třeba, si dokázali říct jediným pohledem nebo gestem. Měli jeden cíl a šli za ním bok po boku. Z jejich vztahu už dávno zmizely pojmy jako pán a sluha, muž a chlapec, dokonce i přítel a druh. Byli spojeni tak, jak jen dvě svébytné a nesourodé bytosti mohly být.

Fithvaelovy elfí oči si rychle přivykly na poslední cáry tmy odcházející noci. Spokojeně se usmál a poprvé za několik

posledních hodin se volně pohnul. Jeho klisna otočila hlavu, odfrkla si a vstala z místa, kde po boku svého pána odpočívala. Její hlídka byla u konce.

Když se zástřita jeho meče zarazila o protivníkovu žebra, Gilead se bleskově otočil a rozhlédl se kolem sebe. Ani on, válečník nad jiné zkušený a pohotový, si nemohl dovolit v bitevní vřavě zaváhat. Ano, kus po jeho pravici se stále statečně bil Fithvael.

Byli všude kolem. Výsocy, vznešení, a současně padlí a zkažení. Elfové, bytosti stejné krve, a přesto cizí. Rouhavá parodie vlastního rodu, bledí jako smrt, na sobě páchnoucí černou zbroj, vyhnílé oční důlky, mrtvolný dech vanoucí skrz zčernalé rty. Rezavá brnění zdobily zbytky stříbra, cáry hedvábí a červy prožraný brokát.

Poslední syn Tor Anroku se svým věrným druhem pronikli při pátrání po věži Talthos Elios, Niobině rodišti, až do nejtemnějších hlubin jižního Drakwaldu. Nedávno se k nim donesly pověsti, že Talthos Elios stráží vchod do prokleté mohyly, prastaré hrobky, která údajně vede až do hlubin samotného pekla. Tady se utkaly síly dobra a zla a vedly spolu nekonečné války, dokud vojska Eliosu nerozprášila zplozence temnoty a nezahnala je pod povrch země. Od té doby tu stojí věž, která stráží kraj před dalšími nájezdy temnoty.

Tak pravila legenda, jakých je po světě plno. Ale byl to alespoň záblesk naděje, alespoň nějaká stopa a Gilead po ní dychtivě vyrazil.

Cestou do hlubin hvozdů se k jejich uším donesly novější zvěsti. Lidé si šeptali, že zlo se opět probudilo a povstalo na palubě dávno ztracené obchodní lodi. A pak se kolem nich náhle vyrojili nepřátelé. Nebyly to bestie ani válečníci bojovných klanů Chaosu.

Elfové. Padlí elfové. Kdysi vznešení bojovníci, nyní pokřivení, prohníli a zkažení.

Gilead vytrhl svou čepel z rozpolcené hrudi. Rozmáchl se mečem ještě jednou, svištěcí čepel zajela hluboko do šije jeho protivníka a ten padl na místě mrtvý k zemi.

Zápach vazkých tělních tekutin, které se řinuly ze smrtelné rány, by dokázal slabší povahu porazit. Gilead měl sotva čas se znovu nadechnout a postavit se do střehu. Tělo mrtvého protivníka uchránilo Gileada před přímým útokem dalšího nepřítele, který musel svého spolubojovníka nejdříve přelézt, aby se mohl Gileadovi postavit čelem. Cenil na elfa řadu špičatých černých zubů a divoce kolem sebe mával hubenýma rukama, které byly místo prstů ukončené dlouhými zakrvácenými bodci.

Gilead využil toho, že před sebou obouruč držel skloněný meč. Když se na něho zrůda vrhla, jednoduše zvedl hrot meče do vzduchu. Tak snadné, a přitom smrtící. Štíhlý meč zajel po celé délce zespodu do protivníkovu břicha a zarazil se až zástřitou o bizarně pokřivený břišní plát. Gilead chtěl zbraň z rány vytrhnout, ale netvor ji sevřel svými ocelovými pařáty. Válečník proto škulb mečem směrem vzhůru, rozsekl odporné ruce a řezal stále dál, dokud ostřím nenarazil na krční klouby plátové zbroje umírajícího nepřítele.

Gilead rychle přelétl očima po okolí, jednou, podruhé... Fithvaela nebylo nikde vidět. Boj ale ještě neskončil.

Gilead putoval deset dlouhých let, aby pomstil smrt svého bratra. Galethův duch stále zůstával jeho prostřednictvím částečně v našem světě, zato přeživší sourozenec vypadal, že uvázl na půli cesty mezi životem a smrtí. Deset let svého života strávil válčením s armádami zla, aby na konci mohl zabít jediného, zoufalého muže. Často pak význam svého činu zpochybňoval. Nepřinesl mu žádné zadostiučinění.

Přesto ve svém boji pokračoval, především díky Fithvaelovi. Zpočátku se na straně práva bil z donucení. Nyní to však byl jediný smysl jeho života a byl odhodlán využít ve válce proti temným mocnostem veškerých svých sil, bojovat s nimi, dokud nenadejde hodina jeho smrti, která ho osvobodí z koloběhu nedobrovolné existence.

Bratra už ztratil a v pohasínající záři mizejícího světa nalezl jen několik málo posledních příslušníků svého rodu. Přesto bude bojovat dál. Bez odpočinku. Proti temnotě.

Proto se bil i teď, vrážel tvrdou ocel do zrůdných těl, utínal končetiny, podřezával hrdla, kuchal odporně páchnoucí vnitřnosti těch ohavných bytostí a vypouštěl jim jedovaté tekutiny ze žil. Jeho nepřátelé se mu hnusili, jejich rozkládající se těla byla zrůdná a prolezlá zlem. Odporní, chlípně vystrojení přísluhovači svého ohavného vládce, Slaaneshe.

Gilead se bil, až se půda pod jeho nohama proměnila v krev nasáklé bahno. Otisky těžkých nohou nepřátel se měnily v malá jezírka černé vody. Mrtvá těla létala na všechny strany a válečný pokřik zvrácených bojovníků postupně utíchal. S každým dalším výpadem, s každým kratičkým popadnutím dechu po usmrcení dalšího nepřítele se Gilead rozhlédl po bitevním poli. Fithvaela však stále nenalézal.

A pak se to stalo. Dovolil myšlenkám, aby příliš často zalétaly k Fithvaelovi nebo možná ke Galethovi, místo aby se plně soustředil na boj. Proto byl poražen. Porazen posledním z armády nepřátel; smrtelně raněným protivníkem, který zaútočil z posledního zbytku sil. Gileadovo tělo se vzepjalo v zoufalé parodii vlastních obratných výpadů a užaslýma očima sledoval, jak jeho přemožitel sám klesá na kolena.

Nepříteleva mrtvolně vyschlá tvář pleskla do mazlavého bahna jen o chvíličku dřív, než Gileadova hlava dopadla na jeho záda.

Když vyšlo slunce, zavedl Fithvael koně dál od dějiště masakru, na zelenou louku s pramenitou vodou. Sotva zvíře připoutal, pustilo se dychtivě do vydatné snídaně. Zasloužilo si ji. Fithvael měl ale jiné priority. Musel najít Gileada. Nevybavoval si průběh bitvy, ani kdy svého druha viděl naposled. Rozhodl se proto důkladně prozkoumat místo bitvy a pokusit se zjistit, co se stalo. Prošel křížem krážem pole, které nemělo více než sto metrů na šířku a zhruba stejně na délku. Napočítal nějaké tři tucty mrtvých těl, ale Gileada mezi nimi díkybohu nenašel. Oba elfové odvedli podle všeho dobrou práci a celou tu hordu hnusných zplozenců Chaosu úplně vyhladili. Nikde neviděl žádné koně, takže ať zmizel Gilead kamkoliv, jeho věrný hřebec šel s ním. To bylo další dobré znamení.

Fithvael začal rozpoznávat, které nepřátele pobil on a které Gilead. Nebylo to těžké. Jeho zásahy byly čisté a efektivní, ale nad Gileadovými údery se tajil dech. Z jednotlivých hromad mrtvol dokázal Fithvael rekonstruovat sebemenší

válečníkův pohyb. Dovedl si živě představit každý výpad, každý zásah. Všechno to viděl jasně před sebou, jako kdyby u toho byl. Nezbyvalo mu, než obdivovat Gileadovy šermířské schopnosti. Každé zabití bylo provedeno s maximální účinností. Žádné falešné výpady, žádné zbytečné pohyby, žádná řezičina. Jedno bodnutí, jedno seknutí, smrtící ostří kosilo s neotřesitelnou jistotou jednoho nepřítele za druhým. Fithrael zaznamenal nezměrnou škálu úderů, které Gilead v boji použil. Skoro slyšel svištění meče a poznal dokonce, kdy si jeho druh přehodil zbraň do druhé ruky. Čtyři prsty Gileadovy pravice ovládaly meč stejně účinně jako zdravá ruka. Gilead kdysi o jeden prst přišel, ale tenkrát měl ještě Galetha a ten mu zachránil život.

Jak se Fithrael soustředil na rozbor bitvy, jeho mysl se pročistila a zklidnila. Vybavil si události předchozího dne, týdne, měsíce i roku, ale žádná pro něj nebyla podstatná, neboť v nich scházel Gilead. Starý válečník po zbytek dne prohledával bitevní pole; rozdělil si je na jednotlivé sektory a v každém se postupně pokoušel najít nějaké stopy po Gileadovi. Nemohl sledovat otisky bot, protože zemi pokrývala zmet' rozkládajících se mrtvol, vyhrzlých vnitřností a kaluží mazlavé tekutiny. Fithrael proto musel postupovat jinak.

Přistihl se, že mu oči neustále zalétají k tělům mrtvých nepřátel. Tak podobní jeho lidem, a přece tak jiní. Z vnějšku elfi podoba, uvnitř zcela prohnili. Jejich prastaré zbroje a zbraně byly poskvrněné a pokryté zvlhlými cáry hedvábí a loupajícími se plátky zlata. Co se asi přihodilo těmto... tvorům? Jaké neštěstí tak změnilo jejich životy, proč je ovládla nenávistná posedlost a sami se vrhli do záhuby?

Raději si o tom zakázal přemýšlet.

Nenašel ani útržek Gileadova oděvu, úlomek jeho zbroje, ani jediný vlas. Po elfovi nezůstalo na zkrvavené pláni vůbec nic. Fithrael to považoval za další dobré znamení. Necítil ani jeho pach. Bylo by sice obtížné zachytit jej v dusivém zápachu Chaosu, ale kdyby tu byla prolita Gileadova krev, jeho věrný druh by to nakonec vycítil.

Když na bojiště padl podruhé soumrak, Fithrael se s vědomím, že Gilead je naživu, ať už je v tuto chvíli kdekoliv, vrátil poněkud uklidněný na zelenou louku ke své klisně. Celý den strávil shromažďováním důkazů o průběhu boje. Celou noc pak ve své mysli probíral všechny možnosti a domněnky. Byly to pouhé dohady, jistý si mohl být jedině tím, že Gileada něco přinutilo svého starého přítele buďto nedobrovolně opustit, nebo na něj zapomenout. Kdyby Gilead prohledával bojiště podobně jako Fithrael, jistě by bez potíží druha nalezl i mezi hromadami mrtvol, navzdory tmě a zimě. Ano, i starý elf utrpěl jistý výpadek paměti, ale svého přítele z hlavy nepustil ani na okamžik. Okolní vzduch byl skrz nasáklý zlem a pachem zplozenců Chaosu, ale cožpak nebyla mysl elfího válečníka dost silná, aby nápor temných sil odrazila?

Gilead byl tedy živ a zdrav, alespoň po tělesné stránce. Fithrael však věděl, že musí přítele stůj co stůj najít, protože něco rozhodně nebylo v pořádku.

Gilead napůl v bezvědomí lehce podřimoval a hlava mu padala na prsa. Uvědomoval si, že sedí na koni a v rukou třímá uzdu, ale netušil, že jeho hřebce vede provaz upevněný k ohlávce. I kdyby to věděl, stejně by předpokládal, že ho vede Fithrael, protože o nikom jiném nevěděl. Nedokázal se úplně probrat, neměl v sobě dost energie, aby otevřel oči. Ani příliš nerozuměl pocitu uspokojení ve svém nitru.

Dřímá dál, nevnímal čas ani prostor, necítil žádné potřeby, touhy ani hlad. Na nic se neptal.

Opět se rozednilo. Fithrael spal je málo. Jeho mysl byla příliš neklidná.

Zvedl se ze studené země na lokty a rozhodl se, že je nutné se vydat na novou výpravu. Na výpravu za Gileadem. A i kdyby měla trvat deset let jako výprava za pomstou Galetha, nevádí. Modlil se jen, aby důvodem Gileadova zmizení bylo něco jiného než smrt.

Míhotavé světlo svíček zalévalo výjevy na zdech, zachycující bitvy mezi vznešenými elfy Bílého lva a bestiemi Chaosu, teplým světlem. Na kamenných dlaždicích ležely koberce v tlumených barvách podzimu; byly tlusté a už na pohled teplé. Hrubě opracovaný nábytek z větší části zakrývaly vrstvy zlatých a stříbrnými přehozů a ubrusů, díky nimž vypadala místnost teple a útulně. Na malém nočním stolku u postele stál džbán s vodou a mísa sladce voňavých květů. Pozlacený rám zrcadla napůl zakrývaly jemné látky určené k vyčištění ran. V zrcadle se odráželo míhotavé, tlumené světlo svíček a vrhalo odlesky na Gileadovu tvář.

Gilead se chvíli převaloval v teple čisté a navoněné postele a pak se probudil. Najednou si mohl vychutnat všechno to pohodlí, bez kterého se musel tak dlouho obejít. Požitkářsky se protáhl a spokojeně vzdychl.

„Vstávej, válečníku. Tvůj spánek byl hluboký a dlouhý,“ zaslechl energický, zvučný hlas mladé ženy hovořící jemnými, znělými tóny řeči jeho lidí. Ten hlas odněkud znal. „Probud' se, pane, a najez se.“ Její hlas byl tak povědomý, tak krásný, že se neodvažoval otevřít oči, aby náhle neprocítl ze sna.

„Nech ho ještě chvíli spát, dcero. Není kam spěchat,“ řekl druhý hlas, hlubší a mužský, trochu už stařecky chraptivý, ale rovněž elfí a rovněž matně povědomý. Gileadovu uchu zněl jako rajska hudba.

Netušil, jak dlouho spal, ani jak se sem dostal. Otevřel oči. Pohodlí otupilo jeho instinkty. Přesto vnímal jasně a zřetelně, cítil své pečlivě ošetřené rány. Netáhl z něho pach bitevního pole, ale jemná vůně mýdel, hojivých mastí a sladkého spánku. Někdo se o něj s něhou a péčí postaral.

„Otče, je vzhůru!“ Ve známém hlase zazněla radost a mezi dokonalými rty se v úsměvu objevily úhledné řady drobných bílých zubů. Gilead úsměv opětoval a trochu rozpačitě si na sobě upravil přikrývku.

„Nech nás o samotě, dítě,“ požádal dívku její otec. Když dcera opouštěla pokoj, krátce se po Gileadovi ohlédl. Ten pohled odhalil celou vznešenost její elfí tváře. Oči usazené daleko od sebe, dlouhý, pro její rasu typický štíhlý nos, vysoké inteligentní čelo a křehká brada – Niobe! Byla to Niobe!

Její otec se na Gileada usmál. „Vítej, válečníku. Vítej ve věži Talthos Elios.“

„Takže... jsem vás našel?“

„Ty jsi nás hledal? Jsme... možná ne zrovna snadno k nalezení. Už mnoho let se skrýváme v temnotě hvozdů. Doba je nepříznivá a nebezpečná.“

Gilead zvedl hlavu. „Komu vděčím za svou záchranu?“

„Mé jméno je Gadrol Elios. Buď u nás vítán.“

„Tvá dcera...“

„Vyprávěla mi, jak jsi ji zachránil, synu Tor Anroku. Jsem tvým dlužníkem a jsem šťastný, že jsem mohl na oplátku pomoci tobě.“

„Ale jak dokázala uniknout ze spárů Ira, toho zaprodance Chaosu?“

„Niobe si vždycky dokázala nějak poradit. Když jsi oslabil jeho moc, vyklouzla z jeho pout a našla cestu domů.“

Gilead strávil několik dalších dní v posteli, rozmlouval s lordem Gadrolem a užíval si dvorní kuchyně i péče služebnictva. Druhého dne se znovu objevila Niobe a s ní se vrátila i uklidňující vůně lesních bylin, které pro něho nasbírala a jimiž mu ošetřovala rány. Stejnými rostlinami léčili jeho rány a oděrky, když si jako malý hrával s Galethem na šermíře. Stejnými bylinami také vracel Fithvaelovi ztracené zdraví, když se ten starý blázen vydal na vlastní pěst a navzdory Gileadovi pomoci lidské dívce, Betsen Zieglerové...

Fithvael?

Gilead ožil.

„Tvůj přítel padl v bitvě...“

„Vždyť jsem ho viděl. Ne, bylo to vlastně jinak, ztratil jsem ho z očí. Nevím, co se doopravdy přihodilo,“ zamumlal Gilead zmateně.

Niobe konejšila válečnickovu rozrušenou mysl něžnými slovy, jako by zpívala tichou ukolébavku. „Záchránná výprava našla uprostřed pole posetého těly nepřátel jenom tebe. Mrchožrouti už odvedli svou práci, z mrtvých těl toho mnoho nezbylo. Tvůj přítel padl jako opravdový hrdina. Byli v ohromné přesile, a přesto jste zvítězili. Bojovali jste sami dva a pobili jste tři tucty zplodenců temnoty.“

„Co vlastně byli zač?“

„Staré prokletí. Nemrtví ghúlové z mohyly, kterou je naším úkolem střežit. V ponurých hvozdech kolem nás Chaos opět zvedá hlavu.“

Gilead zmlkl a nevnímal její další slova. Fithvael je mrtev. Fithvael je mrtev.

Během třetího a čtvrtého dne navštěvoval Gileada lord Gadrol a naslouchal jeho vyprávění. Na oplátku mu pověděl o nemrtvých bytostech, které vyšly z hlubin mohyly, o prohníklých stvořeních, jimž se podařilo proniknout na denní světlo a nyní pronásledují vše živé. Temní synové podsvětí. Posádka Gadrolovy věže se musela znovu chopit zbraní a chránit zemi. Vetřelci z mohyly vyvolali v celém kraji vlnu strachu. Rabování, vraždy a další zločiny byly na denním pořádku. Jedna z Gadrolových hlídek našla Gileada poté, co sám pobil hordu mohylových nájezdníků.

On... a samozřejmě jeho padlý přítel.

Gilead v srdci truchlil, před starším elfem však zachovával pevný a odhodlaný výraz. Když ale mluvil s Niobe, často se mu zlomil hlas a nepokrytě oplakával věrného Fithvaela, posledního válečníka ze své družiny. K večeru čtvrtého dne podala Niobe Gileadovi do postele zrcadlo z nočního stolku. „Podívej se do zrcadla,“ řekla, „uvidíš, kdo jsi a jaká je tvoje budoucnost.“

Obraz, který Gilead v zrcadle uviděl, ho překvapil. Jeho pleť byla čistá a svěží, tváře hladce oholené. Vypadal jako ten mladý bezstarostný válečník, který šermoval se svým dvojčetem, smál se a užíval si života. Případalo mu, že putování z jedné bitvy do druhé z něho udělalo zatrpklého cynika, nyní však na své tváři šrámy, kterými ho poznamenal život, nenalézal. To ho naplnilo klidem a nadějí.

Když padl soumrak, Fithvael se prudce probudil. Spánek mu nepřinesl nic než utrpení. Byl vyčerpaný a k smrti zmučený neklidnou dřmotou naplněnou nočními můrami. Jeho stárnoucí tělo platilo daň za rány utržené v poslední bitvě. Hlava ho bolela z všudypřítomného pachu Chaosu a žalu nad ztrátou Gileada. Všechny jeho schopnosti byly sice plně zachovány, ale neměl dost sil si to uvědomit. Jeho tělo i duše byly zlomené a jeho unavená mysl stále zmatenější.

K snídani se občerstvil trochou čisté vody. Nevzpomínal si, kdy naposledy pozřel nějaké jídlo. Odvázal klisnu a začal ji v širokých kruzích vodit po bitevním poli. Frkala a snažila se ve zkaženém ovzduší držet nos proti větru.

O několik hodin později konečně Fithvael našel to, co hledal. Už od rozbřesku odhodlaně brázdil bojiště a kolem otisků kopyt musel projít už jistě několikrát. On i Gilead do bitvy přijeli v sedle a Gilead v něm i odjel. Toto byly jediné stopy, které starý válečník našel, a tak se po nich zatvrzele vydal, navzdory vši logice a pravděpodobnosti.

Jel tak už asi hodinu. Sledoval každou koňskou stopu, na kterou narazil, bez ohledu na směr a množství. Už se necítil zbytečný. Teď měl poslání.

Gileada bolestně tížil zámutek. Trápil se o to více, že měl kolem sebe příslušníky své vlastní rasy. V lordově tváři viděl Fithvaelovu moudrost, čeledín na dvoře mu zase připomněl starého veterána svou zkušeností. Žalu se zbavil jedině ve společnosti Niobe. Její vlídná slova mu byla stejnou vzpruhou jako sladké léčivé nápoje, které mu připravovala. Že ji opět našel, pro něho znamenalo obrovské vítězství a pozhřebání.

Uběhl týden, dva, celý měsíc. Postupně se uzdravil, vstal z postele, pak vycházel ven z pokoje a brzy už byl schopen jíst s rodinou a obyvateli dvora. Vře ho mezi sebou uvítali a oslavili zlepšení jeho stavu, mluvili však také o nebezpečí vycházejícím z mohyly, které je neustále ohrožovalo. On se jim odvděčil vyprávěním o své výpravě a neohrožených skutečích svých válečníků. Vyličil jim, jak je jednoho po druhém všechny ztratil a obšírně jim popsal hrdinskou smrt každého člena své družiny.

Pro Niobe si Gilead šetřil příběhy o svém domově, o věži, kterou kvůli pomstě opustil. Vyprávěl jí o Galethovi, svém mrtvém dvojčeti, a jak věří, že do něho vstoupila životní síla jeho bratra, aby mohl potírat zlo. Mluvil o Fithvaelovi, o oddanosti starého elfa dávným tradicím a hodnotám Gileadova rodu. Rodu, který s jeho smrtí vymřel.

Niobe vydržela Gileadovým fascinujícím příběhům naslouchat celé hodiny, seděla vždy vedle něj a věnovala se přítom

nějakým domácím pracím. V takových chvílích občas Gileada jeho city zradily a přistihl se, jak v její tváři pátrá po náznacích podobných emocí.

Když byl Gilead sám, bral do ruky zrcátko a hledal ve svém obličejí stopy něčeho nového, pozitivního, alespoň nějakou naději do budoucnosti. Pomalu přestával myslet na Fithvaela, Galettha a všechny těžké bitvy a bolestivé zkoušky minulosti.

Vzduch byl vlhký a studený, soumrak zbarvil oblohu do špinavé hnědi. Fithvael nedokázal rozeznat těžká oblaka od temně zakalené oblohy. Nastala pochmurná, bezměsíčná noc. Žádné hvězdy mu neukazovaly správný směr, starý elf ale stejně netušil, kam jde ani kterou cestou by se měl vydat dál.

Byl tak unavený, že už dávno pustil z ruky otěže a nechal klisnu bloumat houstnoucím lesem. Okolní krajina se mu slévala do jediné sépiově šedé plochy, nedokázal už rozeznávat barvy ani vzdálenosti.

Dny strávené o hladu a jen s trochou vody si na Fithvaelovi i jeho koni vybraly svou daň. Vyčerpaná klisna stále zpomalovala, až nakonec docela zastavila, svěsila hlavu a pomalu spásala trávu na lesní mýtině. Fithvael se sesul po její šíji, sklouzl ze hřbetu na zem a ztěžka dopadl na bolavý bok. Spát, potřebuje spát. Přetáhl si přes hlavu plášť a podlehl únavě s důvěrou, že kůň u něj bude opět stát na stráži.

Kdo ví, jak dlouho spal? Temně ponuré dny plynule přecházely ve stejně temné, studené noci. Slunce nezasvitlo, aby ho probudilo ze spánku. Kobyla ležela po boku svého pána, který se potil, převaloval a sténal. Ve spánku ho sužovaly děsivé sny, jeho myšlenky se neustále zabíraly Gileadem, zdálo se mu, jak ho hledá, nachází, bojuje o něj. Co se probral na bitevním poli, nemyslel na nic jiného, ale racionální část jeho uvažování byla dávno pryč a jeho sny teď ovládaly noční můry.

Gilead byl mrtev. Gilead umíral. Gileada trhala na kusy smečka lidožravých bestii. Gilead kráčel k němu s rozsekaným tělem a vyhrzlými, hniječnými vnitřnostmi, snažil se mu něco sdělit zkrvavenými, bezvládnými ústy. Gilead vstával ze záhrobí. Gilead byl přízrak.

Ani divoké sny Fithvaela neprobudily. Probíjel se jimi až do konce, zabíjel stvůry Chaosu, aby zachránil svého přítele, přišel však pokaždé příliš pozdě. Sen se v jeho hlavě opakoval stále dokola a válečný veterán bojoval pokaždé znovu, čím dál zuřivěji a zběsileji. Pokaždé se musel ke Gileadovi dostat rychleji, nikdy to ale nestihl včas.

Vzduchem zavanul pach Chaosu a surově ho vytrhl ze spánku. Fithvael vyskočil na nohy, pokrčil kolena a roztáhl ruce. Těkal očima po mýtině, prohledával pohledem lesní houští, jak pátral po nepříteli. Jeden stín se náhle pohnul a válečník se na něho vrhl se zběsílým křikem na vyschlých rtech, v každé ruce jednu čepel, kterou zuřivě mával. Skočil vetřelci na záda, bodal ho do šíje, ramenou a paží, nepříčetně znovu a znovu nořil ostří do věci, která mu vzala Gileada. Konečně nepřítel, zkažená troska elfího válečníka, setřásl běsnícího Fithvaela ze zad na zem a odplazil se pryč, snaže se zastavit krev črcící z ran, které mu udělal na krku.

Fithvael byl při smyslech a vleže na zádech těžce oddychoval v hnědé záři pohasínajícího slunce. Jeho protivník rozhodně nebyl pouhý přízrak, vyvolaný jeho představivostí, a on ho poranil a zahnal na útěk. Ač byl Fithvael hladový a vyčerpaný, našel nyní nový cíl. Byl zesláblý a zadýchaný bojem, potřeboval se najíst, ale teď bylo nutné vyrazit po stopách zraněné kořisti. Třeba ho zavede ke Gileadovi. Tohle byla jeho příležitost; znovu měl naději.

Klisna měla plný žaludek a byla odpočatá. Starý válečník vyšťoural ze sedlového vaku zbytky potravin a zajedl je několika ořechy a plody, které našel v okolí mýtiny. Pak si sundal špinavý, zmuchlaný plášť a očistil z něj vetřelcovu krev. Nemusel pospíchat, věděl, že zraněný nepřítel nebude prchat příliš rychle. Nepřál si ho dohonit. Nechtěl jej zabít dřív, než ho dovede ke ztracenému druhovi. Potěšení ze zabíjení si mohl dopřát až poté, co ho oběť zavede do svého doupěte, ke Gileadovi, a až nabere čerstvé síly.

Věž Talthos Elios stála uprostřed rozlehlého nádvoří. Zvedala se k obloze nad jednotvárnými střechami a černými korunami stromů jako obří ledový rampouch. Její dokonalý povrch byl hladký jako sklo: stovky let stará práce nadanějších předků zapuzených z Tiranoku. Kamenné zdi bez oken chránící věž před vnějším světem byly pevné a spolehlivé. Zvenčí nedobytná pevnost, uvnitř ráj na zemi. Z vnějších hradeb vedlo do dvora mnoho oken a dveří, a dokonce i visuté terasy a podloubí. Gilead pravidelně stával na jednom z balkonů v prvním patře věže a pozoroval každodenní shon pod sebou.

Na nádvoří probíhal pravidelný výcvik lordových vojáků, kteří s tupými zbraněmi zdokonalovali své šermířské umění. Gilead musel bojovat s touhou připojit se k nim a podělit se s nimi o své zkušenosti.

Jednoho pozdního odpoledne Gileada navštívil lord Gadrol a rozmlouvali spolu o světě za zdmi pevnosti a o věčné strážní povinnosti osádky Eliosu. Mohyla ležela v hluboké strži pod hradbami a vojáci z věže hlídkovali v okolních lesích. Byli jediní, kdo střežil díru v mohyle, pradávnou trhlinu v uspořádání světa, která se nedávno znovu otevřela. Byla to tvrdá a nemilosrdná služba. Gadrol byl vděčný za jakoukoliv pomoc.

Poté, co Gilead strávil na hradě tři nebo čtyři měsíce, trénoval už na nádvoří s ostatními vojáky a sváděl s nimi cvičné souboje. Jeho tělo bylo změkklé dlouhým odpočíváním, ale jeho mysl byla stejně bystrá jako dřív.

Po půl roce trávil stále méně nocí hodokvasem a přes den mučil své tělo cvičením, aby dosáhl znovu své dřívější formy. Zpočátku se jen smál, když někdy nestihl vykrýt soupeřův výpad nebo zaútočil příliš pozdě a nemotorně zakopl. Jak ale postupně získával jistotu a obratnost, probouzely se v něm jeho staré zabíjačké instinkty. Už zase dokázal vládnout mečem stejně dobře oběma rukama, pohyboval se s lehkostí, která mu byla dříve vlastní, a jednoho odpoledne v sobě konečně probudil rychlost stínu.

Celý den na nádvoří cvičil s elioskými vojáky, kteří se už stali jeho přáteli a druhy. Náhle Gilead vycítil útok přicházející zezadu a hned další zleva. Vojáci měli ve zvyku se často navzájem přepadávat ze zálohy, aby si cvičili postřeh nebo jen tak pro trochu pobavení na závěr dlouhého dne.

Gileadovu mysl zaplavil adrenalin. Odzbrojil prvního útočníka; vyrazil mu z rukou dřevěnou hůl tak prudce, až vyletěla vysoko do vzduchu, a ještě než ji o pár okamžiků později sám pohotově zachytil, stihl protivníkovi uštědřit dvě rány

pěstí do hlavy. Zatímco hůl stále letěla vzduchem, otočil se a podrazil válečníkovi za sebou rychlým hmatem nohy. Nečekaný úder do podkolení složil soupeře na zem, takže se rozplácl obličejem na dlažební kostky a tvrdě se uhodil do hlavy. Třetí útočník neměl šanci bránit se dvěma roztočeným kmitajícím dřevěným holím. Ani nestačil postřehnout, odkud útok přišel. Jedna hůl drtivě zasáhla jeho pravou ruku pod ramenem, druhá se mu prudce zabodla koncem do břicha, až se zkroutil bolestí. Následoval další výpad první hole, která ho zachytila pod krkem. Gilead vyděšeného nebožáka málem uškrtl, než se konečně uklidnil a nechal ho vděčně klesnout na kamennou zem.

V jedné chvíli se Gilead snažil vypořádat s jedním protivníkem. V příštím okamžiku byl na třech místech najednou, vykřýval současně tři útoky, odzbrojoval a porážel tři zkušené bojovníky najednou, aniž by k tomu dospěl nějakým postupným vývojem. Rychlý jako stín, to byl starý dobrý Gilead.

Na zemi se váleli tři vyřizení válečníci, ztěžka lapající po vzduchu, a hole, které jim Gilead během svého běsnění zpřerážel nebo sebral. Chvilu tu spoušť zděšeně pozoroval a pak se ohnul v pase a začal se od srdce smát.

Byl blízko dosažení svých dřívějších schopností. Toužil teď po něčem víc než po pouhém cvičení. Chtěl vyjet po boku zdejších statečných válečníků proti všudypřítomným temným nájezdníkům z mohly.

Trochu rozpačitě pomohl dvěma ze svých soupeřů na nohy. Třetího museli odnést; byl v bezvědomí. Všem třem trvalo několik dní, než se zotavili natolik, aby se mohli opět na nádvoří připojit ke Gileadovi a svým druhům.

Porost stále hustl a oblohu Fithrael už drahnou dobu nespátřil, ale sledovat horkou krvavou stopu nebylo obtížné.

Raněný nepřítel měl jen jediný cíl: co nejrychleji se vrátit, odkud přišel. Nijak se nesnažil zahlazovat za sebou stopy nebo krýt svůj ústup. Ani kořist ani její pronásledovatel se beztak nepotřebovali zatěžovat s nějakým schováváním, protože v hloubi hustého hvozdů bylo vidět sotva na krok před sebe. Fithrael si spíš dával pozor, aby ho sok neuslyšel, a v pravidelných intervalech jedl, odpočíval a nabíral nové síly.

Asi hodinu neuspěchané jízdy od poslední zastávky najednou Fithrael narazil na zhroucené tělo svého nepřítele.

Obezřetně sesedl a prohlédl si ho. Cítil unikající tělesné teplo a pulzující krev. Dokud nebyl mrtvý, mohl stále Fithraelovi posloužit a zavést ho do svého doupěte.

Starý elf opět nasedl. Stáhl koně o několik kroků zpátky, pak ho otočil a vyrazil z hrdla zběsilý válečný pokřik. Zvíře překvapeně zařehotalo a zafřkalo a divoce zahrabalo předními kopyty. Hluk se v tichu lesa rozléhal jako hromobití, ale bezvládný tvor nereagoval. Fithrael zakroužil kolem něj, lámal lesní podrost a řinčel o sebe mečem a dýkou. Byl svou činností natolik zaujatý, že mu vůbec nepřišlo na mysl, jak riskantní je přitahovat na sebe pozornost v místě tak prolezlém Chaosem, jako byl zdejší hvozd. Jeho jedinou myšlenkou bylo vyburcovat polomrtvou bestii k dalšímu útoku.

Služebník temnoty zasténal, pak vykřikl a začal sebou zmítat v blátě a vlhkém listí. Fithrael sesedl, stále řinčel zbraněmi o sebe a provolával prastarý válečný pokřik. Jeho sok však už nedokázal cítit strach ani nic jiného. Nemohl, ani nechtěl vstát. Nakonec sebou přestal házet a vzhlédl k Fithraelovi. Z tučů ran se mu neustále řinula hustá krev. V jeho pohledu se nezračilo nic víc než touha zabít.

Ale na to už neměl sílu.

Fithrael se k němu rozhořčeně otočil zády. Roztrpčilo ho, že jeho plán nevyšel. Pak se mu tvář zkřivila hněvem a přestal se ovládat. Proklál hrudník bestie svým dlouhým mečem a vzápětí jí dýkou zasadil smrtící úder do otevřené rány na šíji. Nepřítel vydechl naposled, Fithraelovi to však nepřineslo žádné zadostiučinění.

Starý válečník musel v pátrání pokračovat na vlastní pěst. Co nejlépe odhadl směr, kterým jeho kořist postupovala, a pokračoval v něm. Hnal se teď vpřed mnohem rychleji a nedočkavěji. V hlavě se mu honily útržky snů, obrazy lesních stvůr zesílené myšlenkou, že v nočních mřích přicházel vždy příliš pozdě, aby stačil svého přítele zachránit. Vyrvat ho z náruče smrti a obnovit jejich staré přátelství.

Fithrael zápasil se svou horečnatou myslí... a prohrál. Začal se bezhlavě prodírat lesem a nedbal hluku ani stop, které po sobě nechával. Docela zapomněl, že lesní krajina je jeho přirozeným domovem, jeho přítelem a spojencem, bezhlavě si prosekával cestu porostem a ničil vše, co mu přišlo pod ruku. Mocné údery kopyt vyděšeného koně rvaly ze země kusy půdy a veškerý porost kromě silných stromů padl za obět čepeli jeho meče.

Jeho mysl se nedokázala vzbudit a zarazit běsnící tělo, když se však najednou ocitl ve strmé, příkré soutěsce plné zčernalých smrků, ustal přece jen v zuřivém máchání mečem, chopil se otěží koně a zastavil ho.

Paranoidní záchvat rychle vystřídalo radostné vytržení. V dále před sebou zahlédl zdi vysoké stavby. Zastavil se na mýtině mezi stromy, popadl dech a podíval se znovu. Byla to věž, pevnost ukrývající síly temna, bašta zla, kde se vši pravděpodobností drží jeho přítele. Sem tedy mířil jeho zraněný sok.

Věž Talthos Elios velkolepě zářila. Ve velkém sále vlály prapory a standarty. Lavice a honosná křesla panstva zdobily zlaté a stříbrné přehozy. Dlouhá tabule se prohýbala po vahou bohaté hostiny. Drůbeží maso i zvěřina se vršily na podnosech na vysokých podstavcích mezi hromadami koření, ovoce a pečiva.

Nazítí se chystala velkolepá oslava a lord Gadrol a jeho půvabná dcera Niobe se postarali, aby vše bylo, jak se patří.

Byla to výjimečná událost a Gilead při ní měl být čestným hostem. Pobýval na hradě už rok a oslava byla věnována tomuto výročí a jeho oficiálnímu přijetí ke dvoru. Měl se stát jedním z nich a všichni se radovali, že do svého středu přivítají tak skvělého válečníka. Byla to vskutku příležitost hodná důstojné oslavy.

Gilead se na oslavu také těšil a nemohl se dočkat, až se stane plnoprávným členem společenstva. Mělo mu tolik co nabídnout: přátelství, důvod, proč žít... a pak tu byla Niobe. Ona byla důvod, proč sem přišel. Půvabná elfí dívka vrátila Gileadovi ztracené zdraví, byla mu oporou a důvěrníci, když oplakával Fithraela, neustále mu byla nablízku.

Dokonce pro Gileada u příležitosti zítřejší oslavy ušila překrásný modrý a zlatý oděv.

Fithrael postupoval vpřed soutěskou, krok za krokem se blížil ke věži. Starý elf zahodil i poslední zbytky obezřetnosti.

Věž byla zpustlá a zchátralá. Vysoké hradby hrdě vzdorovaly vnějšímu světu, ale když vzhlédl, připadaly mu jakoby nehmotné. Nedokázal zaostřit na jednotlivé kameny, měl pocit, že se pohybují a navzájem prolínají, místy skrz ně viděl

oblohu. Níže u země pokrývala zdívo strážných věží slizká vrstva mechu a lišejníku. Fithrael se dotkl kamene stěny, ale cítil jen měkký mech. Pod ním nebylo nic pevného. Obešel vnější hradby a našel místo, kde kdysi bývala hlavní brána. Jedna její obrovská zčernala a červivá veřej stále visela v pantech, druhá ležela vyvrácená v prostoru, který zřejmě býval nádvořím, ale nyní byl zarostlý džunglí odumřelých a usychajících rostlin.

Starý válečník byl zmatený a zklamaný. Byl přesvědčený, že tady nalezne, co hledá. Že tady vězni Gileada. A přitom nenašel jedinou stopu po něm ani po nikom jiném – dokud ho nezasáhl nečekaný bleskový úder do týla.

Když přinesli bezvládné tělo, Gilead jako obvykle cvičil na nádvoří. Hlídky pravidelně pročesávaly okolní krajinu, od Gileadova příjezdu ale nikoho nepřivezly. Měl radost, že poslední výprava přinesla ovoce.

Sklonil dřevěný meč, úklonem pozdravil svého partnera a vyrazil ke dvěma válečníkům, kteří mezi sebou nesli třetího. Elf byl v bezvědomí, ruce měl přehozené přes ramena vojáků, hlava mu bezmocně visela a nohy vláčel za sebou po kamenné dlažbě. Gilead starého přítele nejprve vůbec nepoznal. Chtěl jen pomoci neznámému cizinci, jakým byl před časem i on sám. Naložil si bezvládné tělo na ramena a odnesl ho do pokoje, kde se v době své nemoci těšil péči Niobe. Až když opatrně složil své břemeno do čisté postele, uvědomil si, že zachráněný elf není nikdo jiný než jeho nejdražší přítel.

„Fithraeli! Fithraeli, starý příteli... myslel jsem, že jsi mrtev...“

Gilead zavolal Niobe a Cadrola a všichni tři společně bděli u lože starého elfa, který zvolna přicházel k sobě. Pro Gileada nebylo krásnějšího pomýšlení, než že se Fithrael zítra připojí k jeho velkolepé oslavě nového domova.

Když Fithrael zvolna otevřel oči, Gilead se k němu sklonil.

Fithrael se zprudka posadil a rozhlížel se po místnosti, kterou viděl za rozesmátým Gileadem. Zdi byly prolezlé štěnicemi a pokryté zeleným slizem. Nábytek trouchnivěl, jídlo vedle postele bylo zkažené a hemžilo se odpornými larvami. Všechno prostupoval puch Chaosu, před ním však bezpochyby stál jeho přítel Gilead.

„Fithraeli. Jsem to vážně já. Jsi naživu. Jsi v bezpečí. Rád bych ti představil své vznešené přátele a zachránce, lorda Cadrola a jeho dceru, lady Niobe. U všech svatých, Niobe si přece pamatuješ!“

Dvě hrůzostrašné... stvůry vystoupily z Gileadova stínu, sáply se na Fithraela a výhružně cvakaly černými tesáky. Fithrael se bázlivě přikrčil a vyděšeně zamrkal – a během mžiknutí oka zahlédl velkolepě vyzdobenou místnost zařízenou v elfím stylu. Spatřil nádhernou mladou elfí dámu, Niobe, i jejího stárnoucího otce. Viděl čerstvé ovoce a byliny, cítil sladkou vůni léčivých lektvarů.

Ale byl to jen okamžik, a když otevřel oči, opět kolem něj vyrostly špinavé, prohnílé zdi ponuré místnosti. Fithrael na chvíli zavřel oči, objal Gileada a soustředil se jen na svého drahého přítele.

Pevně sevřel víčka, ale stále kolem sebe cítil tlak temné magie. Předtím na okamžik spatřil, co Gilead považoval za skutečnost. Ale Fithraela osálit nebylo tak snadné. Viděl kolem sebe přísluhovače Chaosu a poznal, že Gileada nechťejí usmrtit, ale získat ho na svou stranu, zkazit jeho duši stejně, jako byly prohnílé ty jejich. Jejich zvrácené mozky by nic nepotěšilo víc než lapit do osidel zla urozeného elfa, jako byl Gilead. Ti proklatci se toužili zmocnit jeho schopností, vědomostí, odolnosti a odvahy. I oni byli elfové zvrácení zrádci svody Chaosu. Získat příslušníka své rasy, nejudatnějšího z elfů, jim stálo za sebevětší úsilí.

Fithrael znovu ulehl a snažil se soustředit na své poslání. Přisahal, že přítele zachrání, ale najednou si nebyl jistý, jestli je to vůbec v jeho silách. Gilead neviděl, v čem doopravdy žije, a sám Fithrael tolik přísluhovačů temnoty bez pomoci svého druha přemoci prostě nedokáže.

Zhluboka se nadechl. Pokud nemá naději se odtud probít zbraněmi, bude muset bojovat silou své mysli. Bude muset Gileadovi odhalit pravdu.

Zůstal ležet v posteli, odmítal nápoje i pokrmy a téměř nemluvil. Nechal mluvit Gileada. A Gilead měl očividně plnou hlavu své zítěžší oslavy. Stane se členem společenstva Talthos Eliosu. Začne nový život.

„Jak dlouho už tady pobýváš, můj starý příteli?“ zeptal se Fithrael.

„Zítra tomu bude rok, Fithraeli. Jsem šťastný, že budeš na té oslavě sedět po mém boku. Jsem tu velice šťastný, jsou zde dobří lidé...“

Zatímco Gilead mluvil, Fithrael ležel ponořený do svých myšlenek. Dokonce i čas tu plyne falešně, pomyslel si. Od okamžiku, kdy Gileada naposledy spatřil tehdy na bojišti, uplynul teprve měsíc. A nyní měl starý elf jediný kratičký den, než ho ztratí navždycky, než jeho druh propadne silám Chaosu skrze jakýsi odporný obřad, který pro něho chystali.

Za rozbřesku se věž oslnivě leskla v paprscích slunce. Prapory vlály v poryvech svěžího vánku. Rohy a polnice zaznívaly z cimbuří jasnými tóny. Gilead se probudil a s úsměvem poslouchal fanfáry.

Celý den probíhaly turnaje, šermířská vystoupení a přátelské souboje. Když pak padl soumrak, rozzářil se velký sál tisíci lucern a svíček.

Gilead si oblékl nádherně vyšíváný šat, který pro něj ušila Niobe, Fithrael však viděl jen staré, obnošené, špinavé hadry, které měl jeho přítel na sobě v boji. Viděl špinavý obličej a ruce svého druha a čich mu napovídal, že se bojovník nevykoupal stejně dlouho jako on sám.

Obyvatelstvo věže se shromáždilo ve velké síni s galerií pro hudebníky a zaujalo svá místa u dlouhých tabulí.

Slavnost začala. Fithrael cítil, že se řítí do záhuby.

Upravil se a usedl v čele stolu po Gileadově pravici. Rukávem si nenápadně zakrýval tvář. Už ze samotných hromad shnilého, červy prolezlého jídla se mu zvedal žaludek, ale puch, který se šířil z přítomných dvořanů byl omračující.

Fithrael se s krajním sebezapřením rozhlédl kolem sebe. Obrovská přesila temných stvůr ho děsila; bylo jich nejméně šedesát, celá armáda mrtvolně zapáchajících těl. Obával se, zda skutečně věří, že se také nechal oklamat.

Starý elf sledoval Gileada, jak se svými druhy hoduje na zkažených pokrmech. Fithrael pohlédl příteli do očí a ve světle tisíců svící spatřil, co viděl on. Přepychově zdobený sál byl důstojnou kulisou velkolepé slavnosti. Když se Gilead

rozhlédl po místnosti, Fithvaele v jeho očích uviděl odraz početné družiny elfích válečníků, který vzápětí vystřídal něžný obraz půvabné elfí dámy, když oko přítele spočinulo na Niobe.

V tu chvíli se ve Fithvaeleově hlavě zrodil plán. Jen doufal, že není příliš pozdě.

Když se Gilead opět narovnal v křesle, starý přítel se k němu naklonil.

„Gileade, můj jediný opravdový příteli, je čas, abych pronesl svůj přípitek,“ řekl tiše. „Slib mi jedinou věc: pohlédni do mých očí a zři, co vidím já, co se v nich zrcadlí. A stůj při mně.“

Gilead se na něho překvapeně podíval.

„Slib mi to!“

S těmi slovy Fithvaele povstal a rozhlédl se kolem sebe. Začal hovořit o lásce ke svému příteli, ale očima se soustředil na své okolí, nejprve výzdobu, pak jídlo, davy služebníků Chaosu a nakonec na stvůru, která předstírala, že je Niobe.

Gilead hleděl příteli do očí.

Díval se...

...a viděl...

Když Fithvaele ukončil svůj proslov, otočil se ke Gileadovi. Z tváře jeho druha se vytratila všechna radost.

„Nyní povstaň, příteli, a pozvedněme své meče k pozdravu.“

Gilead vstal, zhluboka se nadechl, tasil meč a pokynul jim příteli. Pod jeho nehybnou tváří vřely emoce. Hněv, zklamání, vina, děs. Ale hněv z nich byl nejmocnější.

Když okolo nich pozvedly své číše k pozdravu zástupy příšer, špinavé, zvrácené pozůstatky vznešeného rodu Eliosů, nyní zkaženého temným vlivem mohyly, kterou měl střežit, vrhli se oba opravdoví elfové do útoku.

Fithvaele skolil tři nejbližší stvůry, než vůbec v sále někdo stihl tasit zbraň. Gilead už rychlostí stínu kmital a rozdával smrtící úderů na několika místech najednou, tucet temných odpadlíků se v mžiku proměnilo v hromady mrtvého masa mokvajících krví.

Pak vypukla skutečná bitva a zrůdná posádka Talthos Eliosu se do nich pustila všemi silami.

Fithvaele využil jejich početní převahy ve svůj prospěch. Vyprovokoval dva protivníky najednou a pak vyklouzl z dosahu jejich zbraní a zaútočil na třetího, zatímco první dva se v krvelačné posedlosti posekali navzájem.

Gilead převrhl stůl a zasypal hosty haldami nádobí. Snažili se vyškrábat zpět na nohy, ale Gilead jim nedal čas a bez viditelné námahy pobíjel bezmocné oběti ležící na zádech mezi odpadky nebo zavalené těžkými tácy, které spadly ze stolu. Zplozenci temnoty nebyli na něco takového připraveni a mnozí ani nebyli ozbrojeni, bránili se tedy jen holýma rukama a Gileadův dlouhý meč nemilosrdně utínal jednu končetinu za druhou.

Gilead skákal po těžkých stolech, jeho meč a dýka vířily vzduchem a přinášely smrt každému přísluhovači Chaosu, který se jim dostal na dosah. Elfí bojovník se cílevědomě probíjel k nejbližším dveřím a tucty temných stvůr z mohyly hynuly pod míhajícími se ostřím jeho meče. Padlí elfové se vztekale trhali vzájemně na kusy ve snaze prodrat se k němu. Fithvaele se také probíjovávával ven, sice pomaleji, ale neméně účinně. Sekal kolem sebe svým dlouhým mečem a bodal dýkou, tu proťal hrdlo jednoho zplozence zla a tam vypíchl oči druhému. Vzápětí sekl po něčí noze a z tlusté tepny vystříkla hustá, odporně páchnoucí krev. Měl dost sil i odhodlání a obojího náležitě využíval.

Gileada sice neviděl, zato neustále narážel na výsledky jeho práce, jak se kolem množili padlí a smrtelně ranění nepřátelé, šířící kolem sebe odporný zápach Chaosu.

S každým úderem, s každou mrtvou stvůrou se sál kolem nich měnil, byl temnější, špinavější, starší a prohnilejší.

Hromady zkaženého jídla se rozpustily v kalužích černého slizu a nakonec zmizely docela. Z těl mrtvých nepřátel vyhrézávaly vnitřnosti prolezlé červy, jejich maso hnilo před očima a zůstávaly po nich jen kosti rozpadající se na prach.

Zástupy přísluhovačů temnoty řídly a couvaly pod nápořem útočících elfů. Brzy stáli Gilead s Fithvaelem sami bok po boku na jednom konci prázdné místnosti, kdysi krásné síně, nyní semeniště Chaosu. Zbyla z ní pouhá rozvalina.

„Naše dílo je hotovo,“ řekl Fithvaele, schoval dýku a opřel se o jílec meče.

Gilead sklopil hlavu. Vyměnili si pohledy, naposledy se rozhlédli po místnosti a obrátili se k odchodu.

Když se Gilead otáčel, zahlédl za sebou pohyb. V mžiku tasil meč i dýku, vrhl se zpátky do sálu a ještě ve skoku ťal mohutným obloukem po krku útočníka. Současně proklál dýkou zrůdu, která se pokoušela zvednout ze země.

Fithvaele uslyšel, jak něco s tlumeným zaduněním dopadlo na zem, a otočil se. Byla to hlava lorda Gadrola. Vzápětí utátoť hlavu následovalo tělo jejího majitele a strhlo s sebou k zemi mrtvolu přízraku, který kdysi býval Niobe. Z jejího krvácejícího hrdla třel jílec Gileadovy dýky.

Fithvaele se díval, jak se poslední dva padlí elfové, Gadrol a Niobe, zmítají ve smrtelných křečích. Stejně jako ostatní mrtví se přímo před jejich očima začali rozkládat.

„Je mi to líto, Gileade,“ pravil Fithvaele. Nic lepšího ho nenapadlo.

„Niobe...“ zašeptal Gilead.

„To nebyla ona... ta skutečná je stále v zajetí lorda Ira. Tihle démoni jenom zneužili tvoje sny, tvoje naděje.“

Gilead pohlédl na starého druha a pak na sebe. Náhle se cítil k smrti vyčerpaný. Nebyl umytý, jeho rány nebyly ošetřeny. Byl otrhaný a rozčuchaný, šrámy z bitevního pole se mu stále ještě nestačily zhojit. Sáhl si rukou na tvář a ke svému překvapení ucítil jemné rašící strniště.

„I čas tady plynul prapodivně... jsem stále špinavý a zraněný. To všechno byl jenom sen, že? Jak mě dokázali tak oklamat?“ V jeho očích se zračila podivná směs hořkosti a lítosti. „Jsem tvým dlužníkem, že jsi mě... probudil.“

Venku nad soutěskou zavládl břidlicově šedivý soumrak. Nad strmými skalisky krákalý vrány Oba přátelé vyšli ze zlého snu do houstnoucí tmy.

Jejich pochodně vrhaly tančící stíny na hradby pevnosti. Plameny začaly olizovat stěny znesvěcené věže a rychle se šířily. Věž Talthos Eliosa hořela a její prokletá vznešenost naposledy zářila do temné noci.

„A teď ta mohyla,“ řekl Gilead a jeho unavené oči žhnuly divokým odhodláním. Fithrael ho následoval. Čekala je další práce.

VI.

Gileadovy meče

Válka nepřeje dlouhému přátelství.

Mé oči jsou už možná staré a zakalené, stále ale ve vašich tvářích dokážu rozpoznat pochyby. Jako by všechno, co jsem vám během této dlouhé zimy vyprávěl, byly jen pouhé povídačky. Inu, zajímá-li vás můj názor, je prokletím některých, že se narodili v nesprávné době.

Jen si pomyslete: kdyby Gilead Lothain přišel na svět před tisíci lety, v oněch lepších časech, je dost možné, že by byly skutky jeho života svědomitě zaznamenány a velebeny v letopisech jeho vznešeného lidu. Zajistily by mu slávu a učinily z něj hrdinu, o němž byste slyšeli i vy.

To se však nestalo. Když ho porodní bába plácla po zadku a on se v mrazivé půlnoční hodině té kruté zimy poprvé nadechl, byla už jeho prastará a vznešená rasa na konci svých sil. Z civilizace, která kdysi vládla světu, zbyl pouhý stín na jeho periferii. Elfové byli bytosti mimo hranice současného světa, pozůstatky starších časů. Krev jim ochladla a zpomalila svůj tok. Z krajiny se vytrácely stopy jejich přítomnosti, byli vytlačováni mladším, primitivnějším plemenem lidí. Odkaz Ulthuanu byl nahloďán zubem času, umořen ranami osudu. I podivuhodné elfské kroniky, které se zachovaly, jsou neúplné a nespolehlivé.

Gilead Lothain, poslední pán Tor Anroku, se tedy nikdy nestal slavným. Nestal se postavou opěvovanou v lidových písních ani v eposech zaznamenaných bardy. Jeho skutky nikdy nebyly svázány do jelenice, nedostalo se jim cti stát se součástí palácových knihoven. Jeho jméno nikdy nevešlo ve všeobecnou známost, v současných velkých básnických dílech a ságách o něm není ani zmínky. Bylo mu souzeno stát se hrdinou pouhých kratochvilných historek, příběhů, které vyprávějí starci u krbu. Stal se pouhou vzpomínkou, nebo snad jen vzpomínkou na vzpomínku. Zbyla po něm jenom legenda – v nejhorším případě směs polozapomenutých nesmyslů, v nejlepším polopравdy zveličené představitelství vypravěčů. Všechno ostatní je ztraceno. Zbyla jen přízračná stopa, jako otisk ruky v prachu. Jen tu a tam se dá v té temné houštině zkazek zachytit nedokonalý, pomíjivý útržek skutečného příběhu.

Tady, u jeho krbu, je to ale jiné. Sídí zde pravda, ta pravda, kterou znám. Několik útržků jeho dlouhého, nešťastného života, pravdivější než mýty. Většinu z těch epizod jsem vám už vyprávěl.

Poslední z nich je Maltane, nebo přesněji bitva u Maltanu, zvaná také Příběh třinácti mečů. Nebo dvanácti, případně čtrnácti, podle toho, k jakému výkladu se kloníte.

Takže jestli mi sluha přinese další víno a knot mé lampy a můj selhávající hlas ještě chvíli vydrží, uslyšíte i tento příběh. Bude zaručeně můj poslední. Svět je plný legend, ale jen málokterá z nich je pravdivější nebo důvěryhodnější než tato. Nastala obleva, zimu vystřídalo jaro a pak i horké léto. Od chvíle, kdy byli zrádně oklamáni u Talthos Eliosu, se Gilead a Fithrael pohybovali jako stíny na okraji říše lidí. Potulovali se bezcílně směrem k jihu. Léto, hojné a zlaté, se teď pomalu sklánělo pod chladným dotykem podzimu.

Kolik vítězství a porážek spolu prožili, jakým nebezpečím museli čelit od hrůz Talthos Eliosu, není možné vypovědět. Ale nakonec, právě v období sklizně, je náhoda, nejvrtkavější ze všech božských požehnání, zavedla do Vinsbrugge, kde zrovna probíhaly dožínkové slavnosti.

Úroda byla bohatá, sýpky z bílého kamene, připomínající svým tvarem včelí úly, byly plné. Spleť uličky Vinsbrugge byly vyzdobeny věnci obilných klasů, lňnými stužkami a bůžky úrody upletenými ze zlaté slámy.

Bližil se týden díkůvzdání, skvělá záminka pro všelijaké hýření a výtržnosti. Veselé oslavy konce roku plného dřiny. Hostince a krčmy v celém Vinsbrugge byly plné cizinců. Mnozí z nich byli obchodníci s obilím, kteří dorazili s předstihem na výroční trhy. Byli tu i poutníci a tuláci, které přilákalo bujaré veselí oslav.

A dva z nich nepatřili k lidskému rodu.

Světlice ozařující potmělou letní oblohu a ozvěna zpěvu je z osamělé cesty směřující na jihozápad svedly do Vinsbrugge. Fithrael prohodil, že mu to trochu připomíná hostiny pořádané před mnoha lety na oslavu vítězství v Tor Anroku. Jestli s tím Gilead souhlasil, není jisté. Ale když jeho starý druh zamířil vstříc veselým světům městečka, nic nenamítal. Našli tam ubytování, ustájení pro koně a také anonymitu uprostřed veselícího se davu. Byli jen jedněmi z mnoha poutníků v kápích pokrytých prachem cest. Jedli u stánků s pečeným masem na hlavním náměstí, propíjeli noci v krčmách v severní části města a celé dny vyspávali. Fithraelovy unavené bolavé údy se začaly poprvé po celých měsících uvolňovat. Měl pocit, že takhle si neodpočinul už celé roky.

Doufal, nebo spíš se tiše modlil k odcházejícím bohům Ulthuanu, že jejich pobyt ve veselém a pohostinném kraji zažene přítelovu únavu a zoufalství.

Gilead mluvil málo a Fithrael si uvědomoval, že šrámy na duši, které utržil u Talthos Eliosu, jsou hlubší, než se zdálo. Nedivil se, že ho po jeho už tak dost nešťastném životě ještě více zatvrdily. Skrz závěs z konopného plátna, který rozděloval jejich pronajatý pokoj, ho Fithrael několikrát zaslechl, jak ve spánku mumlá Niobino jméno.

Přesto ale i on trochu ožil. Rozzářenýma očima sledoval ohňostroje na noční obloze, tu a tam se zasmál při pohledu na skotačící maskary v dožínkových průvodech. Měly nabílené tváře a na sobě měly košile upletené z obilných klasů. Některé si vykračovaly na chůdách, jiné metaly kozelce, další vbíhaly do davu a mrskaly smějíci se ženy pruty, aby jim tak zajistily plodnost.

Fithraela těšilo, když viděl, jak se přáteli vrací do tváře barva, pohublé údy se mu znovu obalují svaly a v očích mu zas plane oheň. Víc si prozatím nemohl přát.

Páté noci slavnosti seděli v rohu přečpané krčmy v uličce VMěšci a popíjeli víno. Do výčepu vešel kejklíř a jal se bavit

společnost svými veselými kousky. Hosté ho přivítali smíchem a nadšenými výkřiky.

Fithrael se Gileada zeptal, jestli už přemýšlel o tom, kam se vydají po skončení vinsbruggských slavností. Zjistil však, že ho jeho druh vůbec neposlouchá.

„Co se děje?“ zeptal se.

Gilead se zahleděl do své sklenice. „Sledují nás.“

„Kdo?“ Fithrael sklopil zrak a dolil jim oběma víno. Nenápadně přitom přejížděl pohledem po výčepu.

„U výčepního pultu, na druhém konci. Počkej! Ne tak nápadně, nebo uvidí, že jsme si ho všimli. Ten v černém plášti, pije sám.“

Fithrael se sklonil, aby si utáhl šněrování na botě, a po očku si při tom prohlédl temnou postavu. Muž byl vysoký a útlý. Byl zahalen do černého pláště, jehož kápě mu zakrývala tvář. Pod záhyby pláště se rýsovaly nezaměnitelné obrysy dlouhého meče.

„Máš pravdu. Skutečně nás pozoruje.“

„Tyhle typy znám,“ zamumlal Gilead. Zavrtěl hlavou. „Dopijeme a půjdeme. Na rvačky nemám náladu.“

Dopili, vstali a začali se prodírat davem ke dveřím.

Ulička byla temná a chladná. Z blízké putyky k nim doléhala jásavá hudba, kolem se potáceli rozesmátí opilci. Zamířili na sever, k sýpkám, kde byl vzduch prosycen silnou vůní plev a čerstvě vymláčeného obilí.

„Jde za námi,“ zašeptal Gilead. Fithrael to věděl, aniž by se musel otáčet.

Oba druhové se rozdělili každý na opačnou stranu dlážděné ulice. Fithrael vklouzl do slepé uličky vedle krámků obchodníka s bičí. Tasil meč.

Gilead splynul se stíny a také si tiše připravil meč. Bylo příjemné cítit zas v dlani jeho váhu. Už je to dlouho, pomyslel si.

Postava v kápi přešla kolem. Fithrael vykročil zpátky do ulice, připraven k...

Byl pryč.

Ostřílený bojovník si najednou připadal zranitelný a směšný, jak tak stál uprostřed ulice s mečem v ruce.

„Snad jsi to na mě opravdu nechtěl použít?“ zašeptal mu do ucha libozvučný hlas.

Fithrael se bleskurychle otočil a přiložil muži v kápi k hrdlu hrot meče. Zahalená postava mu něco nevzrušeně zavěsila na čepel. Sjelo to po ostří a zastavilo se to o záštitu. Byl to stříbrný náramek, uvázaný na kožené šňůře. Zahlédl znak Tor Anroku.

Fithrael zalapal po dechu. Neznámý se zlehka zasmál a shodil z hlavy kápi.

„Fithrael te ruin Anrok. Hned jsem tě poznal. Už je to tak dávno.“

„U Ulthuanu! Nithrom?“

„Ten a nikdo jiný,“ usmál se elf v černém plášti. Dlouhé světlé vlasy měl svázané do ohonu. Pod pláštěm měl oblečenou přiléhavou zbroj z tmavě zelené kůže. Nepřestal se usmívat i ve chvíli, kdy se rychle otočil a zvedl svou dlouhou, stříbrnou čepel, aby odrazil Gileadův dlouhý meč. Ostří o sebe zazvonilo, až vyskočily jiskry.

„Gileade! Počkej! To je Nithrom! Nithrom, slyšíš mě? Copak ho nepoznáváš?“ Fithrael se vrhl mezi ně, Gilead ho ale odstrčil stranou.

„Spíš něco, co ukradlo jeho podobu,“ zavrčel útlý elf. „Používá to jeho tvář jako masku, aby nás to oklamalo.“

Gilead kroužil kolem a pokoušel se o nové a nové výpady, ale muž v černém plášti všechny snadno odrážel.

„Jsi stále ve střehu, syne Lothainův. To je dobře. Zvlášť v těchto těžkých dobách.“

Gilead a cizinec kolem sebe tančili jako stíny. Gilead sevřel jílec svého meče ještě pevněji.

„Dokonce i hlas... hraješ ho skutečně dobře. Nithrom, kterého jsem znal, je už ale dávno mrtvý.“

„Skutečně?“ zasmál se muž. „Jak jsem zemřel? To by mě vážně zajímalo.“

„Odešel jsi—“ začal Gilead, pak se opravil. „Už je to dvacet pět zim, co odešel z Tor Anroku. Od té doby ho nikdo neviděl. Nedal o sobě vědět, ztratil se beze stopy.“

„Svět za hradbami věže je veliký, Gileade, syne Lothainův. Když se v něm ztratíš, ještě to neznamená, že jsi mrtvý. Z toho, že se ty a starý Fithrael schováváte v tomhle smradlavém zapadákově jako nějácí psanci, jsem soudil, že něco takového už dávno víte.“

Gilead se znovu na cizince vrhl. Čepele se v rychlém sledu střetly šestkrát za sebou. Pokaždé to byl Gilead, kdo útočil. Cizinec ho pouze odrážel.

„Gileade!“ sykl Fithrael na přítele. „Mám tě rád jako bratra, teď se ale chováš jako hlupák! Můžu odpřisáhnout, že tohle je Nithrom! Byl jsi skoro ještě dítě, když odešel! Znáš ho dobře. Lovili jsme spolu, cvičili jsme se v boji. Stáli jsme vedle sebe v nejděle bitvě.“

„Naučil jsi mě všechno, co vím o lese a o zacházení s lukem,“ řekl Nithrom. „Byl jsi oporou všem bojovníkům, Fithraeli. Jaký krutý zvrat osudu způsobil, že následuješ toho horkokrevného blázna až sem, na konec světa?“

Fithrael si povzddechl. Sám se tomu občas divil. „Nikoho nenásleduji... cestujeme spolu, jako přátelé.“ Znělo to, jako by o tom chtěl sám sebe přesvědčit.

„Jak se vede v Tor Anroku? Co Galeth, tvůj statečný bratr? A tvůj starý otec, blahoslavena budiž jeho moudrost, lord Lothian?“

Zavládlo ticho přerušované jen opilým zpěvem z krčmy ve vedlejší ulici. Srpek měsíce na temné letní obloze se podobal zahnuté skřeti šavli. Nithromovi zmizel úsměv ze rtů.

„Gileade?“

„Otec je mrtvý. Bratr také. Z Tor Anroku zbyla jen hromada kamení na mýtině zarostlé plevellem.“ Gilead sklonil meč.

„Což bys věděl, kdyby ses někdy uráčil vrátit.“

Nithrom sklonil hlavu a tvář mu překryl stín. Ozvalo se tlumené zařinčení, jak mu stříbrný meč vypadl z ruky. Fithrael se

opravdu vyděsil. Válečník, jako byl Nithrom, upustí svůj meč jen tehdy, když ho smrt připraví o poslední zbytek sil. Jinak ho svírá v ruce nebo se mu houpá u pasu.

Nithrom odcházel pryč. Hlavu měl svěšenou. Fithrael opatrně zvedl stříbrný meč a pohlédl na nasupeného Gileada očima plnými hněvu.

„Schováš konečně meč, ty blázne?“ zavrčel.

Gilead pomalu zasunul meč z modré oceli do kožené pochvy. Slabě při tom zašeptal, jako když se o sebe tře hedvábí. Na konci uličky, v místech, kde se setkávala s hlavní třídou lemovanou obchody, se povalovala hromada opotřebovaných mlýnských kamenů, které tam odložili ze sýpek. Nithroma našli, jak sedí na hromadě a zírá na měsíc. Fithrael si sedl vedle něho. Gilead stál opodál a přihlížel.

„Všichni?“

„Všichni.“

„Do jednoho? Všichni jsou mrtví?“

Fithrael přikývl.

„Tak to na tomto světě chodí. Všichni se ztratíme a budeme zapomenuti,“ řekl Nithrom. „Náš čas vypršel. Vždycky... Vždycky jsem doufal, věřil jsem, že Tor Anrok dokáže hrozbě času vzdorovat. Po celou tu dobu v cizině, když jsem kráčel po cestách, které mi určil Osud, jsem sám sebe přesvědčoval, že věž stále stojí. Taková, jakou jsem ji znal. Že mě očekává, i kdybych se třeba nikdy neměl vrátit.“

Fithrael si všiml, jak ztrhaná je teď Nithromova tvář. Na kdysi půvabných rysech se podepsaly únava a utrpení. Byli skoro stejně staří. Nithrom byl urozené krve, byl synem Lothainova strýce. Rodem válečník, vychován byl v lese a nakonec si zvolil cestu hraničáře, po níž osaměle kráčel světem.

Fithrael pocházel z méně vznešeného rodu. Byl nejstarším synem důstojníka stráže, který sloužil pánovi věže. Byli ale s Nithromem přátelé. Vyrůstali spolu na temných schodištích Tor Anroku, v jeho sálech, kde věčně táhlo. Vojákův kluk a syn šlechtice. Fithrael byl vázaný službou ve vojsku svého pána, bylo mu souzeno, aby zůstal celý život v Tor Anroku, a když ztratil důvěrného přítele, hluboce ho to zasáhlo. Velice mu scházel a také mu tenkrát záviděl jeho svobodu. Později, když následoval Gileada, zakusil svobody až až, a příliš se mu nezamlouvala. Už nebylo co závidět. Opustil Tor Anrok jako řádný člen Gileadovy družiny, z níž nakonec zbyl jen on sám. Když teď pozoroval Nithromovu tvář, uvědomil si své vlastní stáří. Připadal si uštvaný, zničený. Navzdory dlouhověkosti své rasy si Fithrael připadal starý.

Jilcem napřed vrátil Nithromovi jeho skvostný stříbrný meč. Nithrom ho uchopil a položil si ho na kolena.

„Když jsem vás zahlédl v křemě, měl jsem radost. Myslel jsem, že tohle je jeden z nejšťastnějších dní mého života. Teď ale vím, že je to ten nejsmutnější.“

„Co tu vlastně děláš?“ zeptal se Gilead.

„Truchlím,“ řekl Nithrom, aniž by zvedl hlavu.

„Ne... myslím tady. V tomhle lidském hnízdě. Co mezi nimi pohledáváš?“

„Totéž, co vy.“

„Nemáme žádný cíl. Nemáme proč tu být. Žádný záměr nebo...“ vytratil se Fithraelův hlas.

„Pak tedy něco jiného,“ řekl Nithrom. „Já mám cíl. Chci tu nakoupit nějaké zásoby. A obstarat ještě několik dobrých mečů, jestli budu moci.“

Pohlédl na Fithraela a na tváři se mu objevil úsměv – sice stále smutný, ale úsměv to byl. „Možná nás sem zavedli bohové. Možná je dobře, že se naše cesty prořaly, bez ohledu na to, jakou bolest to přináší.“

„Proč?“ zeptal se zkušeného elfího bojovníka Gilead. „Jaká záležitost tě sem přivedla?“

Za úsvitu je Nithrom zavedl do stájí vedle Sigmarova chrámu. Podomek právě otevíral okenice a závory. Do maštale pronikaly první paprsky ranního slunce. Uvnitř stály tři vozy naložené zbožím. Zhlédli pytle obilí, štičky bílého plátna, svazky nově opeřených šípů a tři tucty lučišť, bedničku kalených hrotů k oštěpům, dvě bedny kovových hřebů, dvacet lahví lampového oleje a dvacet dalších alkoholové tinktury, soudek pryskyřice, pytel visacích zámeků, tři kotouče konopného provazu, pět čerstvě ukutých mečů a třicet zbrusu nových dýk, džbánky kandovaných fiků a nakládaných oliv, věnce kořeněných klobás, plátky sušeného hovězího a rybího masa, tři bedýnky vína, dvě bečky piva... A mnoho dalších věcí. Bedny, pytle, balíky.

„Chystáš snad menší válku?“ zažertoval Fithrael, když si prohlédl množství a povahu zásob.

„Přesně to dělá,“ opáčil Gilead kysele.

Nithrom si je oba prohlédl, pak smutně kývl hlavou.

„Menší válku...“ zašeptal.

Gilead pohlédl na Fithraela. Oči měl zastřené a temné.

„Odjíždíme, Fithraeli. Nithrome...“

„Gileade...“ začal Fithrael.

„Hned, Fithraeli, můj drahý příteli. Tvůj bývalý kamarád asi zešílel, a my se do jeho bláznovství nenecháme zatáhnout.“

„Něco pro mne udělej, synu Lothainův,“ řekl Nithrom. „Počkej, dokud nepřijdou i ostatní. Pak se rozhoduj.“

„Ostatní?“

„Mají se tady se mnou setkat. Už by tu měli být. Prokaž mi alespoň tuhle laskavost.“

Gilead zaklel, zahalil se do šarlatového pláště a posadil se na balík slámy.

Když dorazil první, bylo stále velmi časně ráno. Mezi neklidnými mraky jen tu a tam vykouklo vycházející slunce. Den bude parný, za rozbřesku bylo ale město stále ještě chladné. Na oknech se třpytily kapky rosy.

Ve sluncem ozářeném obdélníku stájových vrat se objevil lidský chlapec. Byl drobný a útlý, působil křehce. Plet měl jemnou a mléčně bílou, dosud nedotčenou bradýřovou břitvou. Měl na sobě tmavě zelený kabátec a černé kožené

kalhoty, přes ně olejově šedou plátovou zbroj, která očividně patřila spíše jeho otci nebo strýci. Skoro se hrbil pod vahou širokého meče, který měl v pochvě na zádech. Světlé vlasy měl sestříhané nakrátko, jen asi na tloušťku prstu. Fithrael si pomyslel, že na člověka působí opravdu ušlechtilé. Vzpomněl si na ubohého Lyonena, nechť jsou bohové milostivi jeho duši. Chlapec měl v sobě jakousi křehkou krásu, připomínal spíše elfa než hrubého, neohrabaného člověka. Jeho velké oči měly barvu leštěné mědi.

„Erille,“ přivítal ho Nithrom vlídně.

„Jsem tu příliš brzy,“ řekl mladík. Hlas měl melodický a příjemný, i když se snažil, aby zněl stroze. „Nikdo tu ještě není.“ Zdálo se, že si Fithrael ani sedícího Gileada záměrně nevšímá.

Uběhlo asi čtvrt hodiny, když se jim za zády ozval hlas.

„Myslím, že dnes bude opravdu pěkně.“

Všichni se ohlédl. Erill rychle vyskočil na nohy. I Fithrael vstal, když zahlédl přichozího, zatímco Nithrom mu vykročil vstříc.

Muž vlezl do stodoly oknem, jako by ani takhle časné ráno nedůvěřoval běžným cestám. Byl to štíhlý člověk, údy měl dlouhé a svalnaté. Měl na sobě kožený oděv a kabátec pobitý železnými cvočky. Jeho vlasy měly barvu sluncem vyběleného ječmene. Na zádech se mu houpal meč, přilba a štít.

„Vintzi!“ přivítal ho Nithrom. „Nenápadný jako vždycky.“

Potřásl si rukou. Přichozí přehlédl stáj tvrdýma modrýma očima. Změřil si pohledem Gileada s Fithraelem. Chlapce si zjevně nevšímal.

„Co jsou zač?“ zeptal se. Měl slabý říšský přízvuk.

„Moji společníci,“ odpověděl stručně Nithrom.

„Elfové,“ řekl Vintze, jako by nasával nějaký pach. „To sedí. Pořád jim nevěřím. . . bez urážky, pane.“

Nithrom se usklíbl. „Samozřejmě. Já zas nevěřím zlodějům. Tím jsme, myslím, vyrovnáni.“

Vintze hodil svůj balík na zem. „Nikdo jiný tu ještě není? Madoc? Seveřan? Ten bretonský blázen?“

„Přijdou.“

„Podle mne ještě vyspávají náročnou noc v putyce,“ řekl Erill, který se snažil působit mužně a cynicky, blazeovaným tónem, který starším lidem připadá tak směšný.

Vintze ho nadále ignoroval. Unaveně se svalil na hromadu prázdných pytlů. „Vzbudte mě, až budeme připraveni.“

Uběhlo dalších třicet minut, zatímco za vraty do stáje se v silicím slunečním svitu mihotaly stíny. Pak se objevili dva jezdci. Přitáhli koním otěže, sesedli a vstoupili do maštale. Byli to dva ne příliš vysocí, ale svalnatí muži odkudsi z říšských provincií. Oděni byli do těžkých pancířů barvy mosazi a černobílých plášťů. Na štítech měli ostlandského rudého býka. Když zároveň odklopili hledí, zahlédl Fithrael dvě skoro identické hranaté tváře.

„Dolfé, Brome. Vítejte.“

Ostlandané Nithroma pozdravili kývnutím hlavy, potom zavedli koně do stínu a doplnili si vaky s vodou. Když se pohybovali, působili jako odrazy v zrcadle, jak to dokážou jen dvojčata. Fithrael viděl u lidí něco takového poprvé v životě, zaujalo to dokonce i Gileada, který dvojčata pozoroval, jako by se na něco rozpomínal.

O několik minut později se objevil muž z Carroburgu. Vysoký a tmavovlasý, s krátkou koží bradkou na strohé tváři – prostě vstoupil do stáje a hodil na korbu jednoho z vozů svou přilbu, obouruční meč a kožený pytel. Na sobě měl prostříhavaný, tmavě rudý nabíraný kabátec a kamaše carroburských žoldnérů. Prsní plát měl naleštěný jako zrcadlo.

„Mistře Clodene,“ pozdravil ho Nithrom.

Carroburský žoldnér pozdrav opětoval a pak usedl stranou v rohu stáje. Dvojčata z Ostlandu zatím hrála karty s Erillem.

Vintze očividně spal. Gilead seděl jako socha poblíž dveří.

„Kdy nám hodláš vysvětlit?“ ozval se Fithrael.

„Až budu připraven,“ řekl Nithrom.

Venku se ozvala trubka. Zvuk to byl spíše hlučný než melodický. Všichni udiveně vzhledli, dokonce i Vintze se probudil.

Ve vratech se objevil bretonský rytíř v sedle mohutného bílého válečného oře. Jeho brnění se blyštelo ve slunci, peří na přilbě mu plálo divokou červení. Zasmušilý, připlešatělý panoš, který ho doprovázel na drobném jezdeckém koni, znovu zatroubil na otlučený kornet.

„Jeho nejskvělejší výjimečnost, neporazitelný válečník Le Claux! Privítejte ho, dobří lidé. . .“ Panošův hlas se postupně vytratil.

Le Clauxovi, mohutnému v jeho zářící zbroji, očividně činilo potíže slézt z koně. Panoš musel rychle seskočit ze svého zavalitého konika, aby mu pomohl. Rytíř vešel s řinčením do stáje, jako by se nic zvláštního nestalo, a stiskl Nithromovu ruku. Pak zvedl hledí. Zaklel, když se s prasknutím zaklaplo, a znovu ho otevřel. Fithrael uviděl kdysi nejspíš pohlednou, souměrnou tvář, nyní však vyžílou a oteklou.

„Můj drahý Nithrome! Jsem připraven vydat se s vámi až do tlamy pekelné a zpět, ve jménu slávy! Navrhuji to stvrdit pořádným připitkem!“

Nato Le Claux vytáhl měch s vínem a nalil si do úst vydatný doušek. Pak přistoupil k ostatním a nechal měch kolovat. Jediný, kdo ho přijal, byl Vintze usazený na hromadě pytlů.

Panoš přistoupil o krok blíž a zašeptal Nithromovi: „Ani se mě neptej, jak se mi podařilo dostat ho až sem. A při všech svatých, nedávejte mu nic ostrého.“

„Paní ti bude za tvé služby vděčná, Gaude,“ usmál se Nithrom.

Panoš Gaude pronesl cosi šfavnatého v tom smyslu, co by měla Paní raději udělat, a odvrátil se.

„U všech svatých. Co je to za partu zoufalců, Fithraeli?“ zavrčel temně Gilead.

Dalším přichozím byla kislevská válečnice zvaná Bruda. Vrazila do dveří stáje oblečená v kroužkové košili, která jí

sahala až ke kolenům, kde začínaly vysoké boty. Kolem hlavy jí divoce vlála hříva rudých vlasů. Co do výšky si nezapadla s přítomnými muži a totéž platilo o svalech. U boku se jí houpala zahnutá šavle. Fithrael věděl, že lidé jsou obecně mohutnější než elfové, takhle impozantní ženu ale ještě nikdy neviděl. Jako by na zem sestoupila nějaká válečná bohyně. Páchla potem, a když poplácala Erilla po rameni, málem ho srazila k zemi. Le Claux jí nabídl meč, který s dunivým smíchem vyprázdnila. Pak si hlasitě řihla. Dala se do zkoušení nových luků, které ohýbala přes nárt. Když napínala prohnuté dřevo, objevily se bicepsy zvící vodního melounu. Jeden z luků praskl.

„Nejsou moc dobré, Nithrome!“ prohlásila zvučným hlasem s těžkým severským přízvukem. „Vlastně jsou ubohé! Myslím, že budeme mít problémy, až je použijeme.“

„To oni budou mít problémy, Brudo,“ opáčil Nithrom klidně. „Je mi jasné, že až dorazíme na místo, vyřežeš si z místního dřeva vlastní.“

„Už je tady!“ přerušil je Vintze.

Do dveří stáje se vpotácela mohutná příšera s dlouhým černým vousem. Byl to největší člověk, jakého kdy Fithrael viděl. Oblečený byl do špinavých medvědích kůží a modročerné kroužkové zbroje. Za sebou vlekl své zbraně a otevřenou přilbu. Po levé tváři se mu táhla dlouhá jizva, jen částečně ukrytá v porostu vousů. Bruda tedy přece jen nebyla nejurostlejší z celé skupiny. Přichází byl očividně opilý. Nepokrytě řihl. Opřel se o vyděšeného Erilla, narazil si na hlavu přilbu vykovanou do podoby rozšklebené tlamy a vyštěkl: „Tak se do toho pustíme, ne?“

Byl to severan. Nesl si obrovskou sekeru, která mu několikrát upadla na zem. Jmenoval se Hargen Hardradasson, raději si ale nechal říkat Harg.

Jako poslední dorazil krátce před polednem Madoc. Byl plavý a dobře stavěný, přes brnění měl přehozenou Ulrikovu vlčí kožešinu. U sedla se mu houpalo staré válečné kladivo.

Madoc se za svoje zpoždění neomluvil. Pozdravil s úsečným, nevrlým middenheimským přízvukem. Fithrael si všiml, že v jeho způsobech je cosi cynického. Byl mu ještě protivnější než všemi pohrdající Vintze nebo přezíravý Cloden. Konečně tedy byli všichni a začali se připravovat k odjezdu. Když zapřahali soumary do vozů, přistoupil Nithrom ke Gileadovi.

„Tak co na to říkáš?“

„Počkal jsem, jak sis přál. Viděl jsem, kdo dorazil.“

„A?“

„Jestli chceš vést válku, třeba i docela malou, s nimi určitě prohraješ.“

„Pěkně řečeno. Proč myslíš, že jsem tě žádal, abys počkal? Proč myslíš, že tě potřebuji?“

* * *

Skupinka opustila Vinsbrugge hodinu po poledni. Zvony na starém chrámě právě odbily. Vzduch byl horký, obloha bez jediného mráčku připomínala pole chrp.

Devět jezdců, tři vozy tažené soumary, za nimi uvázaní rezervní koně. Vozy řídili mladý Erill, Gaude a norský barbar.

Ulice byly skoro prázdné, a tak dorazili k jižnímu mostu, aniž by na sebe upoutali příliš velkou pozornost.

Jako poslední odešel Fithrael. Na chvíli se zastavil ve vratech stáje.

„Jedu s nimi,“ řekl. „Přeji si to.“

„Zemřeš. Nikdy nenajdeme Niobe ani náš lid,“ zavrčel Gilead. Jak tak stál ve stínu opuštěné stodoly, připomínal spíše ducha.

„Možná. Raději ale zemřu s nějakým cílem, než abych pokračoval v cestě vstříc zbytečné záhubě. Nithrom nás potřebuje.“

Gilead se zachmuřil. „My nejsme to, co Nithrom potřebuje...“

Fithrael se odvrátil. Znal ten tón i černou náladu, kterou ohlašoval. Setkával se s tím až příliš často.

„Dělej, jak myslíš, Gileade.“

„Však budu.“

Fithrael vyskočil do sedla a naposledy se ohlédl. „No tak, pojed' s námi.“

Odpovědí mu bylo mlčení.

„Tak tedy šťastnou cestu, Gileade Lothaine.“

Elfí bojovník obrátil svého hřebce a rozjel se za ostatními.

Nithrom v sedle štíhlého černého oře se držel na konci skupiny. Čekal, až se k němu Fithrael připojí.

„Mrzí mě to,“ řekl Fithrael.

„To nemusí, Fithraeli te ruin. Nemůžeš mu určovat budoucnost. Gilead kráčí svou vlastní cestou.“

Srovnali krok a jeli teď vedle sebe. Kdesi vepředu se Le Claux snažil strhnout ostatní ke zpěvu. Když se nikdo nepřidal, zpíval sám a pokoušel se zvládnout všechny překrývající se hlasy zároveň. Bruda s Hargem na něho hlasitě pokřikovali, zatímco ostatní se smáli.

„Stejně se cítím provinile, Nithrome. Skoro jako bych ho opouštěl. Po všem, co jsme spolu prožili.“

„To je pochopitelné. Ani on ale nemůže rozhodovat o tvé budoucnosti. Je tvrdohlavý a má melancholickou povahu.“

Dal jsi mu nejlepší léta svého života, Fithraeli. Změnit jsi ho ale nedokázal. Snad je lepší vydat se konečně vlastní cestou.“

Kopyta koní zabubnovala o prkna jižního mostu. Dole v rákosí se proháněly vážky jako pestrobarevné šperky.

„Možná...“ odhodlal se Nithrom. „Možná jsi smutný také proto, že víš, že má pravdu.“

„Cože?“ řekl Fithrael překvapeně.

„Myslí si, že celý tenhle podnik je bláznovství. Že vedu tuhle družinu do boje, ve kterém nemůžeme zvítězit. Možná s ním souhlasíš. A on možná právem proklíná tvou věrnost našemu starému přátelství, která tě vede do záhuby.“

Fithrael se zamračil. „To... to si nemyslím.“ Dlouze se odmlčel. „Skutečně jedeme vstříc smrti?“

Nithrom se zasmál. „Rozhodně ne ... jinak bych to nedělal. Kdekdo si ale může myslet, že všechno stojí proti nám.“ Fithrael potrásl hlavou. „Jsem v tom s vámi, Nithrome te tu. Případá mi to jako správná věc.“ Nithrom přikývl a na tváři se mu objevil úsměv. „Možná jsem tě jen zkoušel,“ řekl. Fithrael se přidušeně zasmál. Naposledy se ohlédl za sebe, přes dřevěný most ke kraji města. To, co si z celého srdce přál vidět – blížícího se osamělého jezdce – ale nezahlédl.

* * *

Když se skupina shromáždila ve stáji, předestřel Nithrom krátce povahu jejich podniku, přestože většina účastníků už byla s celou věcí obeznána. Měli zaměřit k jihu, kde hodlali nabídnout svou ochranu vesnici jménem Maltane, která se každoročně stávala kořistí tilejských žoldnéřů vracejících se po skončení válečné sezóny domů. Většinou se Maltane dokázalo vykoupit částí úrody, zásobami a zlatem. Letos byla ale úroda ubohá a obecní pokladna poloprázdná. Neměli tilejské žoldáky čím uplatit.

Rozhodli se tedy využít zbývající prostředky k tomu, aby najali družinu ozbrojenců, která vesnici ochrání. Nithrom, který v těch končinách zrovna nabízel svůj meč, zakázku přijal a vyrazil na sever najmout ochotné bojovníky. Podařilo se mu shromáždit tuhle nesourodou skupinu a skrovné zásoby.

„Stěží tucet bojovníků proti celé rotě žoldnéřů?“ zamumlal Gilead, když Nithroma vyslechl. Dál už to nerozváděl, jen smutně potrásl hlavou.

„Bojiš se snad, ty křováku?“ zeptal se Vintze a vstal ze své hromady pytlů.

„O nic víc než ty, tím jsem si jistý. Očividně mi to ale lépe myslí.“

Fithrael už se obával, že dojde k šarvátce. Vintze se ale usadil zpátky na pytle a zavrčel: „Nepotřebujeme ho, Nithrome.“

Ostatní – včetně Harga a kislevské bohyně – také jen krátce přikývli. Fithrael usoudil, že nemínil plýtvat silami, a proto tasí své meče a dají průchod hněvu jen tehdy, když dojdou k přesvědčení, že jim to něco vynese.

Le Claux se nicméně vyškřábal na nohy a zařinčel zbrojí. „Braggarte! Bídáku!“ oslovil Gileada, který si ho lhostejně měřil pohledem. „Omluv se tomuto společenství čestných lidí, sic tě ztrestám!“

Když vyslechli tuto Bretoncovu vytříbenou výzvu, neubránili se mnozí včetně Fithraela smíchu. Le Claux poněkud znejistěl.

„Sedni si a drž hubu,“ okřikl ho Gaude. Le Claux se s kovovým rachotem posadil.

Nepřátelská nálada však zůstala. Tmavý bojovník z Carroburgu a Middenheiman Madoc zírali na Gileada s neskrytým opovržením. Ani oni nehodlali začít se zbytečným bojem – byli světaznalí žoldáci stejně jako ostatní – Gileadova urážka se jich ale dotkla.

Byli už zase na cestě, projížděli kolem sklizených polí, kde z vyschlé půdy jen tu a tam trčelo několik zapomenutých stébel. Vpředu na vrcholu svahu je očekával pás hlubokého tmavě zeleného lesa. Kolem kroužili bílí motýli, kteří poletovali mezi polním kvítím rostoucím v úvozech.

„Jak velké je to Maltane?“ zeptal se Fithrael.

„Malé – mlýn, hospoda, chrám, všehovšudy tak padesát rodin. Nanejvýše tři sta lidí.“

„Nějaké opevnění?“

„Kolem celé vsi vede příkop. Kopec, na němž stojí chrám, je ohrazený.“

„Je někde u chrámu studna?“

Nithrom pokrčil rameny. „Neměl jsem důvod to zjišťovat.“

Fithraelovy obavy se prohloubily. Kdyby došlo na obléhání, co si za vnitřní palisádou počnou bez vody? „Kolik má být těch žoldáků?“

„To je různé. Minulý rok jich mohly být tak dvě stovky.“

Dvě stovky... proti dvanácti, pokud se dá počítat i Gaude.

„Můžeš kdykoliv odejít,“ řekl Nithrom, když zahlédl jeho výraz.

Vjeli do lesa. Porost tvořily smrky, staré košaté jilmy, buky a keře zlatice. Pod jemně zelenou klenbou stromů, prozářenou slunečními paprsky, poletovali ptáci. Na mýtinách občas na krátkou chvíli zahlédlí plaché jeleny.

Bruda vytáhla zvrtný luk a s elegancí zkušeného lovce jednoho z nich skolila. Alespoň bude večer co jíst.

Stezka se klikatila lesem ještě zhruba šest mil. Projížděli kolem zurčících potůčků vinoucích se mezi mechem obrostlými balvany a pod zkroucenými větvemi jilmů. Minuli dvě skupiny prastarých menhirů, které stály zapomenuty uprostřed lesa. Do některých kamenů byly vytesány znaky, za ta léta už téměř vyhlazené deštěm a mrazy – spirály, sluneční kotouče, hvězdy a božstva.

Fithrael si povšiml, že když projížděli kolem, Nithrom se každému z nich uctivě uklonil. Madoc také, přestože k tomu měl zřejmě úplně jiné důvody.

Pozdě odpoledne, když se stíny začaly prodlužovat, dorazili k širšímu potoku. V tichém hvozdě vrkali lesní holubi, z dálky se ozývala kukačka. Odvedli koně ke kamenitému brodu, aby je napojili. Voda byla průzračná jako čiré sklo, dno pokrývaly oblázky. Kameny pod vodou byly tmavé a lesklé a ty, co vyčnívaly ven, oschlé a matné.

Kolem koní poletovaly mouchy. Družina sesedla a protáhla si údy.

Mnozí si doplňovali měchy s vodou. Vintze a Cloden se uložili do svěží trávy poblíž potoka. Harg ponořil svou velkou zjizvenou hlavu do vody, a když vstal, oklepal se jako pes. Z vlasů a vousů mu odlétávala vodní sprška.

Le Claux se vydal kamsi do lesa. Dvojčata Dolf a Brom seděli v trávě a hráli kostky. Bruda kuchala uloveného jelena.

Fithrael přistoupil k Erillovi, onomu neklidnému chlapci. „Můžu řídit vůz, jestli chceš.“

Chlapec se zdál být nabídkou překvapen. Udivilo ho, že na něho vůbec někdo promluvil.

„Díky. Rád se chvíli projedu.“

Fithrael přikývl. Přivázal koně k postranici vozu a Erill zase odvázal svého podvyživeného koníka.

„Výměna kočich,“ křikl Nithrom, když to uviděl. „Kdo se toho ještě ujme?“

Brom s Dolfem se nabídli, že si vymění místa s Gaudem a Hargem.

Fithrael vylezl na kozlík a odvázal opratě.

„Jedeme dál?“ zeptal se Nithroma.

„Počkej,“ řekl hraničář tajemně a zahleděl se mezi stromy.

Fithrael se posadil, složil opratě do klína a čekal.

Uběhlo dvacet minut. Skupinka se pomalu začala shromažďovat u koní. Z lesa se vynořil Le Claux. Vypadal trochu nespavý, ve spojích mezi pláty zbroje mu uvízlo listí.

Najednou se Vintze bleskurychle otočil a v ruce se mu objevil meč. Fithrael byl ohromený. Jak může být člověk tak rychlý? A co mohl zahlédnout? Bruda a Madoc byli také okamžitě ozbrojeni a sledovali stejnou část lesa jako Vintze. To už jsem tak starý, pomyslel si Fithrael, že mi takové věci unikají? Pak zaslechl, jak se v porostu cosi pohybuje – zvuk, kterého si nejméně tři členové družiny všimli už před chvílí.

„Schovejte meče,“ nařídil jim klidným hlasem Nithrom a vykročil k místu, odkud vetřelec přicházel.

Na chvíli, na kratičky okamžik, Fithrael doufal, že se k nim snad připojí Gilead.

Elfský válečník, který se vynořil z lesa následován krásným opancéřovaným hřebcem, ale nebyl synem Tor Anroku. Na jeho úchvatné postavě se blýskala zbroj ze stříbrného ithilmaru. Elfský šlechtic zdobený pyšným rudým peřím jako by vystoupil z dávného mýtu.

„Buď zdrav, Caerdrathe Eldirrhare ruin Elondith,“ pronesl Nithrom vznešenou elfštinou.

„Ano, buď zdrav, Nithrome te ruin Anrok. Jsem rád, že jsi na mě počkal.“ Elfův hlas byl jemný a melodický.

Nithrom se rozhlédl po ostatních a pokračoval jazykem lidí. „Caerdrath, náš třináctý meč. Chtěl se s námi setkat zde. V lidských městech se necítí dobře.“

Všichni udiveně zírali na nově přichozího. Fithrael věděl proč. I on sám jen zřídka kdy spatřil skutečného syna Ulthuanu, co teprve tahle sebranka.

„Pak si asi spletl směr,“ ušklíbl se náhle Vintze.

Caerdrath pohlédl na štíhlého válečníka. Oči ukryté za průzory přilby mu divoce blýskly.

„Za normálních podmínek bych si takový směr nezvolil, smradlochu. Mám ale u Nithroma starý dluh, a proto jsem teď tady.“

„Elfové!“ odplivl si Vintze a odvrátil se.

Nasedli a vyrazili na další cestu. Překročili brod a znovu se ponořili do lesa. Caerdrath se na chvíli přiblížil k Fithraelovu vozu.

„Bratře,“ pozdravil ho a pokynul hlavou.

„Jsem Fithrael, také z Tor Anroku. Je dobré potkat v téhle době někoho, jako jsi ty.“

Caerdrath přikývl, pobídl svého krásného oře a vyrazil kupředu.

Pomalou se snášela letní noc. Mezi obrysy stromů se na tmavnoucí obloze tu a tam mihl rorýs. Družina se utábořila na mýtině poblíž lesního jezírka. Když vyšly hvězdy, už se na rožni opékal Brudin jelen.

Fithrael určil pořadí hlídek, vynechal ale Le Clause, který od soumraku popíjel z měchu a teď už hlasitě chrápal poblíž ohně. Fithrael se zabalil do svého záplatovaného pláště a upadl do slabé dřimoty.

Když s ním zatřásl Brom, aby ho vystřídal na hlídce, byla už hluboká noc. Ochladilo se, oheň pomalu dohasínal.

Fithrael vstal, protáhl si údy, napil se vody z láhve a obešel spící tábor tiše odpočívající v porostu. Z temného hvozdu se ozývalo soví houkání. Noční obloha, jasná a plná hvězd, připomínala tepané stříbro.

Fithrael si protáhl rozbolavělé údy. Bylo bezvětrí a ticho rušily jen sovy, šepot nočního hmyzu a praskání skomírajícího ohně. Kolem něj poletovaly můry, jako sněhové vločky hnané větrem.

Fithrael si všiml, že mezi nimi není Caerdrath. Vlastně ho to ale ani nepřekvapilo. Neočekával, že by s nimi elfí šlechtic sdílel tábor.

Fithrael si vzpomněl, že měl být na hlídce s carroburským žoldákem, s Clodenem. Za chvíli také zahlédl na okraji mýtiny lidskou postavu. Vykročil směrem k ní kapradím, které mu sahalo až po kolena.

Když ho Cloden zahlédl přicházet, trhl sebou. Pak ale rozpoznal Fithraelovu tvář a znovu se uvolnil. Naleštěný černý pancíř měl slevčený, stejně jako kabátec s prostřihávanými rukávy. Nalevo od něho trčel ze země jako malý stromek jeho obouruční meč. Přestože měl dobré oči, neviděl Fithrael z Clodenovy tváře mnoho. Snad jen záblesk kůže mezi temnými vlasy a koží bradkou. Místo očí jako by měl Cloden děsivě temné jámy.

Fithrael se zastavil vedle něho. Kývli na sebe. Cloden mu nabídl láhev jablečné pálenky z Nulnu. Doušek kořalky, i když na elfi poměry dost příšerné, Fithraela příjemně rozechřál.

„Děje se něco?“

Cloden zavrtěl hlavou. „Pochybuji, že tu něco potkáme.“

Z tábora se ozval přerušovaný výkřik. Oba se rychle otočili. Le Claux znovu vykřikl ze spaní, zavrtěl se a pak zase utichl.

„Dělá mi starosti,“ řekl Cloden, když se zase otočili.

„Myslíš jeho pití?“

„Ani ne tak jeho pití, jako proč pije.“

Zavládlo delší mlčení.

„Nečekal jsem, že se k nám přidáš,“ řekl konečně Cloden. „Poté co nás tvůj přítel tak urazil. Myslel jsem, že odejdeš s ním.“

Fithrael pohlédl na hvězdy, jako by z nich mohl něco vyčíst. „Také jsem si to myslel,“ připustil.

„Proč jsi to tedy neudělal? Myslel jsem si, že vás spojuje tradice. Že k sobě máte blízko, vy... vaše rasa.“

Jako by to slovo nedokázal vyslovit.

„To máme. Strávil jsem s pánem Gileadem spoustu let, společně jsem čelili mnoha nebezpečím. Nikdy jsi neměl takového přítele?“

„Ne. Nikdy jsem na to neměl dost času. Válka nepřije dlouhým přátelstvím.“

„To je pravda. Válka... a čas.“

Cloden přikývl. „Proč tedy? Proč jsi ho nechal ve Vinsbrugge a přidal se k nám? Po všech těch společných letech a nesnázích?“

„Myslím, že právě kvůli nim,“ řekl Fithrael. „V každém životě přijde chvíle, kdy se musíš rozhodnout. Vybrat si, která cesta do hrobu je pro tebe ta nejlepší. Věřím, že už jsem s Gileadem cestoval dost daleko. Byla to zbytečná námaha.“

Nithromova cesta má alespoň nějaký cíl. Kromě toho jsem Nithromovi zavázán.“

Carroburčan se drsně zasmál. „Je tady vůbec někdo, kdo mu zavázán není? Není to snad důvod, proč s ním my všichni jedeme vstříc smrti?“

„Myslíš, že tohle nás čeká u Maltami?“

„Dost pravděpodobně,“ řekl Cloden. Díky přízvuku zněla jeho zahořklá slova ještě trpčeji. „A jestli ne smrt, pak sláva určitě ne.“

Fithrael se chystal odpovědět, když v tom Cloden ztuhl a rychle vytrhl meč ze země. Zableskl se ve svitu hvězd jako kus ledu. Cloden se nahnul, až připomínal číhajícího vlka.

Fithrael se nepotřeboval na nic ptát. Slyšel to také: vysoký opakující se zvuk vycházející z lesa za mýtinou. Vlastně to ani nebyl zvuk jako spíš slabé chvění vzduchu, přízračné kvílení na samé hranici slyšitelnosti.

Fithrael tasil meč, pak rychle vyrazili na druhý konec mýtiny. Oba muži byli přikrčení a schovávali se ve stínu stromů.

Fithrael se pohyboval naprosto tiše, a i když byl Cloden na člověka velmi bystrý, občas se přece jen musel nevěřicně přesvědčit, zda je elf stále vedle něho.

Zvuk se ozval znovu a zvolna se šířil nocí. Byl tichý a křehký jako zvuk tajícího ledu. A stejně tak studený. Vycházel od lesního jezírka.

Dvojice přebíhala mezi černými kmeny stromů. Fithrael ucítil podivnou vůni a také si povšiml, že se citelně ochladilo.

Před sebou zahlédli mezi siluetami stromů jezírko třpytící se ve svitu hvězd jako zrcadlo. Nad vodou se vznášela bílá mlha, kterou vánek pohyboval mezi stromy, až vypadala jako nějaký přízrak. Cloden se ukryl za kmen mohutného dubu, aby se mohl lépe podívat. Fithrael ho následoval. Poznal, že se člověk chystá vykřiknout, a rychle mu zakryl ústa dlaní. V jezírku před nimi stál po pás ve vodě Caerdrath, elfi šlechtic, oblečený jen v bílé, světélkující říze. Jeho štíhlá postava plála ve svitu hvězd. Zablesklo se stříbro, to vytáhl z vody svůj prastarý meč a zvedl ho nad hlavu. Z čepele mu po ruce stékala průzračná voda.

Cloden chtěl Fithraela odstrčit. Snažil se vyprostit a jít blíž. Fithrael ale zesílil sevření a táhl muže od jezírka.

Teprve když už byli dost daleko, ho pustil.

„Proč jsi mě zadržel?“ zasyčel Cloden.

„Protože bychom ho neměli rušit. Caerdrath zasvěcuje svou čepel válce, tak jak se to dělalo za starých časů. Nebylo by dobré, kdybychom se do toho pletli.“

Clodena odpověď zřejmě neuspokojila, nezdálo se ale, že by se hodlal vracet. „Neměl bys to udělat taky?“ zeptal se jen a ušklíbl se.

„Caerdrathovy způsoby jsou mi... stejně cizí jako tobě.“

Cloden se otočil a naposledy pohlédl na přízračné jezírko. Vzduch se znovu podivně zachvěl.

Cloden si odplivl do kapradí a vrátil se na hlídku.

Fithrael ho po chvíli následoval. Věděl, že to, co právě viděl, nikdy nezapomene. Záblesk vzdálené minulosti, starých způsobů a tradic, které on a jeho norští příbuzní už dávno zapomněli. Cítil se zároveň poctěn i pokořen. A také si připadal starší, mnohem unavenější než kdy předtím.

Bylo časné ráno, kalné a tvrdé jako ocel. Když se probudili, ležela všude kolem mlha. Ptáci pěli svou ranní píseň.

Jakmile vyšlo slunce a zahnal mlhu, vydala se výprava znovu na cestu. Na kozlík usedli stejně jako včera Erill, Gaude a Harg. Le Claux jel mlčky. Visel v sedle, jako by ho týrala těžká deprese nebo bolavá hlava. Pravděpodobně obojí.

Několikrát zaostal za hlavní skupinou. V ohybu cesty, zhruba půl hodiny poté, co vyrazili, je dohonil Caerdrath. Byl opět ve zbroji, tak blyštivý a svěží, že si všichni připadali špinaví a neupravení.

Nejdříve projížděli podmáčenými loukami, pak zvolna vystoupali po svahu, kde se do náruče přírody vracely staré vinice, háje citronovníků a pastviny zarostlé plevelem. Kdesi vysoko na bleděmodrém nebi zpívali skřivani.

Cesta míjela několik kamenitých políček na úpatí kopce, z nichž v němém úžasu sledovali jejich průvod polonahý chlapec a asi dvacet koz. O hodinu později se cesta stáčela kolem trosek mohutné kruhové věže, která kdysi střežila tento zblázněný kraj. Koho před čím měla bránit, už ale nebylo možné určit.

Když projížděli kolem osamělé zříceniny, kupy rozpadlých travertinových kvádrů zarostlých plevelem, zařadil se Caerdrath vedle Fithraela. Kývl na staršího elfa.

„Jsem ti zavázán,“ řekl tichým, melodickým hlasem.

Fithrael pokrčil rameny. „Za co, pane?“

„Za úctu k mému obřadu.“

Fithrael se chystal odpovědět, Caerdrath ale pobídl koně a vyrazil do čela družiny.

Stoupali stále výše, půda kolem byla vyschlá a neúrodná. Rostly tu jen trnité keře a sem tam se objevila skupinka pokroucených jilmů. Slunce bylo stále vysoko a vydatně hřálo. Obloha byla ale bledá, spíše šedivá než modrá. Po obzoru táhly řídké mraky. Na větrném nebi kroužili luňáci a kánata. Občas se ptáci vrhli jako kámen do příkrých roklí. Mezi keři zahlédli zajíce, byli ale příliš daleko na to, aby na ně mohla Bruda vystřelit, a než se skupina přiblížila, byli už

dávno pryč.

Z cesty se stala silnice. Nebyla sice vyštěrkovaná, zato byla široká a dobře uježděná, prošlapaná generacemi vojáků, kteří tudy táhli na sever do války a s příchodem zimy se po ní zase vraceli. Při jejím okraji občas zahlédli kosti koní a mul. Dvakrát narazili na osamělý hrob označený mohylou z bílého kamení nebo rezavou přilbou naraženou na zlomeném oštěpu.

Tohle tedy bylo pohraničí veliké a mocné Říše. Místo, kde se nejasně prolínaly hranice různých území: království, roztroušených příhraničních knížectví a jiných dočasně svobodných krajů. Život tu byl tvrdý, vyžadoval neustálou, nevědnou dřinu.

Minuli olivové háje rozdělené vyschlými kamennými zídkami a několik malých, ale pečlivě upravených vinic. Na svazích nad silnicí se pásli skot a hubené horské kozy, pastýře ale jezdci nezahledli.

Pozdě odpoledne vklouzlo slunce do mraků. Jeho narůžovělý a rozostřený kotouč připomínal nevyspalé oko. Stíny jezdců se prodloužily. Ještě asi hodinu stoupali na nejvyšší hřeben zvlněných kopců. Pak dojeli na rovinu, kde se cesta stáčela a začínala znovu klesat. Pod nimi se táhlo široké údolí lemované hvozdem. Uprostřed, přibližně tři míle daleko, zahlédli kopec. Byl obehnaný příkopem a palisádou, na jeho vrcholku se tlačilo několik dřevěných a kamenných budov. Vedly k němu cesty ze severu, východu a západu.

Nithrom zastavil skupinu. „Maltane,“ řekl a neurčitě mávl paží.

Ozvaly se komentáře, veskrze nikoliv pochvalné. Všichni upírali pohledy dolů, aby si to místo důkladněji prohlédli.

Dokonce i Le Claux se vytrhl ze svých chmur. Někdo sesedl z koně, jiní si stínili oči před sluncem. Vintze vytáhl malý dalekohled a přiložil si ho k oku.

Fithrael si všechno důkladně prohlédl. Na vrcholku kopce stála mohutná kamenná budova s dobrou střechou.

Pravděpodobně chrám. Vedle něj bylo další větší stavem, což byla nepochybně radnice. Stály na dobrém místě, vrchol kopce byl obehnaný palisádou a obklopen hlubokým příkopem. Přes příkop se klenul dřevěný most, který spojoval opevnění se shlukem domů a ubohých chatrčí roztroušených na svazích kopce. Úpatí kopce ovíjel další mělký příkop. Dále za Maltanem se až k jižním horám s rozeklanými hřebeny rozprostíral už jen hustý hvozď. I na východ a západ se až k okrajům údolí táhl les. Z místa, kde stáli, zvolna klesal k vnějšímu příkopu nezalesněný sráz. Bylo jasné, že severní cesta představuje nejrozsáhlejší pás volné země kolem vsi. Každý, kdo by se blížil z jiného směru, by byl mezi stromy neviditelný, dokud by se neocitl přímo u příkopu.

V městečku nezahledl Fithrael žádné známky života. Žádný pohyb nebo postavy, dokonce ani toulavého psa nebo pasoucí se kozu.

„Je to mrtvé,“ zamumlal Harg.

„Přinejmenším,“ řekl Vintze a složil dalekohled. „Nevidím ani náznak kouře. Je večer. Měli by si něco vařit.“

„Mají strach, schovávají se,“ vysvětlil Nithrom. „Důvodů pro to mají dost.“

„Všimli si nás?“ zeptal se Erill, který poprvé od chvíle, co opustili Vinsbrugge, nahlas promluvil.

„Ne,“ řekl sebejistě Madoc. „Už bychom o tom věděli.“

Nithrom přikývl. Fithrael věděl, že Madoc má pravdu.

Když je s nimi Nithrom, Caerdrath nebo Vintze, těžko by jim unikl jakýkoliv zvěd, natožpak pasák nebo rolník.

„Počítejme s nejhorším. . . je jsme přišli pozdě.“ Nithrom se otočil v sedle a pohlédl na družinu. „Měli bychom se rozdělit. Já pojedu přímo dolů. Fithraeli. . . ty pojedáš s Clodenem a Madokem. Napojíte se na východní cestu. Ty, Vintzi, si vezmi Dolfa s Bromem a objedťe to ze západu. Caerdrathe, objedť to z jihu. Sám budeš rychlejší. Vy ostatní pojedete se mnou.“

Většina byla s rozhodnutím spokojená. Bruda si připravila luk. Harg vytáhl svou sekeru a opřel si ji o kozlík. Ostatní si uvolnili meče v pochvách. Caerdrath kývl hlavou a otočil koně k západu.

„Měl bych jet s nimi,“ vykřikl nicméně Le Claux, když tasil svůj meč. V hlase se mu ozvalo pobouření. „Žádám si té cti! Nejsem snad šampión Paní, přísední obránce dobra? Nejsem snad–“

„Sklapni, prosím tě,“ vyštěkl Gaude. „Přestaň remcat a udělej, co ti řekl!“

„Ty bidáku!“ vybuchl Le Claux a pobídl koně. Oči mu plály hněvem. Fithrael si všiml, s jakým gustem se prostý panoš vysmívá svému pánu, teď ale zašel příliš daleko. Le Claux ještě nestačil vyprázdnit svůj meč, a byl střízlivý, jako měl být vždycky. Okovanou pěstí zasáhl krouťícího se Gaudeho do tváře a srazil ho z vozu.

„Takhle se mnou mluvit nebudeš, ty prašivý pse. Ty červozroute! Nebudeš mě takhle ponižovat!“ Le Claux vztekla chrčel, jeho těžký kůň podupával kopyty nebezpečně blízko zmateného Gaudeho.

Nithrom pobídl koně a vytrhl Le Clauxovi otěže. Erill s Bromem odtáhli zkrvaveného Gaudeho.

„Le Clauxi! Le Clauxi!“ zavrčel Nithrom. „Uklidni se. Potřebuji tě tady! Proč myslíš, že jsem tě neposlal s ostatními? Pojedu s těmihle vozy do míst, kde může být dost dobře hnízdo nepřátel. Potřebuji po mém boku vznešeného rytíře!“ Le Claux byl stále rozmrzelý, už se ale trochu uklidnil. Vyzval ke vsi jako první.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Nithrom Gaudeho, který se škrábal zpátky na kozlík. Z nosu mu tekla krev, na tváři měl šrám od okované rukavice.

„Občas ho to popadne. Měl jsem být opatrnější.“

Nithrom smutně přikývl. Pak zavelel k odjezdu. Caerdrath už byl na cestě. Vintze spolu s dvojčaty už také mířili k západu. Vozy a jejich doprovod se vydaly po kamenité cestě do údolí. Fithrael s Clodenem a Madokem zabočili k východu a vyrazili podél okraje údolí.

Jeli na východ, směrem k zalesněným stráním. Nikdo z nich nepromluvil. Porost brzy zhoustl natolik, že se jim Maltane ztratilo z očí. Zkušenou rukou vedli koně ze srázu, prodírali se mezi hustou zmltí kopřiv, kapradí a trnitých keřů. Cloden si ověřoval směr podle slunce prosvítajícího mezi korunami stromů. Fithrael už ale věděl, kde jsou –ještě asi míli na jihozápad a narazí na cestu.

Pak Fithrael zahlédl, jak Madoc zvedl ruku a přitáhl koni otěže. Zaslechl zurčení potoka – a také lidské hlasy. Trojice se proplétala mezi stromy. Pohybovali se tiše jako vznášející se přízraky. Hlasy se ozvaly ještě hlasitěji, rozezněl se hrubý smích.

Na mýtině u břehu potoka se obcerstvovalo sedm vojáků. Všichni byli urostlí a pokrytí špinou dlouhé cesty. Cákali si vodu do zaprášených tváří nebo pili z příleb. Opodál stáli na břehu jejich unavení, zpocení koně a rovněž dychtivě pili. Muži měli na sobě šedavé drátěné košile, lehké pancíře a kulaté přílby, ozdobené modrým a bílým peřím. Na první pohled šlo o předsunutou hlídku tilejských žoldnů.

Na domluvu nebyl čas. Fithrael, Cloden a Madoc se jako jeden muž vynořili z lesa a vpadli vojákům do zad. Cloden si opřel obouřičný meč o stehno jako kopí. Madoc zakroužil válečným kladivem. Fithrael tasil svůj štíhlý elfí meč. Tilejci byli zaskočení. Zpozorovali nepřítele, až když už byl Cloden mezi nimi. Jeden vykřikl a padl s roztatým hrdlem do potoka, další se svalil na záda a svíral si poraněné rameno. Jejich koně se vyděšeně rozutekli všemi směry. Cloden se s cákáním vřít do potoka. Uprostřed proudu obrátil koně a hnál se na Tilejce, který skočil do vody a mával před sebou širokým mečem. I Madoc vjel do potoka, pronásleduje dva vojáky, kteří utíkali k druhému břehu, kde měli odložené zbraně. Mýtina ožila křikem a kletbami.

Fithrael dostihl dalšího Tilejce ve chvíli, kdy se muži podařilo vyšvihnout se na jednoho z plašících se koní. Tilejec obrátil svého oře, tasil meč a ťal jím po elfovi. Fithrael se přikřčil a dobře mířenou ranou srazil muže z koně.

Tři Tilejci byli mrtví. Brzy k nim přibyl čtvrtý, to Cloden uprostřed proudu dostal muže se širokým mečem. Madoc dostihl svou dvojici, jednoho srazil kladivem do proudu a druhý skončil pod kopyty jeho těžkého válečného koně. Sedmý voják zahodil přílbu a rozeběhl se proti Fithraelovi s píkou. Svůj cíl sice nezasáhl, jak ale Fithraelův kůň uhýbal před píkou, podklouzly mu na mechem porostlém břehu nohy. Kůň i jezdec se hned nezranění vyhrabali na nohy, Fithrael ale nestihl znovu nasednout. Musel uskakovat před dalším výpadem, který mu mířil na břicho. Volnou rukou popadl ratěště kopí a mečem jej přesekl na dva kusy. Tilejec odhodil zlomenou zbraň, vytáhl meč a rozmáchl se na Fithraela.

Čepele obou mečů se střetly. Tilejec byl bezpochyby zdatný šermíř. Bleskově odrážel rány a při další výměně se mu povedlo proseknout Fithraelovi chránič ramene. Fithrael uskočil stranou a provedl listivý výpad, který zpočátku vypadal jako seknutí, pak se ale změnil v bodnutí. Meč zajel Tilejci do břicha tak prudce, až ho nadzvedl ze země. Fithrael čepel vytrhl a muž se bez hlesu zhroutil.

Fithrael se zachmuřeně rozhlédl kolem. Cloden dojel k protějšímu břehu, sesedl z koně a začal prohledávat pohozené torny a vaky. Madoc se tyčil v sedle uprostřed dravého proudu, který zrudl tilejskou krví. Pohlédl na Fithraela. Ve tváři měl vítězný výraz. Poprvé za celou cestu Fithrael viděl, jak Madoc ožil a dal průchod nějakým vášním. Cynismus a zahořklost byly pryč. Jako by takhle krátká šarvátka vlila middenheimskému vlku do žil nový život. Madoc se zašklebil a pokynul Fithraelovi zkrvaveným kladivem.

Vzápětí ho do krku zasáhl modře opeřený šíp a srazil ho do vody. Jeho kůň se zmítal uprostřed proudu. Nad vodou se objevilo Madokovo opancéřované tělo, už ale nevstal.

Fithrael se vrhl mezi stromy. Zaslechl Clodenův křik. Všude kolem svištěly šípy. Několik jich zasáhlo kmeny nebo zem na Clodenově straně potoka. Další se zlámaly o kamení v potoce nebo se prostě ztratily v proudu. Kolem Fithraela se do mechem porostlé podmačené půdy zabodávaly další a další. Alespoň tři se zaryly do těl Tilejců povalujících se na břehu.

Fithrael zapadl do podrostu, nebyl ale dost rychlý. Modře opeřený šíp mu přišpendlil k zemi plášť a zadržel ho na místě. Rychle rozeplnul sponu, serval si plášť a vrhl se za strom. V tu chvíli provrtaly plášť v mokré trávě další čtyři šípy. Pátý se zabodl do stromu, za kterým se ukrýval.

Objeví se lučištníci na lehkých válečných koních, kteří se hbitými skoky prodírali změtí kapradin. Devět tilejských vojáků, vystrojených stejně jako těch sedm, které pobili na břehu potoka. Byli to zkušení jezdci, otěže drželi v zubech a znovu a znovu pálili ze silných vrstvených luků. U pasu se jim houpaly toulce plné modře opeřených šípů.

Vypustili další střely. Byli to skutečně zdatní lučištníci. Přestože postupovali rychle a řídili své koně jen uzdou v zubech, střelili opravdu vražedným tempem. Než se Cloden doplazil do úkrytu na druhém břehu potoka, porost kolem něho pokropil hotový déšť střel.

Pak se mu naskytla poslední šance k úniku. Tilejci zavěsili luky přes hrušky sedel, uchopili otěže a zastavili koně na břehu potoka. Tři z nich tasili meče a brodili se vodou ke Clodenovi, ostatní kroužili kolem místa, kde se Fithrael ukrýval.

Elf zapískal a hned se objevil jeho věrný kůň. Fithrael popadl kuši, kterou měl připevněnou u sedla, plácl koně po boku a rychle natáhl tětivu. Objevil se Tilejec, Fithrael nehodlal střetnutí protahovat. Zvedl kuši a střelil žoldněře přímo mezi oči. Muž se svalil z koně.

Jelikož nebyl čas znovu nabít, Fithrael odhodil kuši, vytáhl meč a utíkal mezi skupinu vrb, aby se ukryl před dalším útočníkem. Vynořil se na druhé straně pokrouceného kmene a roztal krk žoldněře, který se mu pokoušel vpadnout do zad. Muž vykřikl a upadl, meč se ale zasekl hluboko a vyklouzl elfovi z ruky.

Cosí ho ze zadu tvrdě udeřilo přes záda a síla nárazu ho odhodila na kmen modřínu. Zatmělo se mu před očima, pak ucítil, jak mu pod brněním stéká po zádech něco horkého. Pomalu a nejistě se pohnul, právě včas, aby se vyhnul meči, který se zasekl do kmene stromu. Pak ho do spánku zasáhl jílec meče a on se zhroutil k zemi.

V uších mu tepala krev, jako by byl pod vodou. Zaslechl příkré hlasy Tilejců, kletby a dusot kopyt.

A pak výkřik.

Ten hlas znal stejně dobře jako svůj vlastní.

Fithrael zvedl hlavu a snažil se zaostřit.

Vzduchem se mihla modrá ocel. Tilejským jezdci vpadl do zad Gilead z Tor Anroku. Za ním divoce vlály jeho bílé

vlasý a šarlatový plášť. Gileadovu koni stříkala pěna od úst a oči mu plály, nebyly ale ani z poloviny tak strašné jako oči Fithvaelova starého přítele. V takových to chvílích ho Gileadova duše válečníka naplňovala děsem. Skoro přehlušil radost z Gileadova návratu.

Gilead přesekl v půli tělo nejbližšího žoldnéře a splašený kůň vlekl pryč nohy a spodní část těla. Pak se Lothainův syn vrhl na další dva vojáky. Prvnímu utál paže v loktech, druhému srazil hlavu. Bezhlavé tělo spadlo ze sedla, jednou nohou ale uvízlo ve třmení a kůň ho táhl za sebou. Druhý vytřeštěně zíral na své zkrvavené pahýly, dokud ho splašený kůň neodnesl do lesa. Mezi stromy se ještě dlouho rozléhal jeho řev.

Trojice, která vyrazila za Clodenem, se otočila a s divokým křikem se hnala zpátky.

Ve stejném okamžiku vyskočil Cloden z úkrytu a srazil jednoho z nich mocnou ranou těžkého obouručního meče.

Gilead vykryl úder posledního Tilejce na své straně potoka, zlomil mu svým mečem čepel a skrz pozlacenou zbroj mu rozsekl klíční kost. Pak se otočil, aby čelil útoku dvou zbývajících žoldnéřů ženoucích se k němu rozbouranou vodou.

Gilead se proměnil v barevnou šmouhu, byl rychlý jako stín. Kolem jeho oře se mihli dva koně bez jezdců a ztratili se v lese. Na zem dopadla dvě zohavená těla.

Elf se opřel v sedle a sklonil meč. Pohlédl na Fithvaela.

„Takže jsi změnil názor?“ usmál se Fithvael.

„Zdá se, že právě včas,“ řekl Gilead.

Fithvael jen potřásl hlavou a vlezl do potoka, aby vylovil Madoka. Dorazil k middenheimskému rytíři ve stejnou chvíli jako Cloden, který přišel z druhé strany.

Madoc ještě žil, šíp mu ale vězel hluboko ve svalnatém krku. Rychlý proud potoka se barvil jeho krví. Madoc pohlédl na oba spolubojovníky a pokusil se promluvit, z úst mu ale vyšel jen podivný bublavý zvuk.

„To je zlé...“ zamumlal Cloden. Zdálo se, že by nejraději ukončil Madokovo utrpení, jako by se jednalo o chromého koně.

„Pomoz mi ho zvednout. Rychle!“ přikázal Fithvael tónem, který nepřipouštěl odpor.

Cloden pokrčil rameny, zastrčil si meč do pochvy na zádech, a pomohl Fithvaelovi zvednout promáčené tělo Vlka.

Společně ho dotáhli ke břehu, kde čekal Gilead v sedle podupávajícího oře.

Po břehu se válela mrtvá těla, půda byla nasáklá krví. Cloden si odfrkl a položil Madoka na záda. Fithvael znovu zapískal na svého koně. V sedlové brašně měl byliny a obvazy, zázračné léčivé prostředky, o kterých neměli lidé ani ponětí.

„Měl jsem dojem, že jsi říkal, že jsi s ním skončil,“ poznamenal Cloden a kývl hlavou směrem ke Gileadovi.

„To ano,“ řekl tiše Fithvael. „Zdá se ale, že on se mnou ještě ne.“

Nithromova jednotka se shromáždila na návsi Maltanu. Byl to plácek obklopený chatrčemi o velikosti zhruba čtverečního akru, ležící na úpatí opevněného pahorku. Smrákalo se.

Když Nithrom zahlédl Fithvaelovu skupinu vjíždět východní branou, rychle jim vyrazil naproti. Elf s Clodenem jeli pomalu, mezi sebou podpírali na koni Madoka. O kus dál za nimi jel Gilead.

„Bohové! Co se stalo?“

„Tilejší žoldáci,“ zavrčel Cloden. „Potkali jsme jich pár a vyřídili jsme je, z lesa ale přišli další. Lučištníci, bylo jich hodně.“

Nithrom si znepokojeně prohlížel Madokovu ránu. Přestože zesláblý, byl Madoc při vědomí a pokoušel se ho odstrčit.

„Potřebuje ošetřit, a to rychle.“

Madoc bublavě zachrčel, zřejmě k tomu chtěl něco dodat.

„Obvázal jsi to,“ řekl Nithrom. Fithvael kývl hlavou.

„Udělal jsem, co jsem mohl. Musíme ho dostat na lůžko a rozdělat oheň. Odmítá ale spolupracovat.“

„Madoc byl vždycky paličák.“

„Dostal šípem do krku. Nemůže dýchat, ztratil spoustu krve a hrot mu uvízl v ráně! Nezajímá mě, co si o sobě myslí. Jestli tu věc nevyndáme a nezastavíme krvácení, nedožije se rána.“ Fithvael byl očividně rozzlobenější, než by se patřilo.

„Fithvael má pravdu,“ ozval se Cloden. „Když ti v těle zůstane kousek špinavého železa, byť by to byla jen malá rána, otráví ti krev.“

„Postaráme se o to,“ řekl Nithrom rázně, „a Madoc se nebude bránit,“ dodal a vrhl výhružný pohled na zpoceného Madoka.

Když Nithrom zvedl hlavu, zahlédl, jak se východní branou zvolna blíží Gilead.

„Gileade te ruin Lothain...“ zašeptal. „Tak jsi přece jen přišel.“

„On... zachránil situaci, když nás obklíčili,“ připustil neochotně Cloden. „Už nás měli v hrsti – mě a tady elfa.“

Nithrom vyrazil Gileadovi naproti. Chvilí se měřili pohledem.

„Zůstaneš?“

„Možná. Alespoň na chvíli.“

Nithrom přikývl, obrátil koně a zamířil zpět ke skupině. Zvýšil hlas, aby ho všichni dobře slyšeli. „Vintze na západě nikoho neviděl a podle Caedratha je čistý i jižní kraj lesa. Takže zatím jsme na ně narazili jen na východě.“

„Byli to zvědové,“ řekl Fithvael. „Byli vyčerpaní, pravděpodobně předvoj hlavní skupiny.“

„To je běžná tilejská taktika,“ řekl Brom. „Jako zvědy používají rychlé jednotky lučištníků.“

„Ostatní budou tak den za nimi,“ dodal jedním dechem Dolf.

„Přežil někdo z těch, které jste potkali? Mohl by je někdo varovat?“ zeptal se Harg.

„Nikdo,“ odpověděl stručně Gilead. Tón jeho hlasu nenechal nikoho na pochybách.

„To nám moc nepomůže,“ řekl Vintze a přejel si dlaní po neholené bradě. „Když se předvoj nevrátí, bude jim jasné, jak

se věci mají.“

„To je zlé...“ zavrčela Bruda a letmo pohlédla k severním svahům.

„Kam se všichni poděli?“ zeptal se za všechny Cloden a mávl rukou k opuštěnému městečku.

Výrazili na kopec za vesnicí a zanedlouho dorazili k dřevěnému mostu nad příkopem. Příkop byl hluboký a dobře vyztužený. Nízké odpolední slunce nedosáhlo do jeho tmavých hlubin. Most byl pevný a v případě obležení ho bylo možné zvednout pomocí několika koní. Už měl ale svá léta, háky pro lana byly rezavé a zarostlé plevellem.

Za ním se táhla mohutná palisáda obepínající vrchol kopce jako koruna. Železné koše na oheň rozmístěné na ochozech byly studené a zjevně dlouho nepoužívané. Brána sroubená z tvrdého dřeva byla neprodyšně zavřená.

Nithrom pohlédl na Gaudeho. Ten pokrčil rameny a vytáhl svůj otlučený roh. Zadal podivnou změt' opakujících se tónů, místy ale dokonce udržel tóninu. Fithraelovi se ta fanfára zdála pro jejich skupinu smutně příhodná.

Odpovědělo jim jen ticho.

„Ještě?“ zeptal se Gaude a olízl si rty.

Nithrom zavrtěl hlavou a kývl na Vintze. Štíhlý válečník v kožené zbroji beze slova sklouzl z koně a přešel po mostě k bráně. Začal šplhat nahoru mrštně jak veverka a na jeho dlouhých plavých vlasech se zaleskly poslední paprsky mizejícího slunce.

Když byl nahoře, strčil dýku do škvíry mezi trámy. Pak Fithrael zaslechl, jak k zemi sjelo protizávaží. Brána se začala otevírat dovnitř. Vintze se držel nahoře a ještě kopl do sloupku u vrat, aby otvírání urychlil.

Balancoval na křídle brány, dokud se neotevřela dokořán. Potom seskočil na zem, meč už připravený v ruce.

Nithrom přešel po mostě jako první. Caerdrathovi naznačil, aby zůstal venku na hlídce. Elfi šlechtic obrátil koně a s pohledem upřeným k severu seděl bez hnutí v paprscích zapadajícího slunce.

Když ho zbytek výpravy míjel, všiml si Fithrael, že na něho Gilead upírá tážavý pohled. Někoho takového v téhle tlupě otrhanců nečekal ani ve snu, na to si byl Fithrael ochotný vsadit.

Uvnitř opevnění jako by už byla noc. Otevřenou branou sice pronikaly zlaté sluneční paprsky, většina pevnosti ale tonula ve stínu palisády. Nahoře, na obloze temné jako lem kurfiřtského pláště, se začaly objevovat první hvězdy.

Přímo naproti bráně stála radnice, rozlehlá budova s nízkým štítem obklopená mnoha menšími přístavky. Za ní se vypínala k obloze úzká věž chrámu. Jezdci sesedli a s tasenými zbraněmi kráčeli k čelnímu sloupořadí radnice. Gaude zůstal u koní a dohlížel na Madoka schouleného v plášti.

Nithrom jako první vstoupil pod masivní dubový překlad. Zabušil na vyřezávané dveře. „Hej, vy tam!“ zavolal jazykem Říše.

Vintze ukázal špičkou meče k přístavkům. „Nacpali tam dobytek. Je neklidný.“

I Fithrael už si všiml pronikavého zvířecího pachu a zaslechl škrábání kopyt. „Tady ale,“ řekl, „cítím lidi.“

Cloden a Vintze na něho upřeli tvrdé pohledy, Nithrom se ale zasmál. „Má pravdu.“

Nithrom se opřel ramenem o dveře vyzdobené reliéfem nějakého křehkého lidského bůžka. Nepohnuly se, ani když se k němu přidali Brom s Dolfem.

„Jsou zatarasené,“ řekl Dolf.

„Zevnitř,“ dokončil Brom.

Nithrom pokynul Hargovi, který svíral v chlupatých prackách svou těžkou sekeru. Pak znovu udeřil do dveří a vykřikl.

„Hej, vy tam! Jestli neodpovíte, jdeme dovnitř! Jsme vaši přátelé, přišli jsme vám pomoci – tak rychle otevřete!“

Ustoupil stranou a Harg, děsivá temná postava v houstnoucím šeru, se ohnal svou obrovskou sekerou. Na schodech vedle něj zaklekla Bruda s připraveným lukem.

Obří seveřan vyrazil dveře jednou ranou. Nithrom, Cloden a Vintze vešli dovnitř, ostatní je následovali.

Vnitřek budovy byl vysoký, rozlehlý a temný. Zahlédli lavice, stoly, hromady pytlů, sudy, měchy a jiné běžné vybavení. Na protějším konci bylo ohniště obložené kamením, nad ním komínová trubka ve tvaru rohu. Na trámech se houpaly kusy nasoleného masa, zvěřina a svazky sušených bylin. Naplňovaly uzavřený prostor silným pachem.

Megaron ve starém stylu, pomyslel si Fithrael. Hodovní síň, společenská budova o jednom sále, jak bývalo zvykem v tradičních komunitách. Vrzající prkenná podlaha byla vysypána pilinami.

U ohniště, zhruba třicet stop před nimi, se krčilo v těsném hloučku deset mužů. Podle šatů a vzhledu to byli sedláci.

Dva mladíci, vetchý stařec, zbytek silní dospělí muži. Ve tvářích ale měli výraz divoké zvěře zahnané do kouta. Byli připraveni bojovat až do konce. Oči jim plály strachem, ale i hněvem. Několik jich svíralo motyky, cepy nebo vidle. Dva měli srpy, další nůž na prořezávání vinic. Jejich velitel držel starý, rezavý meč.

„Zmizte!“ křikl ochraptěle.

„Máme vás raději nechat tilejským psům? To snad ne,“ řekl Nithrom klidným hlasem. Popošel několik kroků dopředu a zastrčil meč.

„Jděte pryč, pro smilování boží!“ zvolal znovu muž s mečem. Ostatní se přikrčili u křbové zdi.

„Nepoznáváte mě snad? To jsem já, Nithrom! Slíbil jsem, že přivedu pomoc, a to jsem také udělal. Kde je Gwyll, váš náčelník?“

„Mrtvý!“ vyštěkl muž. „Už sedm dní!“

„Jak to?“ zeptal se poněkud překvapeně Nithrom.

„Tvrdil jsi, že se vrátíš, trvalo to ale týdny! Pak přišla první smečka těch psů. Slídili tady kolem. Gwyll proti nim vyrazil s dvaceti muži. Čtyři jsme našli ve vnějším příkopu! Gwylla a ostatní už jsme nikdy neviděli!“

„Milosrdní bohové... od té doby se tu schováváte?“

„Co jsme měli dělat? Už sedm dní a nocí tu čekáme, až se vrátí a všechny nás povraždí!“

„Složte zbraně, Maltaňští. Jsme tady.“

„Přivedl jsi vojsko, elfe s ústy plnými slibů?“ ušklíbl se stařík.

„To, co vidíte, a ještě tři další.“

Velitel odhodil meč na podlahu a usedl na lavici. Ostatní s reptáním sklonili zbraně.

„Pak jsme tedy všichni mrtví,“ konstatoval velitel zdrceně.

„Jak se jmenuješ, příteli?“ zeptal se Le Claux.

„Drunn.“

„Tak tedy Drunne, nejste mrtví, dokud neřekneme, že to tak je.“

„To má být vtíp?“ zeptal se svráštělý stařík, který se ozval už před chvílí.

„Přestaňte, mistře Swale, neprovokujte je.“

„Ne, mě neumlčíš, Drunne!“ Stařík se postavil před Le Clauxe. Ten se při pohledu na bělovlasého mužika s rezavým cepem neubráníl smíchu. „Kde jste byli před týdnem? Jak si teď můžete přijít a slibovat nám záchranu, když je vás jen pár a tamtěch bude celá armáda? Co? Dokážete snad to, co nezvládlo dvacet našich nejlepších?“

„Jsme válečníci, ty starý blázne,“ řekl Le Claux a úsměv mu ztvrdl na rtech. „Víme toho o vedení války trochu víc než tlupa sedláků.“

„Opravdu, statečný rytíři?“ vyštěkl starý Swale a usazené oči mu divoce vzplály. Rytíř chtěl nechtě o krok ustoupil.

„Jistě, nepochybně znáte radosti války. Slávu, přátelství, písně a zlato, které vám vynese! Myslím ale, že my, lidé země, víme o skutečné válce mnohem víc! Vraždí a mrzačí naše milované syny, znásilňují dcery. Vypalují vinice a vybíjejí náš dobytek! Víme, jaké to je, když se člověk celý rok lopotí a během týdne je najednou všechno pryč. Jaké to je obdělávat spálenou zem, nebo v ní dokonce kopat hroby! Nevykládej mi nic o válce, rytíři! Vy si na ni jen hrajete, to my musíme nést její následky!“

Le Claux vztekle zavrčel a odstrčil zuřícího starce okovanou rukavicí. Swale zavravoral a svalil se na stůl.

„Nech toho! Běž ven!“ přikázal Nithrom hlasem studeným a tvrdým jako ocel.

„Ale–“

„Hned!“

„Nenechám se urážet nějakým–“

„Takže nás raději všechny zahanbíš? Zmiz!“

Le Claux se otočil a s rachotem odkráčel ze sálu. Zdobené ostruhy mu tloukly o náhlenice.

Erill poklekl a pomohl starci na nohy.

„Omlouvám se,“ uklonil se všem Nithrom. „Za tohle... i za to, že jsme tu nebyli před týdnem. Trvalo příliš dlouho dát dohromady tuhle jednotku. Vydají ale za víc než jen za třináct mečů. Jsou to všichni svým způsobem hrdinové. Přišli z nejrůznějších koutů země a každý z nich má na svém kontě bezpočet vítězství. Teď jsme tady a přísahám, že vám budeme stát po boku. Maltane ubráníme.“

„Před Maurou a jeho psy?“ zeptal se nevěřičně jeden ze sedláků. „Pár válečníků nám nepomůže. U čerta! To by musel přijít zázrak.“

„Pak nás za něj tedy považujte,“ řekl Vintze a v očích se mu zablesklo. „Je tady celá parta zatracených, špinavých, pološilených zázraků!“ Harg se zachechtal. Ani Fithrael se nedokázal ubránit úsměvu.

„Kde jsou ostatní?“ zeptal se Cloden.

„Ostatní?“ opakoval Drunn a sklopil hlavu.

„Zbytek obyvatel,“ řekl Dolf.

„Maltanští,“ dodal Brom.

„Jsou pryč,“ pokrčil Drunn rameny.

„Utekli už před časem,“ dodal Swale a nalil si víno z měchu zavěšeného na stěně.

Elfové na sebe pohlédli. Gilead zlehka zadupal na dřevěnou podlahu. Ozval se hluboký, dutý zvuk.

Bruda se zazubila, napnula luk a vstřelila šíp do prken pod sebou.

Šíp zajel hluboko do podlahy. Z podzemí k nim dolehl křik a nářek.

Harg rozhrnul sekerou piliny na podlaze a za chvíli objevil padací dveře. Fithrael přistoupil a s Clodenovou pomocí je otevřel. V temnotě pod sebou zahlédli množství bílých vyděšených tváří. Z dutiny zavanul ohavný pach lidského zoufalství.

Nithrom pohlédl na Drunna. „Kolik?“ zeptal se ostře.

Drunn si povzdechl. „Přes dvě stě. Hlavně ženy a děti.“

„Sežeňte žebřík! Dostaňte je odtamtud!“ rozkázal Nithrom s pobledlou tváří.

Stálo to mnoho přemlouvání, než je donutili vylézt. Nakonec k Fithraelově údivu uspěl právě on a obří Kislevanka, a to jen za stálého domlouvání Drunna, Swaleho a ostatních Maltanských.

Megaron stál na vrcholu kopce, pod ním byl ale vyhlouben rozlehlý úkryt. Tam se v páchnoucí tmě skoro celý týden skrývali obyvatelé městečka namačkaní mezi mohutnými kameninovými nádržemi na vodu. Když už vylezla i poslední bleďá žena s plačícím dítětem v náručí, vzal Fithrael pochodeň a sestoupil po žebříku. Úkryt byl stejně veliký jako sál nahoře. Byl hluboký a vlhký. Zem tu byla rozmáčená, ze stropu visely krápníky.

Pach lidských výkalů byl nesnesitelný. V protějším rohu zahlédl Fithrael dvě zubožená těla – stařenu a děvčátko.

Nedokázal odhadnout, jestli je zabil strach, hlad nebo nedostatek vzduchu. Ani to vědět nechtěl.

Zaslechl kroky, a když se otočil, uviděl za sebou Gileada. Gilead poklepal na nádrže s vodou.

„Dvě třetiny jsou pryč,“ řekl tiše.

„Můžeme nabrat vodu z potoka nebo ze studny.“

„Tady nahoře žádná není.“

„Všiml jsem si.“

„Jestli dojde na obléhání, bude to zlé.“

„To je mi jasné.“

Gilead si povzdechl a poškrábal se za uchem. „Proč jsi tady, Fithvaei?“

Fithvaei si odkašlal. „Kvůli Nithromovi. Někdo musel přijít. Teď, když to tu vidím na vlastní oči, je mi to jasné. Někdo musel přijít.“

Odmlčel se. „A proč jsi tady ty?“

„Kvůli tobě. Protože tvá rozhodnutí jsou obvykle správná. Protože... jsem nevěděl, co jiného bych měl dělat.“

Fithvaei se usmál. Jeho bílé zuby se zableskly ve světle pochodně. „Gileade te ruin... ty budeš jednou moje smrt.“

„Vždycky jsem si představoval, že to bude naopak... Fithvaei, ochránce ztracených existencí.“

„Ztracených existencí?“

„Počínaje mnou.“

„Aha.“

„Jestli ti to ale udělá radost, slibuji ti, že budu tvá smrt,“ řekl Gilead a začal stoupat po žebříku.

Když nahoře v sále rozžehli oheň a zapálili lampy, na stolech se objevilo jídlo a víno a zavládla všeobecná vřava. Místnost jako by se náhle zmenšila, všude se tlačila zpocená lidská těla. Obyvatelé Maltanu, většinou ženy a děti, jak řekl Drunn, se choulili v každém koutku. Někdo zpíval, jiný plakal, někteří spali třeba i ve stoje. Pach, který z nich vycházel následkem nelidského uvěznění, přerazil dokonce i vůni sušících se bylin.

Gilead s Fithvaelem se připojili k Nithromovi, Hargovi a Brudě, kteří seděli u stolu nad lahví vína a hliněnými kalíšky.

Procházející dívka položila na stůl talíř s kukuřicí, olejem a plátky sušeného kozího masa.

„Dole je voda,“ řekl Fithvaei, když se posadil. „Není ale zrovna čerstvá a není jí mnoho.“

„Dobrá,“ řekl Nithrom a napil se vína.

„Tak... kdy jsi nám chtěl povědět o Maurovi?“ zeptal se Harg.

„Správně, příteli. Kdy?“ přidala se Bruda. „Až začne bitva? Nebo raději dřív?“

„Záleží snad na tom, proti komu stojíme, má kislevská paní?“ usmál se Nithrom a opatrně se na ni podíval. „Po všech těch válkách, kterými jsme spolu prošli, mě překvapuje, že se staráš o jméno našeho nepřítele.“

„Pokud zní Krvavý Maura, pak ano.“

Zaslechl je Cloden a hned si k nim přisedl s kalíškem v ruce. „Maurovi mordýři? Při bozích, Nithrome! V tomhle tady s medvědicí musím souhlasit! Měl jsi nám to říct předem! Napadlo mě, že jsou to jeho barvy, když jsme skotačili s těmi chlapíky tam v lese. Bílá jako kost, modrá jako krev.“

„Modrá?“ podivil se Fithvaei.

Harg se zašklebil. Jak se mu tvář roztáhla v úsměvu, objevila se mezi vousy jeho děsivá jizva. „Maura se považuje za urozeného tilejského knížete. Pochopitelně je to jen obyčejný ničema! To jsem spíš já králem celého severu než on šlechtic!“

Nithrom se mu podíval do očí. „V té poznámce je víc pravdy, než by sis byl myslel, Fithvaei te ruin. Nemám pravdu, králi Hargene, synu Hardradův?“

„Pche!“ ušklíbl se mohutný severan a dolil si pohár. „Dost planých řečí!“ Obrátil do sebe kalíšek vína a s vážnou tváří pohlédl na Fithvaea. „Maura si myslí, že je šlechtic, a aby se v tom utvrdil, libuje si v zabíjení. Proto ta modrá krev.“

„Urozená krev. Rozumíš?“

„Je mi to jasné,“ řekl Fithvaei.

„Takže máme co dělat s Maurou a s jeho zatracenou bandou. Měl jsi nám to říct, Nithrome,“ řekl Cloden zasmušile.

„Cloden má pravdu, stejně jako tenkrát na poli u Altdorfu. A tehdy to opravdu sedělo.“

„Nepřipomínej mi to, Brudo. To bylo jindy... a stejně jsme vyhráli, nebo ne?“

„Da, no právě,“ usmála se Bruda.

„Je to jen žoldák, lidský žoldák s tlupou poskoků,“ přerušil je Gilead. „Všichni nájemní zabijáci jsou nebezpeční. Proč bychom se měli znepokojovat? Tlupa ozbrojenců vracející se z války je prostě jen tlupa ozbrojenců.“

„Moc dlouho ses schovával v lesích, příteli,“ řekl beze vší zlomyslnosti Cloden. „Maura a ta jeho smečka jsou žoldáci, to je pravda. Je tu ale ještě něco jiného. Maura to celé bere... osobně.“

„To znamená?“

„Představ si – máš tlupu mužů. Využiješ příležitosti a zaútočíš na město. Odrazí vás. Řekneš si, děláš jsem, co jsem mohl. Sbohem, nebudu dál plýtvat silou... jasné?“

„Jistě...“

„Maura tak ale nemyslí. Ne ‚Až do hořkého konce‘ Maura. Je mu ukradené, že nemá čím zaplatit svým mužům. Nezajímá ho, že to místo týdně bude trvat tři měsíce. Chce prostě zvítězit. Nic jiného nepřijme.“ Cloden pohlédl do svého poháru.

„Prohraná šarvátka ho neodradí. Chce vítězství, a to za každou cenu, a bude posílat další a další muže, dokud ho nedosáhne.“

„To ale podlomí morálku–“ začal Fithvaei.

Harg se smutně usmál. „To se Mordýřů netýká. Maura má své kouzlo –jak se tomu říká, Nithrome?“

„Charisma.“

„Půjdou za ním kamkoliv. Do pekla a zase zpátky. Přitahuje ty nejběsilejší válečníky, ty nejkrutější šílence. Za pobočníka má obra jménem–“

„Klork,“ zavrčela Bruda.

„Tak. Dost jsem toho o něm slyšel. A jeho velitelé: Hronic a Fuentes! Jsou to zvířata! Parchanti! Hnusní vrazi!“

Všichni na chvíli utichli a síní se rozléhalo jen povykávání vesničanů.

„Byli dobří, to se musí nechat,“ řekl po chvíli Fithvaei. „Ti, co jsme je potkali v lese. Zvědové, ale bojovali jak... démoni.“

Dobří šermíři, zkušení jezdci. A podle toho, co nám dali ochutnat lučištníci...“

Jako na zavolanou Gaude zrovna přivedl Madoka. Fithrael vstal a požádal několik žen, aby připravily lůžko a ohřály trochu čisté vody. Nevěděl, jestli to bude k něčemu dobré, šíp ale rozhodně musel ven. Za přihlížení Gaudeho a hloučku vesničanů se dal elf do díla.

Objevil se Le Claux, zastavil se ale na prahu. Pohlédl na Nithroma.

„Le Clauxi?“ oslovil ho vlídně elf.

„Caerdrath tě volá. Na severní cestě jsou světla.“

Venku už mezitím nastala noc. Prudký vítr ze severozápadu přihnál šedivé mraky, které zastínily měsíce. Nithromova otrhaná banda opustila síň a zamířila k otevřené bráně. Uvnitř zůstali jen Gaude, Fithrael a zraněný Madoc. V šeru za mostem se tyčil jako socha Caerdrath v sedle svého koně. Zaslechl je přicházet a ukázal do tmy.

Po severní cestě, kudy přijely odpoledne do Maltami jejich vozy, se pomalu blížila řada pochodní. Bylo jich nejméně dvacet.

„Další zvědové?“ hádal Erill.

Cloden se zachmuřil. „Na to je jich příliš mnoho. Spíše čelo hlavního voje.“

„Nebo průzkumná jednotka, která má zjistit, co se stalo se zvědy,“ mínil Gilead.

„Snad... nevíme ale, kolik jich může číhat za kopcem,“ dodal Harg.

Nithrom vyskočil do sedla. „Pojedeme jim naproti. Srovnejte účty se svými bohy a vzhůru do boje. Začalo to dříve, než jsme čekali. Erille, zůstaň tu a hlídej bránu. Připrav ji, abys ji mohl rychle zavřít, kdyby bylo třeba. A vesničané ať připraví louče. Ať jich je hodně. Osvětlete celou palisádu, jak jen budete moci.“

Erill přikývl a rozběhl se k bráně.

Nithrom si prohlížel svou malou armádu. „Vintzi, Hargu, Gileade... pojedete se mnou. Vy ostatní se schovejte za vnějším příkopem. Vyrazíte, až vás zavolám. Kdyby se něco zvrtilo, ustupte za palisádu a zavřete bránu. Jestli se nevrátíme, velení má Cloden.“

Le Claux chtěl něco namítnout, ale nakonec si to rozmyslel.

Jezdci se začali připravovat k boji. Vintze si nasadil přilbu a na levou ruku si připjal malý štít. Harg si navlékl helmu ve tvaru rozšklebené tlamy a přes hrušku sedla si položil válečnou sekeru. Dolf s Bromem si rovněž narazili přilby, pak oba zároveň nabili své dlouhé, masivní pistole a zasunuli zbraně do zvláštních pouzder u sedla. Jako jeden muž zavřeli svá mosazná hledí. Bruda si stočila rudé vlasy pod špičatou přilbu obšitou kožešinou a zkusmo napnula luk. Cloden si připjal košovou přilbu, a než tasil svůj obouručák, natáhl si rukavice z kozí kůže. Le Claux požehnal královně, pak si zasunul kopí do otvoru ve štítu. Caerdrath jen pozvedl štíhlý oštěp, jeden z šesti, které měl v pouzdře u sedla, a opřel si ho o bok.

Gilead měl stejně jako Nithrom hlavu nekrytou, v ruce svíral dlouhý elfí štít ve tvaru listu. Válečníci z Tor Anroku tasili dlouhé meče. Nithromův byl stříbrný, Gileadův se leskl modrou ocelí.

Deset jezdců vyrazilo po svahu do dolní části Maltami. Na hlavním náměstí se většina vydala nalevo nebo napravo a ztratila se mezi chatrčemi. Nithrom, Vintze, Harg a Gilead zamířili k severní bráně.

Světla pochodní právě dorazila k vnějšímu příkopu. Objevila se jednotka zhruba padesáti tilejských vojáků. Všichni na koních, oděni v modré a bílé.

Několik mužů vykřiklo a začalo gestikulovat. Na druhé straně příkopu se z temnot opuštěné osady vynořili čtyři jezdcí. Nithromova skupina se zastavila před dřevěným můstkem.

Z jednotky se oddělil velitel Tilejců, urostlý muž s páskou přes oko v dlouhém modrém plášti, a šestice mužů, která mu dělala doprovod. Zastavili na druhé straně mostu. Gilead si velitele pozorně prohlédl – byl mohutný a svalnatý, zbroj měl zdobenější než obyčejní vojáci. Neměl štít, na každém boku se mu ale houpal krátký meč. Tvářil se jako vítěz, povýšeně a domýšlivě.

„Zdravím vás!“ zvolal žoldněř. Chraplavě ze sebe vyrážel měkké samohlásky tilejského jazyka.

„My vás také,“ odpověděl Nithrom dokonalou tilejštinou.

„Jsme váleční vysloužilci. Hledáme místo, kde bychom si mohli odpočinout. Je nás jen hrstka.“

Nithrom přikývl. „Trochu větší hrstka.“

Velitel se ohlédl na muže za sebou, jako by byl překvapen, že je tam vidí. Zasmál se. „Jistě! Má veselá družina!

Neublížili by ani mouše. Ty meče vůbec nejsou nutné, pánové.“

„Skutečně?“ opáčil Nithrom chladně. Gilead se snažil porozumět probíhajícímu rozhovoru. Vlastně to ale nebylo třeba.

„Co je to za místo, že zde potkávám dva vznešené syny Ulthuanu, seveřana v medvědí kůži a říšského válečníka?“ zeptal se velitel dokonalou nízkou elfštinou.

Jestli to Nithroma překvapilo, nedal to na sobě znát. Maurova banda zcestovala celý svět, pomyslel si Gilead. Jistě se setkali s různými lidmi, navštívili všelijaká místa. To, že jsou zabijáci, ještě neznamenal, že musejí být hloupí.

„Mírumilovné místo,“ odpověděl Nithrom elfsky. „Místo, které nemůže, ani nechce poskytnout přístřeší skupině ozbrojených mužů. V lesích kolem jsou potoky, kde se můžete osvěžit. Mýtiny, kde se pohodlně utáboříte. Zítřka se vydáte na cestu a všichni budeme rádi, že nedošlo k nějakým... nepříjemnostem.“

„Nepříjemnostem?“ zasmál se muž a ostatní se k němu přidali. „Kdo tu mluvil o nepříjemnostech? Poslyš, Ulthuanu te tuin, můj milý příteli... potřebujeme jen oheň, pořádnou střechu nad hlavou a seno pro naše unavené koně. Rádi také zaplatíme za nějakou zvěřinu a trochu piva.“

„Omlouvám se, možná jsem se nevyjádřil dost přesně,“ řekl Nithrom příkře. „Nejspíš neovládáte můj jazyk tak dobře, jak jsem předpokládal. V této vesnici pro vás není místo.“

Nastalo ticho. Gilead sevřel jílec meče a čekal. Velitel se naklonil a odplivl si do bláta. Narovnal se v sedle, a zatímco si upravoval rukavice, zahleděl se na noční oblohu. Jeho muži vyčkávali. Ticho rušil jen cvrkot cikád.

„S kým,“ řekl Tilejec po chvíli trpělivě, jako by mluvil s malým dítětem, „mám tu... čest mluvit?“

„Jsem Nithrom z Tor Anroku. A kdo jsi ty?“

Muž s páskou se zasmál. „Jmenuji se Fuentes. Jsem důstojník, plukovník. Tohle jsou moji chlapi, kteří už dnes urazili pěkný kus cesty. Skutečně, Nithrome z Tor Anroku, myslím, že máš pravdu – opravdu jsme si nerozuměli. Jsme mírumilovní lidé, období válek skončilo a my se vracíme domů. Žádáme jen pohostinnost.“

„Obávám se, že to je jediná věc, kterou vám nemůžeme nabídnout.“

„No vidíte,“ oslovil Fuentes své muže tilejsky. „Kdyby mi tohle řekli ubozí, hladoví sedláci, možná bych se zmohl na trochu soucitu a skromnosti. Když to ale slyším od skupiny ozbrojených bojovníků... no, začínám mít pochybnosti. Od těchto–“ kývl hlavou k Nithromovi a jeho společníkům „–zkrátka, zavání to nepřátelstvím.“

„Mistře Fuentesi,“ řekl Nithrom čistou, pečlivě vyslovovanou tilejštinou, „oba dobře víme, že kdybyste se tu setkali s ubohými sedláky a odmítli by vás vpustit, bez váhání byste je povraždili. Možná, že naše přítomnost vás přiměje k zamyšlení. Přes tenhle příkop se živí nedostanete.“

Fuentes pokrčil rameny, jako by se ho to netýkalo. Obrátil koně a zamířil zpět ke svým mužům.

„Jsme poraženi,“ zaslechli ho. „Na hlavu poražení zdrcující přesilou. Pojďme odsud.“

Gilead ztuhl. Zaslechl Hargovo tiché zaklení, pak Vintze procedil mezi rty „Už je to tady.“

Stále obrácen zády, máchl Fuentes paží. Tucet žoldnéřů pobídl koně a s tasenými meči zamířilo k mostu.

„Do nich!“ zařval Nithrom.

Čtyři obránci vyrazili kupředu. Střetli se s útočící jednotkou na mostě, kde nemohli současně projet víc než tři jezdcí.

Prvního z nich probodl Nithrom svou stříbrnou čepelí. Vzápětí ho vystřídal Harg a vrhl se do hloučku nepřátel. Zuřivě se oháněl sekerou a řval jako raněný medvěd. Dva jezdcí se zřítili z mostu do příkopu. Jeden z nich neměl hlavu.

Pak zaútočil Gilead. Přikrčil se, odrazil štítem protivníkův meč a roztal tilejského jezdce od břicha až po bradu. Gileadova čepel z modré oceli prosekla pancíř a kolem se rozlétly kusy zprohýbaného železa.

Vintze srazil dalšího Tilejce z koně štítem a druhému zarazil široký meč do průzoru v přilbě.

Během deseti vteřin byl most přes příkop kluzký krví a zatarasený těly mrtvých a umírajících. Koně, kteří spadli do příkopu, ržáli a kvíleli jako zatracené duše. Fuentes se otočil, tvář mu plála hněvem. Vytasil své dva krátké zahnuté meče a ovládal koně jen koleny.

„Do nich! Do nich! Vyřídíte je!“ zařval.

Oddíl Tilejců o síle nejméně čtyřiceti mužů vyrazil proti mostu.

„To zvládneme!“ vyštěkl Vintze. Přikrčil se před ostřím, které ho ohrožovalo, a opětoval ránu, zatímco druhou rukou se pokoušel zvládnout vzpínajícího se koně.

„Ano! Tenhle most udržíme!“ souhlasil Harg a pod jeho sekerou vytryskla další sprška tilejské krve.

Ale několika tilejským koním se už pod vedením svých zkušených pánů podařilo překonat příkop.

„Rozdělte se!“ křikl Nithrom. „Hned! Rozdělte se a ustupte!“

Harg a Vintze neochotně otočili koně, pobídl je a zamířili zpátky k opevnění. Nithrom musel zavolat ještě jednou, aby ho vzal na vědomí i Gilead.

S Tilejci v patách vyrazili všichni čtyři k okraji města.

Čtveřice se prohnala kolem prvních chatrčí a mířila k náměstí a k opevněnému pahorku. Dva nejrychlejší pronásledovatelé se svalili k zemi. Jejich koně se vzpínali a dupali po svých padlých pánech zasažených v rychlém sledu dvěma šípů.

Na střeše jedné z chatrčí se objevila Bruda a svými silnými pažemi znovu napnula tětívu. K zemi se poroučel třetí jezdec a vzápětí čtvrtý. Bruda zavýskala.

Několik žoldnéřů se prohnalo kolem ní a zamířilo na hlavní náměstí. Zablesklo se, třeskla rána a jeden z nich se svalil z koně. Muž vedle něho sebou trhl a pokusil se obrátit, ale v tu chvíli prolétla hlavou jeho koně olověná kule a zabořila se mu do hrudi.

Dolf s Bromem za jízdy nabíjeli své pistole. Pak znovu vypálili a další dva koně šli k zemi. Potom už byli nepřátelé příliš blízko. Ostmarská dvojčata odložila své smrtící, ale pomalé pistole, a vytáhla palčáty. Vzápětí už drtili hlavy nepřátel a jejich mosazná zbroj se blyštěla ve svitu ohňů.

Cloden sesedl z koně. S obouručním mečem se lépe pracovalo ve stoje. Vyběhl zpoza jedné z chýší a cestou sťal několik dalších Tilejců. Jeho první rána prošla jezdcem skrz naskrz a skolila zároveň i jeho koně.

Nithrom, Harg, Vintze a Gilead se obrátili zpět proti nájezdníkům, které vlákali do smrtícího pasti dolního města.

Ze tmy se přihnal Le Claux, nabodl jednoho z Tilejců na své kopí a zvedl ho ze země. Hlasitě, triumfálně se zasmál.

Objevil se také Caerdrath, připomínající děsivého ducha z dávno minulých časů. Když každý z jeho šesti oštěpů zasáhl svůj cíl, vytáhl meč. Jeho zbraň se pohybovala neuvěřitelně rychle, kosila tilejské jezdce jak obilné klasy.

Uprostřed nejhustší bitevní vřavy se oháněl mečem Gilead. Utínal údy, srážel hlavy, drtil štíty a lámal zbraně. Poprvé po dlouhé době měl pocit, že konečně našel své místo. Byl ve společnosti hrdých válečníků, třebas otrhaných, hlavně však bojujících za správnou věc.

Mezitím se Tilejci obrátili na ústup. Byli poraženi. Gilead zahlédl Fuentesovu jedoucího k vnějšímu příkopu s nanejvýš půl tuctem mužů. Nithromovi bojovníci pobili skoro čtyřicet Tilejců.

Bruda znovu zavýskala a připojil se k ní i Vintze, cválající po ulici poseté těly. Gilead sklonil meč a pokusil se ovládnout svou zuřivost.

Nahoře na kopci zářila palisáda světlem mnoha loučí. Zdálo se, že je obsazena silnou posádkou. Erill odvedl dobrou práci.

První útok byl odražen.

Rozjaření vítězové se vrátili na kopec. Brána byla zavřena a zajištěna závorou. Dolf s Bromem, jako vždy praktičtí, prosazovali, že jejich dalším krokem by mělo být posílení obrany dolního příkopu, jelikož se dalo očekávat, že Tilejci se

vrátí spíše dříve než později.

Nithrom jejich návrh zvážil, nakonec ho ale zamítl. Takový úkol by byl teď v noci nad jejich síly. Zorganizovat něco takového by bylo příliš náročné. Chtěl bojovníkům dopřát čas, aby si odpočinuli a mohli oslavit vítězství. Dnes v noci zůstanou ukryti za palisádou. Jestli se Maurovi muži vrátí, bude to zlé, alespoň ale budou opevněni.

Le Claux už se mezitím dovolával měchu s vínem. Tvář mu plála vzrušením a pýchou a Harg, Vintze a Bruda nepotřebovali dvakrát přemlouvat, aby se k němu připojili.

Donesli jim víno spolu s teplým jídlem, které jim Erill nechal připravit. Drobné rány a škrábnutí byly ošetřeny a ovázány a v síni propukly oslavy. Přesvědčivost jejich vítězství posílila i morálku obyvatel Maltanu. Minula půlnoc a v sále už probíhala skutečná hostina. Pilo se a zpívalo, vládla dobrá nálada.

Nithrom to celé sledoval ode dveří síně. V ruce měl džbánek piva. Zhlédl Harga s Brudou obklopené hloučkem smějících se vesničanů, kteří se s nimi se sebevražednou vervou a za vydatného zpěvu pokoušeli zápolit v pití. Cloden a dvojčata z Ostmarku seděli poblíž ohniště a vyzývali kolemjdoucí k zápasu v páce. O Vintze se vážně zajímalo několik vesnických děvčat. Také Le Claux byl středem pozornosti. Formou epické básně líčil celé střetnutí skupince okouzlených vesničanů. Jeho vyprávění bylo s každým douškem vína barvitější, plné odvážných metafor a přirovnání. Dokonce i Gaude a Erill seděli spokojeně s korbeli v rukou.

Prospěje jim to. Zvedne to morálku, usoudil Nithrom a přihnul si piva.

Vedle něho se objevil Fithrael. Utíral si do hadru zkrvavené ruce.

„Madoc žije, alespoň prozatím,“ řekl. „Hrot je venku. Konečně usnul.“

Nithrom pozvedl pohár. „Na tebe, divotvůrce. Ruce máš krvavé stejně jako my. I ty jsi dnes v noci bojoval na život a na smrt.“

Fithrael přikývl. „Myslím, že Madoc už nebude nikdy mluvit,“ řekl tiše. „Má úplně rozervaný hrtan.“

Nithrom si povzdychl. „To je neštěstí. Dovedl vyprávět neuvěřitelné příběhy. Z dob, kdy byl u templářů.“

„Madoc byl templář? Templář Bílého vlka?“

„Jistě. Byl velitelem jejich Zlaté družiny. Chrabrý válečník. Nevšiml sis snad vlčí kůže a válečného kladiva?“

„Co se stalo?“

Nithrom se usmál. „On... zneuctil svou jednotku, a tak byl z řádu vyloučen. Od té doby je žoldákem.“

„Co udělal?“ zeptal se Fithrael.

„Odmítl mě zabít,“ řekl Nithrom a znovu se napil. Vzpomínal na dávné časy. „Zachoval se skutečně statečně. Zahodil všechno, co měl, aby pomohl příteli, navíc jiné rasy. Někdy ti to budu vyprávět, Fithraeli te ruin. Věz ale, že přestože byl takhle zneuctěn, těžko bys hledal čestnějšího člověka, pokud jde o přátele. To je něco, na čem mu opravdu záleží.“

Nithrom se otočil ke dveřím.

„Kam jdeš?“

„Někdo musí držet hlídku a po mých statečných lidech už jsem toho chtěl dnes až příliš.“

„Půjdu s tebou příteli, jestli dovolíš,“ řekl Fithrael. „Můžeme se dívat na město a mluvit o starých časech.“

Gilead Lothain se všeobecného veselí neúčastnil. Seděl sám poblíž ohniště a zíral do plamenů. Všiml si, že nad ním někdo stojí a zvedl hlavu. Byl to Caerdrath. Elf držel v každé ruce pohár s vínem. Jeden z nich nabídl Gileadovi.

Poslední ze synů Tor Anroku ho přijal a kývl hlavou, což Caerdrath pochopil jako nevyřčené pozvání, aby si k němu přisedl. Elf už si sundal přílbou, dlouhé vlasy měl ale stále smotané do uzlu. Skvostně zdobené brnění měl potřísněné krví Tilejců.

„Jsem Caerdrath Eldirhrar, tuin Elondith, vnuk Dundanida Ohňonoše, z rodu Tyrmalthira ze Sapherské vysočiny a Mramorových vrchů.“

„Gilead te tuin Lothain, z Tor Anroku.“

Připili si.

„Jsme tu sami,“ řekl Caerdrath, bylo ale zřejmé, že to myslel symbolicky, jelikož sál byl plný hlučících lidí. „Starý svět, stará krev. Fithrael, tvůj společník, si s lidmi rozumí velmi dobře a Nithrom je takový světák, že už snad není ani člověk, ani elf.“

„Pohrdáš jím proto?“ zeptal se Gilead.

„Rozhodně ne. Nithrom je můj přítel. Prostě se v tomhle ohavném světě dokázal zabydlet. Proč bych s ním jinak jezdil?“

„Co tě sem skutečně přivedlo, Caerdrathe Eldirhrare, tuin Elondith?“ Gilead si vychutnával možnost mluvit prastarou vysokou elfštinou i se všemi jejími formalitami. Znělo mu to jako dávná, polozapomenutá hudba.

Caerdrath neodpověděl přímo. „Nithrom mi říkal, že jste poslední z vašeho rodu. Vydali jste se prý do tohoto krutého světa, abyste našli stopy svého mizejícího lidu.“

„Je to tak.“

„Pak máme stejný cíl. I já jsem přišel do světa lidí hledat minulost. Stará království, ztracená města. Zdá se, že většinu z nich už překryly lidské osady. Chtěl jsem najít pozůstatky světa, který jsme ztratili. Jsme si v mnohém podobní.“

To zjištění Gileada šokovalo. Odjakživa – nebo alespoň od Galethovy smrti – cítil potřebu pátrat po tom, co zbylo ze staré rasy. Také měl pocit, že jeho krev je řidká, že je jen ozvěnou skutečného elfství ubitou tupým světem lidí. Teď měl před sebou někoho staršího, mnohem vznešenějšího, než byl on sám. Někoho z onoho úžasného světa, který se pokoušel nalézt... kdo byl stejně posedlý jako on. Bylo to kruté vystřízlivění. Tak dlouho se snaží získat zpět své dědictví a teď potká někoho, kdo je ztělesněním toho minulého světa, a přitom je stejně ztracený jako on sám.

„Náš čas skončil, Gileade te tuin Lothain. Naše hvězdy už zapadly. Bliží se den, kdy budeme muset navždy ustoupit člověku,“ řekl Caerdrath, jako by mu četl myšlenky.

„Mám na tebe prosbu,“ řekl Gilead.

„Splním ti, co bude v mých silách.“

„Až bude po všem, až skončí tahle malá válka, chtěl bych, ještě než zemřu, spatřit útesy Ulthuanu. Ukaž mi cestu, stezky, kterými se mám vydat.“

„Udělám něco víc, Gileade te Anrok. I já už se po tomhle únavném světě potloukám příliš dlouho. Pojedu s tebou a zasedneme spolu ke stolu mého otce v Mramorových vrších.“

Gilead se probudil až dlouho po rozbřesku. Sál byl chladný a páchl kouřem a vařením. Na zemi spalo několik vesničanů, v rohu podřimoval Le Claux.

Gilead si svlékl kožený kabátec i košili a vyšel ze sálu do chladného dne. Nebe bylo jasné a šedavé, dal se očekávat déšť. Brána byla otevřená. Opodál myly ženy ve žlabu pánve a talíře. Přistoupil k nim, do pasu nahý, a ponořil hlavu a ramena do vody. Když pak zatřepal hřívou bílých vlasů, ženy nesměle ustoupily.

Zdvořile jim poděkoval a vykročil k bráně. Kabátec a košili si nesl složené v podpaží.

Když došel k bráně, přejel pohledem Maltane. V paprscích nového dne se zdálo být pusté a ohavné. Od příkopu na severní straně města unášel vítr oblaka hustého černého kouře. Dole pod sebou zahlédl postavy, většinou vesničany. Natáhl si košili a vydal se z kopce do ulic Maltanu.

Už časně ráno Nithrom vzbudil, koho mohl, a přidělil mu práci. Dolf s Bromem, kteří se Gileadovi zdáli se svými pistolemi a taktickým uvažováním nejvíce technicky založení, měli na starost opevňovací práce. Nithrom dokázal jejich nadání patřičně zhodnotit. Gilead zahlédl skupinky vesničanů rozšiřujících vnější příkop. Ostatní páchovali hlinu do pytlů, z nichž budovali opevnění. Na náměstí učila Bruda mladíky – a také tři nejsilnější dívky – zacházet s lukem. Žáci právě napjali tětivy, vypustili šípy a do jednoho minuli slaměné terče. Bruda se na procházejícího Gileada ušklíbala. Pak Gilead zahlédl Gaudeho bavícího skupinku dětí, a také Erilla dohlízejícího na vesničany rozmísťující na rozích ulic balíky slámy napuštěné dehtem. V příkopě dohlíželi na práci Dolf s Bromem, oba svlečení do pasu.

Zahlédl také Fithvaela sedícího mezi pilně pracujícími sedláky. Zamířil k němu. Elf vysvětloval, jak vyrábět šípy, a ti z mužů, kteří už v učení pokročili, obvazovali jejich hroty hadry namočenými v dehtu.

„Fithvaeli,“ pozdravil starého přítele.

Jeho společník zvedl hlavu a usmál se. Nečekal, že ještě někdy uvidí Gileada tak spokojeného a bezstarostného.

„Přípravy jsou v plném proudu,“ řekl Fithvael místo pozdravu. „Harg se svojí partou kácí stromy, abychom mohli posílit opevnění. Kislevanka cvičí novou armádu lučištníků.“

„Viděl jsem.“

„Vintze s Caerdrathem se vydali na výzvědy.“

„Zdá se, že bych si měl také najít nějakou práci,“ řekl Gilead a vydal se k vnějšímu příkopu.

Nithrom s Clodenem sledovali ohně v příkopu. Kolem tváří měli uvázané hadry. Muly vedené podobně maskovanými vesničany vláčely do příkopu poslední mrtvoly Tilejců a mršiny jejich koní. Z hranice stoupal mastný černý dým. Nad hlavami jim kroužili dva vychrtlí luňáci.

Nithrom zahlédl blížícího se Gileada. Nechal Clodena, aby dohlížel na práci, a seskočil z náspu příkopu. Sundal si z obličejů roušku.

„Co mám dělat?“ zeptal se Gilead.

Nithrom pokrčil rameny. „Umiš kácet stromy?“

„Když budu muset,“ opáčil Gilead.

„No, přinejmenším umíš brousit ostří. Podle tvého meče soudím, že víš, jak se pracuje s brouskem.“

„Přineste mi ta ostří. Nabrousím je s radostí. Připadám si tu skoro zbytečný.“

„Ano, už od rána tu všichni tvrdě pracují,“ řekl Nithrom a rozhlédl se kolem. „Posílili jsme vnitřní příkop, vztyčili několik překážek, které se jezdcům líbit nebudou. A ještě pár dalších triků. Až se vrátí Harg se dřevem, postavíme podél příkopu pořádné opevnění.“

Gilead ukázal na hlavní ulici táhnoucí se k palisádě na vrcholu kopce. „Měli bychom sehnat nějaké sudy nebo prkna a udělat podél ní pár úkrytů. Třeba tamhle nalevo, vidíš? Opevnění může jezdce zpomalit, několik dobře umístěných krytů pro lučištníky ale pokryje celou ulici a zastaví ty, kterým se podaří dostat se dovnitř.“

Nithrom pokrčil rameny a kývl hlavou. „To je pravda. Řeknu to Swalemu, tomu staříkovi. Je to ďábel, má sílu jako obr. Možná bys mu mohl ukázat, jak by sis to představoval.“

„Samozřejmě.“

„Zařídil jsem, co jsi mi řekl... nádrže ve sklepení jsou plné čerstvé vody.“

„Na to jsi měl myslet sám.“

Nithrom se zašklebil. Vzal Gileada za ruce a pevně je sevřel. „Při bozích, je dobře, že jsi tady, Gileade te tuin! Duch Tor Anroku tohle místo ochrání!“

Na okraji lesa se objevily vozy naložené čerstvě pokácenými kmeny. V čele jel Harg svlečený do půli těla. Pozdravil vesnici svou velkou sekerou.

Hodinu strávil tím, že pomáhal Hargovi s vykládáním osekaných kmenů, další hodinu vysvětloval Swalemu a jeho čtyřem vnukům, jak postavit kryty pro střelce na hlavní ulici. Když kolem procházel Dolf, jen souhlasně přikyvoval.

Poledne zastihlo Gileada zpátky v chladné, potměšelé síni, kde se věnoval broušení zbraní. Seděl na smrkovém špalku, kolem sebe skupinku dětí, které s úžasem sledovaly, jak z voskovaného plátna vybaluje brousky.

Přinesli mu zbraně – Fithvaelův meč, Nithromovu dlouhou čepel, Hargovu zubatou sekeru, Brudinu šavli, Le Clauxův široký meč, zkrátka všechny.

Dal se do práce. Zahlazoval zuby a škrábance, obtahoval ostří, zkoušel ostrost čepelí na svých dlouhých vlasech a přitom vysvětloval svým malým obdivovatelům, co zrovna dělá i jak se s jednotlivými zbraněmi zachází.

„Tohle je dlouhý meč z elfí kovárny. Patří Nithromovi, tomu vysokému elfskému válečníkovi v tmavě zelené zbroji.“

„Tomu s hezkým obličejem?“

„Ano, tomu.“

„Je to tvůj pán.“

„Je to můj přítel.“

„Co je to elf?“

„Právě se na jednoho díváš.“

Děti se začaly hihňat a něco si mezi sebou šeptat.

„Ne, opravdu po nocích nekrademe novorozeňata. Vy lidé si dokážete vymyslet spousty nesmyslů.“

„Lidé?“

Znovu se ozval smích.

„Podívejte, jak to dělám s tím kamenem. Trochu oleje... a je to ostré. Vidíte?“

„To bych uměl taky,“ řekl vysoký chlapec, který mu nahlízel přes rameno.

„To mi tedy můžeš pomoci. Ne, opři si to o nohu. Tak je to správně. A teď, ne... musíš proti směru. Takhle.“

„Dělám to dobře?“

„Ano. Dobrá práce. Pěkně po obou stranách, obě ostří. Přesně tak.“

„Vypadá to jednoduše,“ ozvala se jedna z dívek.

„Pojď si to zkusit. Tohle je šavle rudovlasé Kislevanky.“

„Je krásná,“ řekl chlapec, který už brousil. Ozval se smích a také několik hlasů proti.

„To je a její zbraň také.“ Gilead vložil dříve brousek do nejistých rukou. „Dělej dlouhé, nepřerušované pohyby.

Opatrně, nežizni se. Tahle zbraň má jen jedno ostří, takže s ní budeš hotová za poloviční čas.“

„Proč má jen jedno ostří?“ zapištěl malý chlapec.

„Protože se s ní spíš seká, než bodá nebo řeže. Takhle!“

Ozvaly se obdivné výkřiky, několik dětí vyděšeně ustoupilo.

„Je úplně jiná než tahle čepel. To je můj meč. Vlastně mého bratra. Dal mi ho. Je delší než ty, co? Dá se s ním sekat i bodat. Takhle! A takhle!“

Další vzrušené hlasy.

„Na, vezmi si brousek, pojď sem... správně, trochu oleje... ne, ne tak moc... tak, a teď podél ostří až ke špičce.

Správně.“

Za chvíli tu vznikla celá malá dílna. Na dětských tvářích se usadil odhodlaný, soustředěný výraz. Gilead se usmál.

„Tak, teď se severanovu velkou sekeru! Kdo se odváží?“

Zvedl se les nemytých rukou.

„Třeba ty... pojď sem. Takhle na to musíš, používej brousek z obou stran. Topor si opři pořádně o zem. Tak, správně. Dopředu a dozadu.“

„Pak tu máme obouručák ukovaný v Carroburgu! Už jste někdy viděli tak velký meč? Na něj budou potřeba nejméně dva. Ty... a ty, s těmi pihami. Pojďte sem...“

Na konci odpoledne byly všechny zbraně ostré a naleštěné. Gilead zrovna pracoval na posledním kusu – na Le Clauxově širokém meči. Kolem ještě stále sedělo několik dětí. Většina jich postupně odešla, ve vesnici se dělo příliš mnoho zajímavých věcí. Ženy mu přinesly talíř dušeného masa a džbánec piva, zatím se toho ale ani nedotkl. Jídlo už dávno vystydlo.

V dálce se ozval hrom. Blížila se letní bouřka, která hrozila už od rána. Dopadly první kapky.

Gilead cosi... ucítil. Vstal a prohlédl si Le Clauxův zdobený meč.

Pak zamířil k bráně, následován hloučkem dětí.

V dálce, na svahu severních kopců, se objevili dva jezdcí. Řítili se k Maltanu, jak nejrychleji uměli. Byli to Vintze a Caerdrath.

„Běžte dovnitř. Rychle!“ přikázal Gilead dětem. Blížil se Maura.

Mordýři dorazili právě ve chvíli, když se spustil prudký liják. Žoldnéři se seřadili na úpatí kopce. Objevily se promáčené modrobílé korouhve. Fithvail, který to pozoroval z ploché střechy v dolním městě, zalapal po dechu. Nithrom očekával zhruba dvě stě mužů a včera v noci jich poslali do pekel nejméně čtyřicet. O síle sešikovaných nepřátel ale nemohlo být pochyb – bylo jich nejméně tři sta.

Údolí naplnil rachot bubnů tlumený deštěm. Tilejská pěchota bubnovala do kroku. Fithvail zahlédl další nepřátele – jízdu, druhý oddíl pěchoty, šest koní táhnoucích mohutné dělo.

Fithvail se otočil a pohlédl přes střechy vesnice. Na návsi uviděl Nithroma připraveného v sedle. Byli s ním Le Claux a Caerdrath. Nithrom zachytil jeho pohled a pokynul mu, aby byl trpělivý.

Ano, počkám, pomyslel si Fithvail, dokud se nepřijene zkáza, aby mě pohltila.

Tentokrát se to obešlo bez řečí. Fuentes informoval svého velitele a zpečetil tak zkázu Maltanu. V houstnoucím šeru Fithvail zahlédl urostlého muže na mohutném koni, který projížděl napříč strání a udílel rozkazy řadám jezdců a pěšáků. Na stříbrné přilbě měl modrá a bílá pera. To musel být samotný Maura.

Fithvail zvážil vzdálenost a vítr a usoudil, že by velitele Tilejců nezasáhl, ani kdyby se mu podařila mimořádná rána. Na střeše přes ulici zahlédl Brudu. Očividně myslela na totéž. Pohlédl na sebe a zavrtěla hlavou.

Co má Maura v úmyslu? pomyslel si Fithvail. Chce nás snad obléhat? Ostřelovat? Nebo prostě zaútočí plnou silou? Osobně doufal, že dojde na poslední možnost. Snad se tenhle tilejský rádoby kníže zachová jako všichni jemu podobní a pokusí se dosáhnout rychlého vítězství. V tom případě jsou připraveni náležitě ho uvítat. Ale obléhání? To by byl jejich konec, stejně jako bombardování, které by dokázalo srovnat Maltanu se zemí tak důkladně, že by ani nebylo co plnit.

Podle toho, co o Maurovi slyšel, by takovou pomstu očekával. Fithvail byl přesvědčený, že po porážce a ponížení

jeho předvoje se Maura nespokojí s ničím menším než zkázou celého Maltanu.

Ozval se roh. Jeho břitký tón se nesl ozvěnou údolím.

Fithrael zvedl vrstvený luk, vyrobený lidmi. Už dlouho neměl takovou zbraň v ruce, a tenhle nebyl ve srovnání s luky, na které byl zvyklý, příliš kvalitní. Jenže na to, co přijde, byla jeho věrná kuše příliš pomalá.

Po stráni se hnala tilejská jízda. Bylo jich nejméně padesát. Dusot kopyt přehlušil i zuřící bouři.

Maltane nemělo dost silnou jízdu, aby se střetla s takovým přívalem, a Nithrom se o něco takového ani nemínil pokoušet. Pod jeho bdělým velením obránci napjatě čekali a pozorovali blížící se vojsko. Jízda se prohnila nízkými kravinami a vyschlou bažinou na okraji osady a začala stoupat do mírného svahu táhnoucího se k mostu přes vnější příkop.

Který tam ovšem byl jen naoko...

Most se zhroutil pod vahou prvních osmi nájezdníků. Harg odvedl dobrou práci. Nařizl trámy mostu, že stačilo jen málo, aby se celá konstrukce zhroutila. Koně a jezdci řítící se plnou rychlostí zmizeli v příkopu. Ti, co jeli hned za nimi, byli sráženi svými rozjetými druhy dolů.

Po chvíli zmatku se jezdci rozdělili a vyrazili oběma směry podél příkopu. Za nimi se ale už hnula pěchota.

Několik jezdců se pokusilo příkop přeskochit, byl ale hlubší, než jak ho viděl Fuentes, navíc kolem byly překážky a přístřešené kůly. V příkopu zmizeli další koně. Někteří muži se škrábali ven a volali na pěšáky, aby jim pomohli vytáhnout zvířata. Ti, kterým se podařilo přeskochit, skončili na špičatých kůlech.

Pak k příkopu dorazili první pěšáci, pustili se přímo skrz něj a začali vylézat na druhé straně. V tu chvíli se dali do díla Fithrael, Bruda a Erill, podporovaní zhruba půl tuctem vesničanů, kteří si alespoň částečně rozuměli s lukem. Vojáky, kterým se podařilo překonat opevnění, zasypaly šípy.

Fithrael zaklel. Zahlédl skupinky pěšáků, kteří táhli dlouhá prkna a pokládali je přes příkop. Pohybovali se těsně za hranicí dostřelu.

Několik vojáků přelezlo val a Fithrael s Erillem je složili přesnými ranami. Ten kluk to s lukem opravdu umí, pomyslel si Fithrael. Ta jeho zbroj a staříčkový meč byly jen na okrasu.

Příkop překonali první skupinky pěšáků. Bylo jich víc, než dokázali střelci zvládnout. Pod Clodenovým velením se teď luků chopili všichni vesničané a začali střílet do houfu nepřátel.

Tilejcům se podařilo položit přes příkop tři prkna, a to jízdě bohatě stačilo. Přehnali se po vratkých prknech, odstrčili stranou pěšáky a rozlili se po městě. Zaleskla se kopí a meče.

První tucet padl za obětí smrtícím drátům, které Vintze natáhl přes ulici. Koně si lámali nohy, muži padali ze sedel.

Ostatní jezdci proklíčkovali mezi svíjejícími se těly svých druhů a pokračovali dál.

Narazili na další dráty, které napjali číhající vesničané ve výši hlavy. Tilejští padali ze sedel, někteří byli doslova o hlavu kratší. Splašení koně bez pánů pobíhali mezi chatrčemi.

Zbytek jezdců postupoval hlavní ulicí k návsí. Několik jich padlo pod salvou šípů. Čtveřici jezdců se podařilo dostat se až k pumpě, kde je zabil výbuch náloží, které tam nastražili Dolf s Bromem.

Jízda pomalu docházel dech. Ustupovali, mnozí se ani neodvážili překročit příkop. Udělali místo pěšákům, kteří se hnuli kupředu po provizorním mostě, nebo přímo skrz příkop. Překonali opevnění a Fithrael s ostatními lučištníky jim v tom nedokázali zabránit.

Pěchota zaplavila hlavní ulici.

Fithrael zahlédl Nithromovo znamení, sám ale dobře věděl, co má dělat. Zapálil šíp a poslal jej do kupy slámy napuštěné dehtem, která byla nastražená na okraji ulice. Bruda a ostatní lučištníci dělali totéž. Hlavní ulice se během několika minut proměnila v ohnivě peklo, v němž se mohli tilejští vojáci jen stěží pohybovat. Ozvaly se výstřely, jak Brom s Dolfem zahájili palbu.

Fithrael ale věděl, že stejně přijde chvíle, kdy jim bude obratnost a lstivost k ničemu, kdy o vítězství rozhodne početní převaha.

Pak zahlédl Nithroma, Le Clauxe a Caerdratha, jak se ženou na koních proti pěchotě vstupující na náves. Za nimi šli pěšky Dolf s Bromem a oháněli se palcáty.

Cloden, Gilead, Harg a Vintze také opustili svá stanoviště a napadli útočníky z boku. Ve vesnici se rozpoutala bitva.

Fithrael zjistil, že už nemá žádné šípy. Tasil meč, do druhé ruky popadl kuši. Seskočil ze střechy a vrhl se do bojové vřavy.

Prvního Tilejce, kterého potkal, zasáhl do břicha střelou z kuše a pak už se jen oháněl ocelí. V rozbahněné uličce osvětlené jen hořícími dehtovými balíky bylo těsně. Opodál zahlédl Brudu. Mávala šavlí a vyla jako vlčice.

Pak si všiml Erilla. I chlapec slezl ze střechy a téměř okamžitě byl obklíčen. Jednoho Tilejce se mu podařilo svým starým mečem zabít, ostatní na něho ale zle dotírali. Chlapec upadl na zem.

Fithrael se pokusil prodrat vřavou k němu. Sekal mečem napravo nalevo, aby si uvolnil cestu. Erill ležel na zemi, starou zbroj měl zprohýbanou a špinavou a z rány na rameni mu tekla krev.

Fithrael sekl napravo a utál jednomu Tilejci hlavu. Pak se ohnal opačným směrem a rozpáral břicho druhému. Konečně se dostal k Erillovi. Hodil mu krátký meč.

Chlapec ho chytil. Byla to dvě stopy dlouhá čepel s perleťovou rukojetí zhotovená mistrem z Tor Anroku. Erill si zbraň okouzleně prohlížel.

„Neobdivuj ho! Použij jej!“ křikl na něho Fithrael.

Erill máchl mečem a usekl nejbližšímu Tilejci paži. Překvapilo ho, jak je elfí zbraň lehká. Radostně se zasmál a vrhl se do boje.

Fithrael se prodral až k němu a přitiskl se k sobě zády. Nepřátelé je obklopili kolem dokola. Chlapec a elf, svedení dohromady bohy války, bojovali jako démoni.

Přidal se k nim další válečník, který se kolem sebe oháněl těžkým mečem a kosil protivníky jako klasy. Bojoval mlčky, protože nemohl vydat ani hlásku. Byl to Madoc. Když spadl do potoka, ztratil své staré válečné kladivo. Širokým mečem, na který si teprve zvykal, ale zabíjel skoro stejně účinně, jako by to bylo velké Ulrikovo kladivo. Bok po boku, promáčení horkou krví nepřátel, drželi Fithrael, Erill a Madoc ulici. Gileadův meč byl rudý krví. Vintzeho a Clodena ztratil z očí, masakr, který probíhal opodál, ale mohl být jen dílem Harga a jeho sekery. Elf se znovu vrhl do vřavy. Čepel z modré oceli se míhala a protínala zápěstí a hrtany. Ve svitu ohňů zahlédl skupinku vojáků sklánějících se nad svou obětí. Pobil je do jednoho. Bílý válečný oř ležel na zemi a třesl své mrtvé oči. Poblíž ležel v prachu Le Claux. Zbroj měl rozervanou a zprohýbanou. Z těla mu trčela dvě kopí a meč. Rytíř pohlédl na Gileada zamlženými očima.

„Vyhrali jsme?“ zeptal se.

Gilead se zarazil. „Samozřejmě, rytíři. Díky tobě.“

„Myslel jsem si to,“ zamumlal Le Claux. Z úst mu vytryskla krev. „Mám žízeň. Máš něco k pití?“

Gilead se otočil a srazil Tilejce, který se vynořil ze tmy.

Pak si klekl vedle Le Clauxe a vytáhl poslední z lahví elfího vína, které s sebou vezl až z Tor Anroku. Byla už skoro prázdná. Bretonec ji dychtivě vyprázdnil.

„A...“ usmál se. „Nejlepší, jaké jsem kdy–“

Nepřestal se usmívat, Gilead ale poznal, že Le Claux už není mezi živými.

Vyskočil na nohy a jediným úderem roztáhl blížícího se žoldnéře od podpaží k podpaží. Tilejec ani nestačil zdvihnout meč. Gilead se vrátil do bitvy.

Krev, maso, šlachy, kůže, ocel, bronz, železo, oheň. Divoká řež trvala až do rozbřesku.

Když vyšlo slunce, ustoupili Tilejci do kopců. Na pláni a v ulicích Maltanu zůstalo sedmdesát jezdců a sto dvacet pěšáků.

Obránci, pokrytí mnoha ranami a naprosto vyčerpaní, ztratili Le Clauxe, starého Swaleho a devatenáct dalších vesničanů: čtyři ženy a dvanáct mužů. Všichni zemřeli v boji.

Dalo by se říct, že dosáhli pozoruhodného vítězství. Maltane se stalo prokletím Tilejců. Zaplatili jej však vyčerpáním, četnými zraněními a ztrátou mnoha zbraní.

Nithrom stáhl své bojovníky a vesničany zpět za palisádu. Udělali, co mohli. Vzдорovali celou noc. Pokud se teď Maura rozhodne znovu zaútočit, zůstane jim už jen hrdost, že se mu napoprvé dokázali ubránit. Na cokoliv jiného byli příliš unavení.

A když vyšlo slunce, zaútočil Maura, věrný své pověsti, podruhé.

Začalo to jako vzdálený zvuk, jako když se láme dříví. Pak k nim dolétla sprška hlíny. Fithrael s Vintzem právě na dvoře ošetřovali zraněné vesničany, když to zaslechli.

Vintze zaklel.

Vzápětí se to ozvalo znovu. Slabé prasknutí následované úderem do úbočí kopce.

Fithrael popadl kuši a rozběhl se k palisádě. Zahlédl, jak se ze dvou z devíti mohutných děl na protějším kopci vyvalila oblaka kouře. O chvíli později znovu zaslechl ten praskavý zvuk. Padesát stop před příkopem vylétl do vzduchu gejzír mokrého bláta.

„Nedostfeli až sem?“ zeptal se Fithrael.

Vedle něho stál Brom a sledoval situaci Vintzeho dalekohledem.

„Ne, zatím se jen zastřeluje,“ řekl.

Pak seskočil a vrátil Vintzemu dalekohled. „Odved'te je dovnitř! Všechny vesničany! Ať se schovají ve sklepení!“

Dav se dal do pohybu. Ženy tisknouce křičící děti k prsům spěchaly do síně. Přeživší mužští obyvatelé Maltanu – mohlo jich být zhruba třicet – se chopili svých provizorních zbraní a štítů. S nimi zůstal venku asi tucet chlapců, kteří se ale zdáli příliš mladí na to, aby mohli bojovat, a zhruba dvacet žen, které se odmítly ukrýt. Nithromovi bojovníci se zatím shromáždili u palisády.

První dělová koule zasáhla svůj cíl. Odnese to věž starého chrámu. Zapraskal kámen, spadlo několik střešních tašek. Po několika vteřinách další střela narazila do palisády. Kůly se roztříštily a celá země se otřásla. Jednoho z Maltanských srazila tlaková vlna z pozorovatelné a shodila ho do bláta.

Tak už se zastříleli, pomyslel si Fithrael. Stůjte při nás, bohové.

Ohlédl se. Vtom explodovala brána. Trosky rozdrtily kád' s vodou a zabily několik koz. Najednou byli nekrytí a zranitelní.

Přiletěly další dvě koule. Jedna prorazila střechu síně, druhá smetla ochoz palisády. Konstrukce se zřítíla a trosky pohltily další dva vesničany. Jednomu se podařilo vstát. Druhý, ještě chlapec, zůstal ležet v blátě. Měl utrženou levou polovinu těla.

Gilead s Nithromem se rozběhli k troskám brány a podívali se dolů.

Řady tilejské jízdy překračovaly vnější příkop a postupovaly městem. Za nimi pochodovala pěchota vyzbrojená píkami, halapartnami a luky.

Vzduchem prosvištěly další střely. Přelétly kopec a zabořily se do země na druhé straně vrchu.

„S tímhle si neporadíme!“ zavrčel Gilead.

„Ne, to opravdu ne.“ Nithrom se zahleděl na postupujícího nepřítele, pak se otočil k obráncům. „Dovnitř! Do krytu. Až jejich vojáci vystoupí výš, budou muset s ostřelováním přestat. Můžeme to vydržet. Potřebuji, aby tu se mnou dva zůstali, abychom mohli ostatním dát znamení.“

Nikom se nechťelo do krytu. Nithrom se na okamžik zamyslel, pak rozhodl: „Zůstane Bruda a Dolf. Ostatní rychle dolů. Až přijde čas, povede vás Gilead.“

Dokonce i vesničany to zarazilo. Když Nithrom někomu předal velení, byl to vždycky Cloden. I Gilead byl překvapen. Když ne Cloden, pak měl určitě dostat přednost Caerdrath.

„Udělejte, co vám říká!“ zařval Cloden a mávl rukou. „Dolů!“

Obránci vběhli do síně a začali slézat po žebřících do sklepení. Na pevnůstku dopadaly další střely; zasáhly střechní megaronu a chrám. Palisáda byla pobořená na několika místech.

Nithrom s Dolfem a Brudou se běželi ukrýt.

Dole se v přeplněném vydýchaném sklepě se Cloden pokoušel udržet mezi lidmi klid. Země se otřásala pod dopady střel, ze stropu se sypal prach a bláto. Maltanští měli dobrý důvod být vyděšení.

Harg se postavil ve vší své zarostlé velkoleposti. Rozpřáhl paže. „Už jsem zažil horší věci, přátelé! Mnohem horší! Seberte odvahu, trochu si zazpíváme!“

Začal zpívat norský válečný chorál. Zpíval pomalu, aby mohli ostatní pochytit slova, a tleskal masitými rukama do rytmu písně i dopadajících střel.

Většina Nithromovy skupiny se k němu zkusila připojit – Cloden učil děti tleskat do rytmu, přidal se i Vintze. Erill opakoval slova a dirigoval ženský sbor.

Brom zpíval také, Fithrael ale viděl, že při každém zásahu zvedá hlavu. Měl by být s bratrem, pomyslel si elf.

I Gilead si toho všiml a pocítil křečovitou bolest. Dobře věděl, jaké to je, když vás oddělí od dvojčete. Začal procházet mezi krčícími se vesničany, tleskal a dodával jim odvahu.

Poblíž žebříku seděl Madoc, tleskal do rytmu a pohyboval rty. Široký meč měl položený přes kolena.

Fithrael se zastavil u Gaudeho, který se skláněl nad tělem svého pána zabaleným do pláště.

„Co to tu děláš?“ zeptal se jemně.

Gaude vzhlédl. Právě si bral Le Clauxův meč. „To, co jsem měl udělat už dávno.“

Fithrael si dřepl vedle něho. „Nejsi bojovník...“ Důsledky nechal nevyřčené.

„Teď už ne.“ Gaude si odkašlal, jako by zaháněl nervozitu. „Kdysi jsem býval... Sir Gaude. Byl jsem rytířem blahoslavené královny. Na polích Aleskeru jsem ale ztratil odvahu i svou čest. Od té doby jsem dělal panoše tomuhle ubohému, opilému bláznovi. Chudák Le Claux – nikdy se neměl stát rytířem.“

„Dělal nám čest.“

„Možná. Královna ho propustila. Nikdy neměl toho správného ducha.“

„A ty ho máš?“

Gaude vstal a vytáhl z pochvy nádherně zdobený meč.

„Míval jsem. Myslím, že nastal čas, abych ho znovu našel.“

Panošova odvaha Fithraela překvapila. Skoro očekával, že se ozvou andělské chóry. Když se tak skutečně stalo, bezděčně se zachvěl.

Byl to ale Caerdrath. Vytáhl elfskou lyru, začal Harga doprovázet a také sám zpívat. Seveřan se zarazil, když ale pohlédl Caerdrathovi do očí, zas pokračoval. Byla to nejpodivnější, nejžalostnější hudba, jakou kdy bylo možné slyšet.

Osamělý elfi šlechtic doprovázel hrou divoký norský epos.

Zpívali spolu tak, že na to nikdo z přítomných neměl do smrti zapomenout. Postupně se přidávali všichni, co byli namačkaní v úkrytu, a jejich hlasy na okamžik přehlušily smrtící hukot dělových kulí.

Dunění dopadajících střel, provázené rachotem hroutícího se zdiva, praskáním dřeva a lomozem sypajících se střešních tašek, náhle ustalo.

Byli v úkrytu už dobré dvě hodiny. Všichni zmlkli a zadívali se na strop. Gilead, Vintze a Cloden uchopili meče.

Caerdrath odložil lyru a nasadil si přilbu. Brom přistoupil k žebříku, v ruce měl palcát.

Zvenčí k nim dolehl hlas. Slovům nerozuměli. Gilead, Fithrael a Caerdrath ale hned poznali, že to volá Nithrom.

„Teď!“ vykřikl Gilead a vrhl se po žebříku za Bromem, který už šplhal nahoru.

Ostatní ho následovali – Cloden, Caerdrath, Harg, Vintze,

Fithrael, Madoc, mladý Erill – a nakonec Gaude, stále oblečený jako panoš, ale s mečem a štítem svého mrtvého pána.

Za nimi šli válečníci z Maltanu – muži, ženy i děti, všichni připravení bojovat. Svírali upravené nářadí a rezavé zbraně.

Gilead a Brom prolezli otvorem a pospíchali síní plnou prachu ven. Ozýval se odtud křik a řinčení zbraní. Stěží si všimli, že síň přišla o střechní megaronu a že běží mezi rozbitými taškami a zpřelámanými trámy.

Z palisády zůstaly jen trosky. Celá severní zeď a brána byly rozstřílené na kusy. Vlastně celá pevnůstka byla poničená, severní zeď to ale odnesla nejvíce. Všude se válela mračna kouře a v nich pobíhal dobytek splašený kanonádou.

Nithrom, Bruda a Dolf stáli mezi troskami palisády a odráželi tilejské pěšáky, kteří proudili přes příkop. Nithrom zvedl most, ale útočníky to nezastavilo.

Gilead se postavil vedle Nithroma a jeho meč se dal do díla. Za okamžik se k Dolfovi připojili Brom a Vintze, zatímco Cloden přispěchal na pomoc Brudě. Bojovali jako ďáblové. Bodali, sekali a odráželi proud řvoucích nájezdníků.

„Pozor! Nalevo!“ křikl Erill, který se právě vynořil ze síně.

Po levé straně se další tilejští žoldnéři tlačili otvorem v palisádě proraženým dělovou koulí.

Erill jim vyrazil vstříc, následován Fithraelem a Gaudem. Trojice skolila první vetřelce. Fithrael si všiml, jak dobře zachází chlapec s elfím mečem. Jako by se s ním narodil. Scházel mu ale cvik a zkušenosti. Jak se divoce rozmachoval, zapomínal se krýt a jeho zranění mu na síle zrovna nepřidala. Vtom ho do tváře zasáhla halapartna a Erill upadl.

Fithrael byl sevřen hloučkem Tilejců. Divoce kolem sebe sekal mečem, aby se uvolnil. „Gaude! Odnes toho kluka!“ zařval.

Ale Gaude měl jinou práci. Odhodil Le Clauxův štít a zaútočil na nepřítele. Vypůjčený meč se oslnivě leskl. Lepšího šermíře Fithrael mezi lidmi ještě neviděl. Ať už ho poháněl žal nebo touha po pomstě, Gaude se kryl, uhýbal a útočil jako skutečný mistr. Jeho meč se míhal vzduchem, jako by byl z tekutého železa.

Přiběhli k nim Harg s Madokem, a zatímco Madoc přispěl svým mečem, Harg odtáhl zkrvavené Erillovo tělo. To už se do boje na troskách hradeb zapojili i venkované.

Eril se probral na schodech pobožené síně. Jen co vstal, ucítil děsivou bolest a znovu se zhroutil na zem. Pak se mu přece jen podařilo nějak se vyhrabat na nohy. Levou část obličeje měl necitelnou a studenou. Podle košile nasáklé krví poznal, že utřil hlubokou ránu. Vůbec neviděl na levé oko, neodvážil se ho ale dotknout. Tušil, že to, co by zjistil, by se mu vůbec nelíbilo.

Ale tím pravým okem... při bozích, tím pravým viděl, jak se rodí legendy.

U trosk hlavní brány se na hromadě těl tyčil Nithrom, mocný elfský válečník. Divoce kolem sebe sekal mečem, až krev stříkala na všechny strany. Po jeho levici se Cloden oháněl carroburským obouručákem a stínal opancéřované hlavy dotírajících nepřátel... o kousek dál dvojčata z Ostmarku, znovu spojená v boji, rozsévala smrt svými palcáty... Vintze a Bruda, říšský meč a kislevská šavle. Se smíchem čelili nekonečnému přívalu vojáků v modrobílých uniformách, koupali se v jejich krvi... Gilead, rychlý jako stín, právě vrazil svůj dlouhý meč do těla dalšího protivníka...

Nalevo u otvoru v palisádě řezali a bodali v krvavém opojení do nepřátel prošedivělý elf Fithvael, Madoc a Harg. Hargova těžká sekera vířila v divokých kruzích, Fithvaelův meč se nezastavil a co se týče Madoka, zdálo se, že používá svou zbraň, jako by to bylo válečné kladivo. Nechal ji tvrdě dopadat, využívaje při boji s mečem své bezedné zkušenosti mistra kladiva.

A Gaude, byl to skutečně on? Obklopen houfem Tilejců zacházel s mečem s obratností, jaká jen stěží příslušela pouhému panoši.

I Drunn a ostatní maltanští bojovali o život. Bodali, řezali, tloukli pěstmi. Erill viděl, jak jich několik padlo za obětí zkušeným tilejským žoldnérům, každý z nich ale zemřel se ctí.

Ustoupil stranou a spatřil Caedratha. Elf zahlédl další otvor v palisádě a rychle ho spěchal uzavřít. Následovali ho čtyři venkované, vybičovaní jeho křikem.

Jenže to, co se vynořilo z průrvy, nebyl člověk. Ani elf. Erill by rozhodně něco takového podruhé vidět nechtěl.

Obr byl třikrát větší než ten nejurostlejší muž. Byl oblečený do modrobílých hadrů, v každé ruce svíral mohutnou teslici. Tilejci, kteří se vedle něho tlačili průrvou, ho pobízeli kupředu.

„Klork! Klork! Klork!“ řvali, aby ho ještě více rozdráždili.

Obr jednou ranou zabil dva nejbližší venkovany. Pak zařval a zvrátil svou odpornou tlamu k nebi. Mezi vytlučenými zuby mu vylétl mohutný plivanec.

V příštím okamžiku byl Caedrath u něho. Jeho meč zářil bílým světlem. Jedna z obrovských teslic spadla do bláta. Stále ji ještě svírala obrova ruka s dlouhými drápy. Z pahýlu se valila černá krev.

Obr – Klork – zavyl a ohnal se na oplátku po elfovi. Caedrath se přikřčil, vražedná teslice ho minula a on zespodu vrazil obrovi meč do boku. Klork se pomalu otočil a prorazil teslicí Caedrathovo skvostné, zářící brnění.

Elf upadl na zem, překulil se a znovu vyskočil proti obrovi. Erill ztuhl při pohledu na krev, která mu vytékala z úst na proražený hrudní pancíř.

Potlačil bolest, vrávoravě se postavil na nohy a našel svůj meč. Pak se rozběhl k obrovi. Cestou narazil na žoldáka, vyhnul se ráně a jedním pohybem, na který se ani nesoustředil, usekl Tilejci hlavu.

Caedrath stále ještě uhýbal Klorkovým ranám, Erill si ale všiml, že elf je viditelně pomalejší než dřív. Děrami v ithilmarové zbroji mu přýštila krev.

Erill se vrhl kupředu a zvedl meč nad hlavu. Skvělá elfí čepel zajela obrovi do zad a její hrot mu vylezl vpředu z krku.

Klork vyvrhl vnitřnosti a padl. Svalil se do příkopu jako podtátý strom.

Erill se zapotácel. Zahlédl, jak se na něho Caedrath usmál. Pak se objevili čtyři tilejští kopiníci a doslova rozervali raněného elfa na kusy. Jejich piky se do něho zabodly ze všech stran.

Erill se vrhl proti nim. Řval a rozháněl se mečem potřísněným krví obra. Jen matně si všiml Madoka s Clodenem, kteří kolem něho proběhli k průrvě v palisádě.

Pak už byla bolest v hlavě nesnesitelná a svět se s ním zatočil. Hluk, duchové ve vzduchu, elfovo smrtelné chroptění, temnota.

Tři hodiny, až do poledne, drželi maltanskou pevnost proti žoldnérům proudícím bez ustání do kopce. Na jeho vrchol mohli vystoupit jen pěšáci, jelikož příkop a příkrý sráz znemožňovaly přístup jízdy. Většina tilejských jezdců sesedla a připojila se k pěchotě. Žoldnéři se valili místy, kde ještě ráno stála brána a prolézali průrvami v palisádě. Někteří se po ní dokonce pokoušeli šplhat. Ti, co přelézali, byli ozbrojeni jen meči, vojáci u bývalé brány ale dotírali na obránce dlouhými pikami a halapartnami.

Alespoň že ostřelování ustalo ve chvíli, kdy dorazili první pěšáci, přesně jak předpovídal Nithrom.

Dvakrát se žoldnérům podařilo proniknout na náves a pokaždé se zdálo, že Maltane už je dobyt. Poprvé, krátce poté, co padli Klork a Caedrath, podnikli Cloden, Vintze a Gaude zoufalý protiútok. Vyřítli se od trosk brány a odřízli skupinku Tilejců, kterým se podařilo proniknout za hradbu. Pak se vrhli do průlomu v palisádě a odrazili svými meči pokrytými krví další vlnu útočníků. Přispěchal Harg s dvojčaty z Ostmarku a v divoké bitce, která se strhla v blátě před sloupořadím síně, pobili ty, jimž se podařilo proniknout do pevnůstky.

Podruhé se obránce ocitli v úzkých, když se krátce po poledni podařilo skupince Tilejců obejít opevnění a prosekat se palisádou. Provedli to na západní straně, poblíž chrámu, odkud dosud žádný útok nepřišel. Bitévní vírava přehlušila údery seker. Nicméně chlapec, který pomáhal Gileadovi s broušením zbraní, si útočníků všiml, když náhodou vyhlédl z okna chrámu, kde se schovával. Svým křikem zburcoval matku a stařenu, které rychle proběhly síní a upozornily obránce na hrozící nebezpečí.

Třem maltanským mužům se podařilo uvolnit z boje a jako první vyrazili přes kopec proti útočníkům. Jedním z nich byl oráč jménem Galvin, urostlý chlapík s rameny širokými jak překlad stodoly. Druzí dva byli tkadlec a pastýř.

V tu chvíli už bylo uvnitř palisády osm tilejských žoldnéřů a otvorem v palisádě se tlačili další. Štíty neměli, ozbrojení byli převážně sekerami a krátkými meči. Chtěli být při tom nebezpečném podniku co nejpohyblivější. Měli ale dvě kuše. Ještě než mohla odvážná trojice doběhnout k nim, svalil se pastýř k zemi. Z hrdla mu trčela šipka. Druhý střelec zasáhl Galvina do levého stehna, chrabrý obránce ale ani nezpomalil. Zatímco se pokoušeli znovu nabít, probodl oba střelce halapartnou. Byla to tilejská zbraň, kterou sebral mrtvému útočníkovi. Divoce se zasmál. Pak se po boku s tkalcem, který svíral v ruce ukořistěný meč, vrhl mezi žoldáky.

Dva Tilejci skolili tkalce sekerami – chladnokrevná zkušenost zvítězila nad horlivým nadšením. Pak se obrátili proti Calvinovi, zatímco otvorem v palisádě proudili další. V tu chvíli se Gileadovi podařilo uvolnit se z boje u trosk brány. Rozběhl se na druhou frontu nejkratší možnou cestou – skrz pobořenou síň. Prosmýkl se mezi troskami, proskočil rozbitým oknem v protější stěně a ocitl se u zdi chrámu. Za běhu vytáhl z vaku svůj černý dlouhý luk a toulec šípů. Stál teď na nízké taškové střeše přístěnku, odkud měl dobrý výhled na dotírající žoldáky. Ze své pozice je začal jednoho po druhém ostřelovat rudě opeřenými šípů. Pokaždé, když pustil tětívu, zavibroval v těle jednoho z Tilejců jasanový šíp. Během chvíle jich složil šest, dost na to, aby Calvinovi umožnil prosekat se z obklíčení. Odkudsi přilétly další šípy. Bruda zaklekla na střeše síně a začala střílet ze zahnutého kislevského luku. Dva ostrozrací lučištníci společně pobili většinu Tilejců, než si ti stačili uvědomit, co se děje. Žoldnéři se neměli kam ukrýt, pokusili se tedy o ústup otvorem v palisádě. Za sebou nechali dvanáct padlých. Než se vyškrábali na druhé straně z příkopu, poslali jim Gilead s Brudou do zad ještě několik šípů.

Jen co jim zmizeli z očí, odložil Gilead luk. Seskočil ze střechy a tasil svůj meč se zlatým jílcem. Doběhl k otvoru a s Calvinovou pomocí se ho pokusil zahradit těžkým povozem. Když se Bruda přesvědčila, že už se další Tilejci neukážou, odložila i ona luk a přispěchala jim na pomoc. Trojice dotáhla povoz až k otvoru. Pak ho podepřeli motykou. Na důkladnější řešení nebyl čas.

Gavin se posadil. Byl zesláblý a ztratil mnoho krve. Kromě čerstvých ran utřil už předtím několik hlubokých šrámů. Od hlavy k patě byl pokrytý zasychající krví, rozhodně ale nebyla jen jeho.

„Co mám dělat?“ zasípal.

„Hlídej to tady,“ řekla mu Bruda.

„Můžou přijít znovu. Zůstaň tu. Hlídej, odpočiň si,“ přisvědčil Gilead.

„Ale já přece nemůžu jen...“ namítl Calvin, ale došel mu dech. Stěží se držel na nohou, avšak hluk bitevní vřavy byl příliš silný, než aby ho dokázal ignorovat. „Musím bojovat, při velkém Sigmarovi! Moje vesnice!“

„Sbírej tedy šípy. Budeme je ještě potřebovat.“ Bruda ukázala oráčovi, jak vyřezávat šípy z mrtvol krátkým nožem, aniž by se zlomily.

Gilead s Brudou se znovu vrátili do boje. Přispěchali na pomoc Nithromovi s Madokem, kteří už začali pod tlakem tilejských pěšáků ustupovat.

„Kde je Caedrath?“ překřičel Gilead řinčení zbraní a řev.

Nithrom na něho udiveně pohlédl. Pak si uvědomil, že Gilead ještě neví, že urozený elf padl.

Dole v údolí se ozval roh, zavířily bubny. Tilejci dostali rozkaz k ústupu. I ten nejsilnější útok se jednou vyčerpá, pokud se jednotkám dlouho nepodaří postoupit – a všechny pokusy Tilejců byly až doposud zmařeny.

Maurovi muži se stáhli z boje a začali ustupovat. Mnozí utíkali, protože jim bylo jasné, že je obránci nenechají odejít jen tak. Měli pravdu. Bruda, Fithvail a Dolf pálili prchajícím Tilejcům do zad. Složili jich nejméně půl tuctu a mnoho dalších zranili. Příkop a severní svah kopce pokryly mrtvolý útočníků.

Obránci byli zcela vyčerpaní. Mnozí se svalili na zem tam, kde stáli. Vesničané bojovali jako lvi a teď sotva lapali po dechu. Ze sklepení a z chrámu se vynořili ženy, děti a starci. Podle svých možností se pokoušeli ošetřit zraněné.

Madoc našel Erilla a odnesl ho do sálu. Erill byl v bezvědomí, levou část obličeje měl napadrt.

Fithvail zahlédl Gileada, jak stojí mlčky nad Caedrathovým rozsekaným tělem. Fithvail viděl, jak je jeho přítel zdrcený, jak obrovskou cítí bolest. Úplně to zastínilo i jeho vlastní pocit ztráty.

„Gileade! Gileade!“ Přes nářek, křik a vzdálené víření bubnů k němu dolehl čísi hlas. Gilead se pohnul, až když ho Fithvail uchopil za paži. Prudce se otočil. Byl děsivý – vysoká, bleďá postava v černé zbroji pokryté sraženou krví. Oči měl temné, rudé jako šarlatový plášť.

Křičel Gaude. Hlídkoval stále u rozstřílené brány na opačné straně pevnůstky. Gilead se k němu prodral davem vyčerpaných, zraněných vesničanů. Fithvail pospíchal za ním.

Gaude jim nic nevysvětloval. Jen se otočil a pohlédl na zdupanou, krví nasáklou zem – kde leželo Nithromovo tělo.

Vedle něho klečel Vintze a držel jeho hlavu v rukou. Nithrom vypadal, jako by spal. Z boku mu trčela zlomená tilejská čepel.

Fithvail pocítil ještě hlubší bolest než při ztrátě Caedratha. Po tvářích mu stékaly horké slzy. Rozhlédl se kolem sebe a zjistil, že jsou tam všichni – Cloden, Madoc, Harg, Bruda i dvojčata. Oči jim zastíral smutek. Bruda obrátila tvář k nebi a z úst se jí linula kvílivá kislevská modlitba za mrtvé. Cloden si jen odplivl a potřásl hlavou. Harg poklekl vedle Vintzeho. Byl něžný jako dítě. Madoc mlčel, stál bez hnutí jako socha. Dvojčata dvojhlasně šeptala modlitbu k Sigmarovi.

„Jak se to stalo?“ zeptal se Fithvail.

„Doslova v poslední chvíli,“ odpověděl Gaude tiše. „Když se ozval roh a začali ustupovat. Udělal to Fuentes, jejich poručík.“

„Fuentes!“ zasyčel Gilead.

Kolem se shromáždili i vesničané. Mlčeli a jen nevěřičně zírali na tělo. Fithvailovi bylo jasné, že nic horšího je nemohlo postihnout. Po všem, co dokázali, poté, co zázrakem porazili zarputilého nepřítele, jim tohle zlomilo srdce. Nithrom byl jejich velitel, vůdce... Nikdo si nepřipouštěl, že by mohl padnout. Rozhodně ne jeho přátelé a staří druhové ve zbraní, natožpak vesničané, kteří ho bez výjimky poslouchali na slovo. Ani dva elfové z Tor Anroku, poslední svého rodu,

kteří v něm viděli jediné pojitko se svou minulostí.

S Nithromem zahynulo i jejich odhodlání.

Zvedl se východní vítr a z potměšlé oblohy se spustil hustý déšť. V údolí se opět ozvaly bubny, ustupující žoldnéři se řadili podél vnějšího příkopu. Bylo jich stále nejméně dvě stě – jízda, pěšáci, lučištníci, o dělostřeleckých postaveních na úbočí kopce nemluvě.

„Měli bychom posílit opevnění,“ řekl Dolf.

„Opravit co se dá, než se vrátí,“ přidal se Brom.

„K čertu s tím!“ vyštěkl Vintze. Opatrně položil Nithromovu hlavu a vstal. „Je po všem. Skončili jsme. Vypadněme odsud, než se zas přizhenou. Popadneme, co se dá, a zmizíme. Než se setmí, můžeme být v lese.“

„Všichni?“ zeptal se s hořkostí Gaude. „I ženy a děti? Staří, zranění?“

„Udělalí jsme, co jsme mohli,“ odsekl Vintze a otočil se. „Dokázali jsme víc, než od nás mohl kdo čekat!“ Vrhel opovržlivý pohled směrem ke Gileadovi. „Je po všem.“

„Máme je snad opustit?“ otázal se Gaude. Vintze pokrčil rameny. „Mohou jít také. Kam budou chtít.“

„Aby je v lese uštvali ti tilejší psi?“ zeptal se Harg. „Víš, že nás Maura nenechá jen tak utéct, Vintzi. Pustí se za námi.“

„Bez jídla, vybavení, všichni na pokraji sil?“ doplnil ho Cloden. „Oni mají zásob dost a chtějí naši krev. Někteří z nás by možná uprchlí, hlavně ti silní. Ti, kteří umějí jezdit na koni nebo bojovat, když je to nutné. Takoví, co se dokážou vytrátit jako zloději.“

Vintze proti němu vykročil, pak se ale zastavil. „Jdi k čertu, Clodene!“

„Zůstaneme. Budeme bojovat. Dokončíme, co jsme začali,“ řekl Cloden rozhodně. „Musíme...“ Odmlčel se a obrátil se ke Gileadovi. „Odpusť, pane. Zapomněl jsem. Nithrom tě jmenoval svým nástupcem. Já... už jsem si zvykl, že ho zastupuji.“

Fithrael ztuhl. Na chvíli si myslel, že Gilead neodpoví. Lothainův syn se po většinu času choval jako arogantní parchant, a co teprve teď, obklopen lidskou chátrou, kterou pohrdal, když byli Nithrom s Caerdrathem mrtví... Tohle by skutečně nebyla nejvhodnější chvíle na to, aby dal průchod své povaze. Aby proklel všechno a všechny a poddal se temným náladám, které ho pronásledovaly po celý život. Gilead se ale rozhodl svého přítele překvapit.

„Nic ve zlém, Clodene. Možná by bylo nejlepší, kdybys svou roli zastával i nadále.“

Cloden zavrtěl hlavou. „Nithrom jmenoval tebe. Měl k tomu určité svoje důvody. Dlužím Nithromovi te tiun svůj život. Třikrát mě zachránil na bitevním poli a neméně často mi pomohl svou dobrou radou. Nithrom určil tebe, a to mi stačí.“

Gaude a Madoc přikývli. Dvojčata také.

„Da,“ řekla Bruda.

„Chtěl, abys nás vedl,“ souhlasil Harg.

Gilead se otočil k Fithraelovi.

„Mě se ptát nemusíš, starý příteli,“ řekl Fithrael.

Pak pohlédl Gilead na Vintze. „Co ty?“

Vintze se obrátil, zašklebil se a pokrčil rameny. Ve tváři měl smutek, úsměv byl ale upřímný. Oči mu šibalsky zasvítily.

„Když tahle banda pošetilců není proti,“ řekl.

Gilead pohlédl dolů z kopce. Maurovy oddíly se stahovaly za příkop. Zahlédl táborové ohně. Nevrátí se, dokud se nenají a neodpočinou si. Dělové koule ale odpočívát nepotřebují.

„Mrtvé uložte v siní,“ řekl Gilead. „Pak všichni do krytu. Než se setmí, děla se ještě ozvou. Ty a ještě vy tři...“ zavolal několik starších dětí. „Hlídejte tady. Jestli začnou střílet, přijďte za námi. Pak už vás nechci venku vidět. Kdyby se pohnuli, hned nás zavolejte.“

Děti se rozběhly k bráně.

„Co opevnění?“ zeptali se jedním hlasem Dolf a Brom.

„Nemá smysl něco stavět. Ti psi všechno rozstřílejí. Potřebujeme lepší plán.“

Sklep byl stále stejně těsný a smrdutý. Navíc tu teď byli i ranění. Sténali, jejich otevřené rány páchly. Byly rozděleny přiděly jídla a vody, přestože obojího už mnoho nezbývalo. Fithrael udělal pro Erilla, co bylo v jeho silách. Chlapec byl při vědomí, tvář měl ovázanou.

„Budeš mít pěknou jizvu,“ usmál se Fithrael, když odkryl obvaz a přiložil na ránu bylinný obklad.

„Caerdrath zemřel. Viděl jsem to,“ zašeptal chlapec.

„Vím.“

„Ženy mi řekly, že padl i Nithrom.“

„Drásá mi to srdce, ale... ano. Padl, položil svůj život. Byl udatný až do samého konce.“

„Uzdrav mě. Chci bojovat vedle vás.“

„Ta rána je ošklivá, chlapče. A to oko, popravdě řečeno...“

Erill vyskočil. „To mě nezajímá. Ošetři mě, abych s vámi mohl stát až do konce. Musím to udělat. Nezajímá mě, jestli padnu jako vítěz nebo poražený. Je mi to jedno. Musím bojovat, kvůli otcí.“

Fithrael nevěděl, co si má myslet. Uvědomil si, že vlastně nikdy nepochopil, proč je s nimi i Erill. Ostatní byli Nithromovi staří přátelé. Stáli s ním na bitevním poli, popíjeli v putykách. Všichni mu byli zavázáni krví. Ale tenhle? Fithrael měl za to, že se Erill zkrátka chtěl stát žoldnéřem a Nithrom se rozhodl dát mu šanci.

„Cože? Co tím myslíš?“

„Nithrom... byl můj otec.“

Fithrael ztuhl. Už o takových případech slyšel vyprávět, ale i tak...

Syn elfa a lidské ženy? Vysvětlovalo by to chlapcovy jemné rysy i jeho obdivuhodnou sílu. Najednou to Fithrael viděl, nebo alespoň doufal že ano. Přál si v chlapci zahlédnout jeho vznešené předky. Bylo snad možné, aby se rasy

mezi sebou takhle mísily?

„Jak to víš?“

„Vyrůstal jsem ve vesnici poblíž Altdorfu. Matka mi vždycky říkala, že otec zemřel kdesi na východě, ve válce. Když mi ale bylo šestnáct let, zemřela na horečku. Pak přišel Nithrom. Řekl mi pravdu. Postaral se o mě.“

Fithrael si povzddechl. Pomyslel na Nithroma ztraceného v krutém lidském světě. Budoval si přátelství, bojoval ve válkách, dokonce si mezi lidmi našel i útěchu ve své samotě. Nithrom se vzdal starých způsobů mnohem důsledněji, než by si Fithrael kdy pomyslel. Namísto aby zůstal jen přízračným pozorovatelem, stal se součástí toho, co lidé ve své prostoduchosti nazývali Starým světem. Žil, jak nejlíp uměl, vychoval z lidského chlapce syna, na kterého mohl být hrdý. Jakkoliv to bylo v rozporu se starými způsoby.

Fithrael pocítil nejhlubší zármutek svého života. Chvilí mu trvalo, než mohl zas promluvit. Raději obvázal chlapci ránu. Potom na chvíli odešel a vrátil se s Nithromovým mečem.

„Ať ti slouží, Erille te ruin,“ řekl a vtiskl ho chlapci do dlaní. Ted', když hrozilo, že brzy ztratí úplně všechno, nezáleželo na tom, jestli je Erillův příběh pravdivý, nebo jestli jsou to samé výmysly.

„Už mám ten tvůj,“ zašeptal Erill a ukázal na krátký meč, který mu Fithrael půjčil. „Sedí mi dobře.“

„Budiž. Ale otcův ti bude slušet ještě lépe. Budeš žít, Erille. Jestli můžeš stát, stůj. Jestli můžeš bojovat, bojuj. Nebudu ti v tom bránit. Vím, že musíš.“

* * *

„Takže tu budeme jen sedět a čekat, než přijdou?“ zeptala se Bruda, zatímco brouskem obtahovala svou šavli. Díky Calvinovi měla znovu plný toulec. Oráče právě ošetřovali kdesi v koutě sklepení.

„Ne,“ řekl Gilead. „Řekněte mi...“ Rozhlédl se po skupince žoldnérů, kteří seděli nebo stáli kolem něho. „Čím nám nejvíc uškodili?“

„Těmi svými prokletými meči, zatraceně!“ vyštěkl Harg.

„Ne, myslím to opravdu nejhorší,“ opakoval elf. „Co nás skoro přinutilo vzdát to?“

Madoc udělal znamení. Chtěl promluvit, z hrdla mu ale nevyšla ani hláška. Vzpomněl si, co se mu přihodilo, a nakreslil ukazovákem cosi do vzduchu. Byla to elfí runa, která byla Nithromovou iniciálou.

„Přesně tak. Připravili nás o vůdce. Na chvíli jsme byli úplně ztraceni, málem jsme uznali porážku.“

„Mluv k věci,“ řekl Vintze chladně. „Vím, že tím někam míříš.“

„Tuším, co má na mysli,“ ozval se Gaude.

„Já také,“ přidal se Cloden.

„Maura!“ vyhrkla dvojčata zároveň.

„Přesně tak. Maura Mordýř,“ usmál se Gilead. Nebyl to příjemný pohled.

„Ta chátra útočí znovu a znovu. Draze za to platí. Myslíte, že by pokračovali, kdyby neměli za zády velkého Mordýře s bičem v ruce? Když bude Maura mrtvá, co udělají? Zaútočí? To si nemyslím. Vzdají to a půjdou po svých.“

„Aha,“ řekl Vintze. Vstal a přihnul si z měchu s vínem. „Máš tedy v plánu zabít Mauru. Rozložit jejich velení. Dobrá, jdeme na to. Ale... řekni mi jednu věc – jak to chceš proboha udělat?“

Gilead zavolal Drunna, stařešinu vesnice. „Jak staré je tohle místo?“ zeptal se.

„Starší než moje paměť. Než moje rodina, pane,“ odpověděl muž.

„A síň, chrám?“

„Stojí tu už celé věky, město vyrostlo kolem něj. Otec mého otce říkal, že za časů matky jeho otce... nebo to snad byl otcův prastrýc, kdo...“

„Na tom teď nezáleží.“

„Ne, to jistě ne. Nicméně, stálo tu kdysi panské sídlo. Předtím tu byla vesnice, tak mi to alespoň vyprávěli. Z té doby je také chrám. Sál je samozřejmě novější. Za časů mého prapraděda ho zničil Velký zimní oheň. Museli postavit nový. Zdá se, že to budeme muset udělat i my, jestli k tomu dostaneme příležitost.“

„A tenhle sklep?“

„Ten tu zůstal po původní budově.“

„A tohle?“ Gilead vklouzl za jednu z nádrží a zvedl uvolněnou kamennou desku. Objevila se temná, blátem oblepená jáma.

„O tom jsem neměl tušení!“ řekl Drunn. Na bledé tváři se mu objevil udivený výraz.

„Jak jsi na to přišel?“ zeptal se Fithrael.

„Všiml jsem si toho, už když jsme sem sestoupili poprvé. Něco takového jsem hledal. Když lidé staví pevnost, nikdy nezapomenou na zadní vrátka.“

„Velmi působivé,“ zamumlala Bruda.

„Jak jsi to mohl najít tak snadno?“ náléhal Fithrael.

Gilead se odmlčel. „Řekl mi o tom Nithrom.“ Odkáshal si a pokračoval. „Ted' uděláme tohle – slezeme dolů a projdeme podzemní chodbou. Dostaneme se odtud, aniž by si nás ti vrazi všimli. A vyřídíme Mauru.“

„Kam to ale vede?“ zeptal se Dolf.

„Kde to může ústít?“ dodal Brom.

Gilead pokrčil rameny. „To netuším. Pravděpodobně někde v lese za vesnicí, pokud zachovali obvyklý postup.“

Navrhují, pokud nejste proti, vyslat na průzkum někoho, o kom víme, že se mu podaří všude proklouznout.“

Všichni pohlédli na Vintze. Zděšeně zamrkal a postavil se. Natáhl se pro lucernu. „Jistě, bude mi potěšením,“ řekl lakonicky.

Zapálil lampu a bez dalších protestů přistoupil k otvoru. Když sestupoval, držel ho Gilead za ruce. Než ho pustil, zahleděl se plavovlasému zloději do očí.

„Nechtěj si ani představit, co se ti stane, jestli se nevrátíš.“

„To je mi jasné. Věř mi, elfe.“ Spiklenecky mrkl. „Nithrom se ve mně nikdy nezklamal.“

Úderem čtvrté hodiny odpolední začali Tilejci znovu ostřelovat vesnici. Děti, které nechal Gilead na hlídce, první zásahy spíše vycítily, než je viděly. Pak se všude kolem rozprsklo bláto. Rozběhly se dovnitř a vyděšeně křičely. Déšť nepolevil ani během odpoledne. Naopak, liják stále sílil, podporován poryvy severáku. Nebe předčasně zešedlo a hrálo duhovými barvami. A ke všemu se zdálo, že nápor deště ohlašují ještě silnější bouři.

Děti přiběhly do sklepa celé promáčené a křičely jedno přes druhé. Jejich povyk ale tlumočení nepotřeboval. Kopec už se začal otřásat.

Vintze se stále ještě nevrátil.

Gilead poslal Dolfa s Bromem nahoru, aby obhlédli škody způsobené dělostřelbou a odhadli, co má nepřítel dále v plánu. Bouřková obloha získala smolně černou barvu, do kopců na severu sjížděl jeden blesk za druhým. Dvojčata zpozorovala v nepřátelském táboře pohyb, zřejmě nějaké přípravy. Zatím proti nim ale nikdo nepostupoval. Tedy pokud Tilejci nechystali v skrytu nějaké kejkle, kterých si jejich bystré oči nevšimly.

Gilead si už připevnil meč na záda a chystal se vlézt do díry ve sklepení, když vtom se Vintze vrátil

Byl úplně pokrytý blátem a slizem, takže vidět bylo jen bělmo jeho očí. Jak se vynořil ze země, mnozí maltanští ustoupili a zalapali po dechu – jako by se ze svého hrobu vynořil nemrtvý.

Promluvil, až když si vypláchl ústa vínem, vyplivl bláto a pak se znovu pořádně napil. Otřel si tvář rukávem a mezi špinou se objevila bílá kůže.

„Celé dvě míle na západ,“ oznámil, lapaje po dechu. Fithrael viděl, jak je vyčerpaný a napůl udušený. „Pak se obrací k severu a začíná stoupat. Ústí to v lese na úpatí kopce, odhaduji tak zhruba půl míle od Maurova tábora.“

„A není to snadná cesta,“ dodal Gilead.

Vintze si znovu odplivl.

„Ale poslouží nám,“ řekla Bruda dychtivě.

„Kdo jde?“ zeptal se Cloden.

„Všichni,“ řekl Gilead. „Abychom dostali Mauru v jeho táboře, budeme muset být všichni... přinejmenším.“

„Co když ale mezitím zaútočí, než to stačíme dokončit?“ namítl Cloden.

„Dva tu tedy zůstanou, aby je zaměstnali.“

„Kdo to bude?“

Gilead zaváhal.

„Vzpomínám si,“ prohodil Vintze, „že Nithrom dával v takovýchhle případech losovat.“

„Pak to tak uděláme i my,“ řekl Gilead.

Tahali z Drunnovy ruky stébka. Nejkratší si vytáhli Brom a Gaude.

„Budou to tedy tihle dva,“ řekl Gilead.

„Tihle tři.“

Ohlédli se a uviděli Erilla. V ruce svíral Nithromův meč. Byl bledý a slabý, prázdný oční důlek a tvář měl ovázané, hlas měl ale pevný.

„Dole bych vám byl k ničemu, rád tu ale zůstanu s Gaudem a Bromem.“

„Budiž,“ řekl Gilead. „Dejme se do toho.“

Dole to bylo ještě mnohem horší, než jak to Vintze popsal. Do nitra kopce klesala provizorní šachta vyztužená polorozpadlým kamením. Zdi byly vlhké od bláta a ještě horšího svinstva. Ocitli se v temnotě a sestupovali stále dolů. Samotná šachta byla zrádná a všichni museli uznat, že Vintze je skutečně obratný. Poslepu se přidržovali výstupků ve vlhkých zdech. Když Cloden uklouzl a málem se zřítíl dolů, rozhodl Gilead, že budou sestupovat po jednom a vždy zavolají, až dorazí na dno. Nechtěl, aby někdo spadl a vzal s sebou další dva nebo tři pod sebou. Pochyboval, že kdyby se někdo zřítíl a zlámal si kosti, byli by schopní ho úzkou šachtou vytáhnout. Ten nešťastník by tam pravděpodobně zemřel, a ještě by všem ostatním zahradil cestu.

U dna se šachta ještě zúžila, byl to jen nízký tunel vyrubaný ve vlhkém, temném podloží. Museli se plazit jeden za druhým a táhnout svou výstroj za sebou. Vzduch byl vlhký a řídký, páchl rozkladem a smrtí. Stěží lapali po dechu, temnota kolem nich se zdála být nekonečná. Každou chvíli se ozvalo vzdálené zahřmění. Nikdo si nebyl jist, jestli to byla bouře, kanonáda nebo oddychování obřích hadů, spících hluboko pod zemí.

Fithrael proklínal každý sáh cesty. Ztratil přehled o čase a prostoru, snad poprvé ve své dlouhé dospělosti. Hloubka, stísněný prostor a temnota ho připravily o jeho citlivý orientační smysl. Vlasy a ústa měl plné vlhké hlíny, byl jí pokrytý od hlavy až k patě. Tohle nebylo místo pro elfa.

Použil svůj dlouhý štít jako sáně na své zbraně a tornu a táhl ho za sebou na dlouhé šňůře ovázané okolo pasu. Štít se každou chvíli zasekl a zastavil ho, musel se tedy neustále otáčet a nadzvedávat jej nebo jej uvolňovat kopanci. S ostatními neměl žádný kontakt. Kdesi před ním měl být Harg, za ním snad Bruda. Slyšel jen škrábání a vzdálené kletby. Občas se úzkým tunelem rozlehl výkřik. Snad to volali odkudsi zepředu Vintze nebo Gilead, nerozuměl jim však ani slovo.

Málem narazil do Harga. Seveřan se nehýbal a tiše skučel.

„Hargu? Co se děje?“

„Kdo je to?“ Fithrael zapomněl, jak špatně lidé ve tmě vidí.

„To jsem já, Fithrael.“

„Dávej pozor! Můžeš se otočit?“

„Otočit? Ne! Tunel je moc úzký!“ Srdce se mu hrůzou sevřelo.

Harg zaklel. „Uvázl jsem.“

Fithvaelovi přeběhl mráz po zádech. Cítil, jak se stěny kolem něj smršťují. Jestli severan uvízl, nemohou dál... ani zpátky. Při tom pomýšlení se mu udělalo mdlo.

Zíral před sebe. Už tak dost stísněný tunel se tu ještě zužoval, svažoval se i strop. Napadlo ho rozsvítit lampu, pak si ale uvědomil, že by plamen rychle strávil všechn vzduch. Strávil vzduch... Fithvael se snažil potlačit hrůzu, která se ho zmocnila.

Kopl do stěny vedle Harga, pak zatlačil. Doufal, že dále se tunel zase rozšiřuje. Jestli ne, znamenalo by to, že jen tlačí Harga hlouběji do jeho hrobu. Severan se ani nepohnul. Oba se škrábali v blátě. Fithvael zaslechl, jak se blíží Bruda a těžce lapá po dechu.

„Co se děje?“ zvolala.

„Harg je tu zapříčený,“ křikl Fithvael a znovu zatlačil. K čertu s nimi, vůbec na to nepomysleli! Harg, nejmohutnější ze všech, se určitě nemohl protáhnout, kudy sotva proklouzl hubený zloděj Vintze.

„Tlač!“ zařvala Bruda.

„Co asi dělám?“ odsekl Fithvael.

„Pusť mě tam! Já ho vytlačím!“

„Není tu dost místa!“ zavrčel Fithvael a otřel si ústa od bláta. Obrátil se na bok, zapřel se nohama o stěnu a znovu zatlačil.

„To není k ničemu!“ zakvílel Harg. V severanově hlubokém hlase se objevil náznak paniky.

Ale mělo by, u všech bohů! zařval Fithvael v hloubi duše. Znovu zatlačil celou svou silou.

Odpor náhle povolil a Harg se s výkřikem vymrštil kupředu. Fithvael se svalil tváří do bláta. Ze stropu se uvolnilo kamení a štěrk.

„Hargu?“

„Můžu se hýbat... při posvátném stromu světa! Já se můžu hýbat!“ Tunel se opět rozšířil a Fithvael zaslechl, jak se Harg plazí dál.

„Můžeme!“ zavolal na Brudu. Teprve když znovu vyrazil kupředu, uvědomil si, jak divoce mu tluče srdce.

Vysoko nad nimi táhlo na osmou hodinu večer a venku zuřila bouře. Při každém úderu vzplanula obloha bílým ohněm, hrom oťrásal stromy, taškami na střeše, zdmi i samotnou zemí. Už několik hodin hustě přšelo.

Obklopeni mraky, krčili se Gaude, Brom a Erill u trosk brány a skrz záplavu zírali na ležení Tilejců. Ostřelování ustalo asi před půldruhou hodinou a od té doby nezahlédli nic kromě táborových ohňů, které si žoldáci rozdělali pod plátěnými střechami stanů.

„Alespoň že umkla ta děla,“ zamumlal Gaude.

Brom přikývl. Seděl na obráceném vědru a pojídal dušené maso z misky zakryté pláštěm. „V tomhle nečase jim nechytne prach. To ale znamená, že mně také ne.“ Mrzutě kývl ke své pistoli, které ležela zabalená ve voskovém papíře pod římsou zdi.

Pokaždé, když se zablesklo, se Erill rozhlédl po údolí pod nimi. Každý blesk osvětlil na chvíli krajinu jasným bílým světlem. Pokaždé přitom musel mrknout a zabořilo ho i zdravé oko, když ho ale zavřel, zahlédl jasně každý z těch pomíjivých obrazů. Bolest, kterou mu způsobovalo zranění, začínala být pomalu nesnesitelná.

„Už jsou tam hodně dlouho,“ řekl Brom a odložil misku. „Trvá jim to dvakrát déle než Vintzovi, a ten šel tam i zpátky.“

„Zvládnou to,“ řekl Gaude.

Další záblesk a rána. I proudy vody jako by poskočily.

„Něco se tam hýbe!“ křikl Erill. Vyskočili a postavili se vedle něho.

„Kde?“

„Kolem příkopu, dole ve městě,“ řekl Erill a ukázal tím směrem.

„To se ti jenom zdá...“

„Počkejte na další blesk.“

„Ale—“

„Počkejte!“ Zdálo se, že si je chlapec jistý.

Nebesa proťal další blesk.

„Tamhle!“

„Nic nevidím,“ namítal Gaude.

Brom zavrtěl hlavou.

Erill ale dobře věděl, co zahlédl. Temné body lesknoucí se v dešti. Třpytily se ve svitu blesků. Při dalším úderu si všiml, že některé už jsou až u úpatí kopce.

„Rychle, zavolejte ostatní!“

„Jen se lekáš stínů,“ řekl klidně Gaude. Pak sebou trhl, poblíž udeřilo do země mocné kladivo blesku.

„Má pravdu,“ řekl náhle Brom a vytáhl luk.

„Cože?“

„Teď už jsem je také viděl. Erille, běž a přiveď všechny, kdo jsou schopní bojovat.“

Erill běžel do síně. Voda stojící uvnitř palisády mu sahala až po kolena.

Gaude tasil meč a díval se do míst, kam ukázal Brom. Skrz příval deště zahlédl tmavé stíny. Pak si všiml, že to, co původně považoval za ploty nebo trsy vysoké trávy, se pohybuje. K vrcholu kopce se v tichosti blížily desítky ozbrojených mužů.

„Má Paní!“ zašeptal třesoucím se hlasem.

Erill se vrátil s Galvinem, Drunnem a zhruba pětadvaceti posledními obránci. Víc už jich nezbývalo.

Ty s luky rozmístil Brom podél severní strany palisády, zatímco ti s meči, pikami a kosami se spolu s Gaudem zformovali

za řadou štítů, které upevnili ve vyražené bráně. Voda jim stékala po rukou a po tvářích, po přilbách a zbraních. Nikdo se nepohnul.

Ozval se sykot, jako kdyby déšť ještě zesílil. To se ale na kopec snašel příval modře opeřených šípů. Zabodly se do štítů, do kůlů opevnění i do promáčené země. Sedlák vedle Erilla se svalil s šípem v hrdle, další mu trčel z boku. Byl okamžitě mrtvý.

Temné obrysy se hnaly k vrcholku kopce. Teď už je mohli dobře vidět i bez záře blesků. Čepele zbraní se zaleskly.

„Připravte se, připravte se...“ opakoval polohlasem Gaude.

Další salva šípů. Když se zaryly do palisády, ozvalo se hlasité praskání. Erill ucítil kouř.

Přiletěly další šípů, tentokrát za sebou zanechávaly na obloze ohnivou dráhu. Byly to šípů namočené v dehtu, hořely i navzdory dešti. Zabodávaly se do vlhkých klád opevnění a zhasínaly, jen co dehet vyhořel. Erill věděl, že teď je bouře na jejich straně. Protože kdyby déšť ustal, Maltane by zachvátily plameny.

Dolf se vyškřábal z otvoru v lesích na severním svahu. Kašlal a plival bláto. Byl poslední, kdo se vynořil z jámy. Otvor byl zarostlý trnitými keři a ostružinám, Gilead s Vintzem ale prosekali cestu skrz.

Poslední úsek putování pod zemí byl nejnáročnější. Museli zdolat šachtu, skoro stejně strmou jako byla ta předchozí, tentokrát ale bez pomoci kamenných úchytlů. Všichni s sebou navíc vláčeli výzbroj, takže teď byli naprosto vyčerpaní.

Hvězdy nebylo vidět, takže nemohli odhadnout, kolik hodin pod zemí strávili. Nebe nad korunami stromů křížovaly blesky. Fithrael se ale domníval, že jim to mohlo trvat zhruba čtyři nebo pět hodin. Všichni stáli kolem otvoru, opírali se o kmeny stromů a lapali po dechu. Madoc obrátil tvář k obloze a nechal hustý déšť, aby mu smyl z tváře bláto. Harg se pořádně napil z měchu s vínem, který měl schovaný ve svém batohu. Vypadalo to, že poslední věc, které jsou teď schopni, je ozbrojený útok na vojenské ležení.

Gilead jim dovolil, aby si protáhli údy, chvíli si odpočali a zkontrolovali si zbraně. Po tváři a po pažích mu stékal déšť. Zahalil se do rudého pláště, zkontroloval toulec a luk a navlékl si ruku do řemení dlouhého, prostého štítu. Pak tasil meč.

Přistoupil k Vintzemu, který se opíral o jilm. Hlavu měl zabořenou v dlaních. Přestože byl na takovou cestu fyzicky vybaven lépe než všichni ostatní, měl toho už dost, protože ji musel během uplynulých osmi hodin vykonat třikrát.

„Vintzi?“

„Můžeme vyrazit,“ zasípal Vintze, aniž by zvedl hlavu.

Gilead se otočil k ostatním. Bruda stála, v jedné ruce svírala šavli, na druhé měla navlečený malý štít. Harg měl sekeru připravenou, Madoc si uvázal široký meč k ruce koženými popruhy a pokynul Gileadovi hlavou. Cloden rozbil svůj obouručák a zkoušel jeho ostří. Dolf měl štít a palcát, k tomu přes rameno kožené pouzdro, v němž měl jezdeckou pistoli.

Fithrael svíral kuši. Meč a štít měl tentokrát upevněné na zádech.

„Zvládneme to,“ řekl Gileadovi. „Když už jsme se dostali tak daleko.“

Gilead přikývl. V jeho očích ale Fithrael zahlédl temnotu, nejsilnější od těch neblahých časů, kdy pronásledovali Galethova vraha.

Byl to pohled plný nesmiřitelné touhy po pomstě. Fithrael si v tu chvíli uvědomil, co zavedlo Gileada až sem, co v něm vyvolalo tak obdivuhodné velitelské schopnosti. Byla to pomsta... za Caerdratha, za Nithroma, za naději, kterou představovali...

Nenávist roznícená všemi bolestmi a utrpením jeho dlouhého života. Fithrael si se smutkem uvědomil, že Gilead od téhle výpravy neočekává nic jiného než krvavé ukojení své touhy. Znovu si chce hrát se smrtí. Nepotřeboval zvítězit. Nepotřeboval zachránit Maltane. Když na to přišlo, nepotřeboval se ani dožít rána.

Jediné, po čem toužil, bylo, aby se Maura, původce tohohle všeho, a Fuentes, ten bídák, který zabil Nithroma, smažili v pekle.

Fithrael ucítil, jak mu srdce svírá smrtelný chlad. Přidal se k Nithromovi, aby měl jeho život nějaký smysl, a když se k nim přidal i Gilead, byl velmi šťastný. Vedlo to ale jen k tomu, že Nithrom byl mrtvý a v Gileadovi se znovu probudilo to temné, melancholické nutkání, které už mu zničilo většinu života.

Měli se střetnout s vražedným šilencem vedení někým, kdo nebyl o mnoho početnější a jehož rozhodnutí budou ovlivňována těmi nejtemnějšími emocemi.

Nesourodá tlupa, krytá stromy a hustým deštěm, se zvolna přibližovala ke středu Maurova tábora. Bouře naštěstí stále neustávala.

Když se na chvíli zastavili a rozhlédli se, uviděli v dálce, jak na palisádu dopadají ohnivé šípů. Ve světle blesku spatřili temné postavy proudící po úbočí kopce. Část opevnění už byla v plamenech.

Přímě pod nimi, za houštinou stromů a ostružinových keřů, ležel tábor Tilejců – shluk stanů a větších plátěných konstrukcí osvětlených zevnitř svitem luceren a ohňů. Na západní straně tábora zahlédli ohrady pro koně a mezky, vozy a vojenské oře. Zdálo se, že všichni Maurovi muži vyrazili do útoku po svých.

Ve východní části tábora, nedaleko od nich, byla na svahu vyrovnána tilejská děla. Dělostřelci se schovávali pod provizorními stříškami, kouřili a popíjeli. Kolem hlavního stanu procházelo několik postav. Ozývaly se bubny.

Gilead mávl paží a skupina vyrazila kupředu.

Vtrhli do tábora zezadu. Bruda, Vintze a Gilead se vrhli na osádky děl a umlčeli je dýkami. Muži se svalili do bláta, aniž by pochopili, co se vlastně děje.

Dolf pak s Hargovou pomocí naházel na hromadu sudů se střelným prachem. Potom je zakryli voskovaným plátnem a Dolf odpálil pomalu hořící zápalnou šňůru.

Gilead se zdál být netrpělivý, počkal ale, dokud nebyla práce hotová. Pak se vydali mezi stany.

Madoc roztřel stěnu stanu a vstoupil dovnitř. Překvapil dva Tilejce zabrané do hry v kostky. Zabil je dříve, než stačili

vykřiknout.

Bruda se skrčila za stanem a čekala, až se přiblíží hlídka. Potom se na ni bleskově vrhla a umlčela ji svou šavlí.

Druhého strážného popadl Harg svými obrovskými prackami a zlomil mu vaz.

Gilead proklouzl k jednomu z větších stanů a vpadl dovnitř s napřaženým mečem.

Stan byl prázdný. Gilead vylezl ven a rozhlížel se po dalším možném cíli.

Fithrael stál o uličku dále. Zahlédl, jak se za Gileadem vynořil nějaký Tilejec. Dříve než muž mohl vyhlásit poplach, zabránila mu v tom střela z Fithraelovy kuše. Šípka ho ale jen poranila. Svalil se na zemi a začal řvát bolestí.

Gilead se otočil a bleskově ho umlčel, pak vrhl hněvivý pohled směrem k Fithraelovi. V tu chvíli už ale tábor ožil. Ze stanů vybíhali modrobíle oděni žoldáci se zbraněmi v rukou.

Pak se rozpoutala skutečná bitva.

Na kopci se zatím obráncům dařilo držet si Tilejce od těla. Kromě toho, že uhasil většinu šípů, pomohl jim déšť i tím, že proměnil stráně kopce v masu sesouvajícího se bahna, po níž útočníci klouzali a bořili se. Maltanští lučištníci pod Bromovým velením brzy přišli na to, že nejlepší je zasáhnout útočníka skoro až nahoře, aby s sebou padající tělo smetlo do bláta co nejvíce jeho druhů.

To ale nestačilo. Tilejští lučištníci na úpatí kopce vypouštěli nepřetržitý přívál šípů. Žoldáci se dostali k bráně a začali svými meči a píkami dotírat na Gaudeho, Erilla a vesnické muže.

U trosek brány vypukl zuřivý boj. Erill si uvědomil, jak moc je znevýhodněn ztrátou oka. S obtížemi odhadoval vzdálenost a rozměry a vinou mdlého světla a deště to bylo ještě horší. Byl obklopen ochromujícím, ječícím a bodajícím vírem bitevní řeže.

Brom seskočil z palisády. Odhodil luk a vrhl se mezi útočníky, oháněje se palcátem. Proklestil si mezi Tilejci cestu ke Calvinovi a společně pak vzdorovali náporu. Palcát a halapartna konaly své dílo.

Gaude se oháněl mečem svého bývalého pána se stejnou zručností, jakou projevil už dříve. Zbroj a oděv měl rozervané a zkrvavené. Jednou rukou stihl zvednout mladého maltanského muže, který byl sražen k zemi, zatímco druhou nepřestával odrážet výpady nepřátel. Erill se mu ztratil z očí. Padl snad? Než se po něm mohl rozhlédnout, byli tu další Tilejci.

Když přívál nepřátel na okamžik ustal, povšiml si Gaude, že déšť polevuje. Zápalné šípy stále prozařovaly oblohu, zvedl se ale vítr a rozehnal těžké mraky.

Pak přilétla další salva šípů, vítr oheň ještě rozdmýchal a palisáda vzplála.

Bruda, Cloden a Fithrael bojovali v úzké uličce mezi řadami stanů. Kolem se rojili vrčící a povykující Tilejci. Vzduchem zasvištěl carroburský meč a srazil dva muže v jezdecké zbroji. Jak padali, strhli stan, v němž hořel oheň. Zhroucenou konstrukci zachvátily plameny. Zbortily se i další stany, některé pod vahou padlých těl. Fithrael proskočil stěnou dalšího stanu a utkal se s trojicí zuřivých žoldáků. Z dlouhého štítu mu odletovaly třísky.

Bruda složila dělostřelce, který se na ni vrhl s jezdeckým kopím, pak vyrazila za Fithraelem a srazila jednoho z jeho protivníků. Dalšího probodl Fithrael, na jeho místo se ale hrnuli další.

Oháněje se napravo nalevo, rozrážel Dolf lebky nepřátel svým palcátem. Za zády měl příkop latríny a kohokoliv, kdo se k němu přiblížil, srazil těžkou hlavici své zbraně.

Vintze s Madokem bojovali bok po boku poblíž ohrad pro koně. Jejich meče se míhaly jako blesk. Vintze používal malý štít také jako útočnou zbraň a srazil jím nejméně tolik nepřátel jako svým mečem. Široký meč v Madokových rukou se otáčel a vířil jako kladivo. Opisoval široké oblouky, procházel zbrojí i masem a srážel hlavy.

Gilead divoce zařval a prosekl stěnu hroučícího se stanu. Uvnitř za sebou zanechal tři mrtvé Tilejce. Skrze vřavu najednou zahlédl Fuentes, Maurova pobočníka. V každé ruce měl krátký zahnutý meč. Gilead na něho zavolal jménem a vrhl se mu vstříc.

Fuentes výkřik zaslechl, zavrčel a otočil své mohutné tělo. Tvář se mu leskla potem, zdravé oko měl zastřené, temné skoro jako černá páska, díky čemuž vypadal jeho obličej ve svitu blesků jako tvář samotné smrti. Útok ho vytrhl ze spánku nebo snad vyrušil při divoké pitce, takže si nestihl obléci svůj přepychový modrý plášť. Zlatem zdobený kyrys měl ale na svém místě a kapky deště, které na něj dopadaly, zářily jako další skvostné drahokamy.

Řítily se proti sobě jako zápasící jeleni a sráželi všechno, co jim stálo v cestě. Při běhu k Nithromovu vrahovi sekl Gilead žoldnéře s dlouhým nožem. Fuentes předvedl, jak pohrdá svými vlastními lidmi, když srazil zahnutými meči dva vojáky, kteří byli tak hloupí, že mu překáželi v cestě. Bral svou porážku osobně a nepochybně se za ni musel Maurovi zodpovídat. Když se teď hnál proti tomu, kdo ho ponížil, nic ho nemohlo zastavit. Nithrom už zaplatil. Ted' byl na řadě ten druhý nelidský pes, kterého si Fuentes tehdy u příkopu dobře zapamatoval.

Střetli se tvrdě. Jeden krátký meč zablokoval Gilead svou čepelí, druhý se mu zakousl do štítu. Fuentes odskočil a znovu zaútočil. Kroužili kolem sebe, výpad střídal výpad. Fuentes byl i přes svou mohutnost rychlý jako kočka a díky dvěma čepelím bylo nemožné zasáhnout ho běžným způsobem. Bylo to jako bojovat zároveň se dvěma zdatnými šermíři.

Gilead uskočil před další ranou, druhý meč vykryl nízkou kvartou. Pak se rozmáchl svým dlouhým štítem a udeřil protivníka do brady. Fuentes zavrával.

Gilead si už dříve všiml, s jakým úspěchem používá Vintze svůj štít jako útočnou zbraň, ten Vintzeho byl ale malý a lehký. Jedině někdo neuvěřitelně silný nebo naprosto šílený mohl stejným způsobem použít dlouhý štít ve tvaru listu. Fuentes se vzpamatoval a znovu zaútočil. Mečem v pravé ruce ťal shora, zatímco tím v levé se Gileada pokoušel bodnout zespodu. Levá čepel proklouzla po okraji Gileadova štítu a roztrhla mu na pravém boku drátěnou košili z ithilmarových vláken. Poslední z Lothainových synů se zapotácel, pak sebral síly a udeřil Fuentesu štítem do hrudi. Vzápětí přidal výpad z boku, který Fuentes jen tak tak vykryl.

Odskočili a chvíli znovu kroužili kolem sebe. Zahnuté meče vířily jako lopatky větrného mlýnu. Pak mohutný Tilejec

znovu zaútočil. Mečem v pravé ruce prorazil Gileadův štít a rozsekl mu přitom paži. Druhá čepel prošla drátěnou košili na Gileadově rameni a i ta se zakousla do masa.

Gilead odhodil štít a vytrhl tak Fuentesovi jeden ze zahnutých mečů. Druhý zasvištěl vzduchem, Gilead ho ale zachytil svou čepelí z modré oceli a odrazil ho vzhůru. Pak sekl čepelí dolů a rozťal Fuentesovu tvář a hrud'

Vytryskla krev, Fuentes se s řevem zapotácel. Přitiskl si ruce na tvář, zaječel a zaklel zlostí a zoufalstvím, když si uvědomil, že ho Gilead připravil i o druhé oko. Slepý žoldněř, zmáčený krví, která se řinula z hluboké rány, se zuřivě oháněl zbývajícím mečem.

Fithrael věděl, že na následující výjev nikdy nezapomene. Gilead se krutě usmál, ustoupil a nastavil meč tak, aby se Fuentes při příštím slepém výpadu nabodl na jeho čepel. Ze zad se mu vynořily tři stopy modré oceli. Zlatý jílec a Gileadova paže byly samá krev.

„To je za Nithroma, ty špinavý pse!“ zavrčel mu do tváře Gilead kostrbatou tilejštinou.

Fithrael to celé pozoroval ze vzdálenosti zhruba dvaceti sáhů, mezitímco spolu s Brudou vzdorovali houfu Tilejců. Když Bruda zahlédla, že Fuentes padl, vykřikla radostí. Odkudsi z vřavy se ozvaly další výkřiky, snad Harg nebo Vintze.

Clodena mezitím obstoupili kopiníci a vojáci s halapartnami. Sekal a útočil, zuřivě kroužil obouručákem na hlavou. Lámal násady kopí, tříštil každou zbraň, která se k němu přiblížila. Nakonec mu ale přece jen jedna pika probodla rameno. Vytryskla krev a Cloden padl na kolena. Upustil meč a pokoušel se oběma rukama vyrvat piku z rány.

Madoc si všiml jeho nesnázi. Rychle se prosekal k němu a vrhl se na halapartníky, kteří se chystali padlého Carroburčana dorazit. Madoc otvíral ústa, jeho bojový pokřik ale nikdo neslyšel. Údy mu proudil oheň velkého Ulrika, Bílého vlka a jeho široký meč dopadal tvrdě a nesmlouvavě. Čtyři tilejští psi se dali na útěk. Ti odvážnější obklíčili němého Vlka bránícího padlého Clodena. Třeskl výstřel a jeden z nich padl z rozbitou lebkou. Dolf zahodil pistoli a máváje kolem sebe palcátem, běžel Madokovi na pomoc. Společně odrazili nápor Tilejců a odtáhli Clodena k ohradě. Poblíž se ozval křik a zhroutil se další stan. Objevily se dvě zápasící postavy, které se zuřivě oháněly meči. Jednou z nich byl Vintze. Našel Mauru – nebo Maura našel jeho – a zápasili teď spolu na život a na smrt.

Maltane bylo v jednom ohni. Palisáda plála jasněji než blesky, které stále křížovaly oblohu. Noc prozářila horká záře praskajících plamenů.

Obránci byli nuceni ustoupit do trosek síně, kde se rozhodli čelit až do samého konce žoldněřům, kteří proudili hořící branou do pevnůstky.

Ještě než opustili postavení u brány, udělil Gaude rozkazy všem, kteří ho mohli slyšet. Poslal Broma a tři ze zbývajících mužů do sklepa, aby odvedli, koho jen bude možné, tunelem do lesa. Dobře si uvědomoval, že tucty zraněných, příliš starých nebo mladých budou muset v úkrytu zůstat, v situaci, v jaké se nacházeli, byl ale vítězstvím každý zachráněný život. Ty, co tu zůstanou, bude bránit až do konce.

Zůstali s ním Erill, Galvin a dva mladíci jménem Malkin a Froll, sedláci Guilan, Kelfer a Hennum, honák zvaný Bundsman a starý pasák ovcí, kterému všichni říkali jen starý Perse. Chtěl zůstat i Drunn, Gaude ho ale poslal s Bromem do sklepa. Posledních deset obránců se v troskách síně pokoušelo zadržet příval nepřátel. Bez oddechu pobíjeli žoldněře tlačící se vyraženými vraty a rozbitými okny.

Erill stál u dveří s Nithromovým mečem v ruce. Překvapilo ho, jak lehká byla zbraň, kterou mu půjčil Fithrael, jak snadno se s ní zacházelo, to ale nebylo nic ve srovnání s Nithromovým dlouhým mečem. Úplně vyvážil jeho křehkou postavu a nezkušenost, když sekl do útočníků, pohyboval se mu v ruce skoro jako by byl živý. Erill věděl, že takové zbraně mívají svá jména. Přál si, aby mu Nithrom řekl, jak se jmenuje tahle. Doufal, že Fithrael nebo Gilead by to mohli vědět. A doufal, že bude žít dost dlouho na to, aby se jich mohl zeptat.

Tilejští žoldáci se pokusili vniknout do sálu rozbitou střešinou. Někteří se zřítili spolu s deštěm střešních tašek. Vylezli nahoru, aby našli cestu dovnitř, a kus střechy se s nimi propadl. Galvin a Bundsman jich s Guilanovou pomocí několik pobili. Pak ale dolů seskákali další a první, který se postavil na nohy, srazil Hennumovi mocnou ranou hlavu z ramen. Gaude ho za to rozsekl skoro ve dvě, potom se vrhl na jeho kumpány. Malkin v boji přišel o nohu pod kolenem, svalil se na zemi a řval, dokud ho sekera nějakého žoldněře neumlčela navždy.

Další vojáci se objevili v okně po levé straně a starý Perse padl pod jejich těžkými botami. Ani se nezdržovali tím, že by ho dorazili. Zůstal polámaný a nařikající ležet pod rozbitým okenním rámem.

Z jihu vpadli tři kopiníci a překvapili třesoucího se Frolla. Přibodli ho k jednomu z dřevěných sloupů, které původně podpíraly střechu. Gaude nechal Bundsmana s Galvinem, aby zadrželi příval ze střechy a vrhl se proti nim. Ještě zahlédl Guilana, jak leží na zemi v tratolišti krve. Ani si nevšiml, kdy padl.

Celá scéna byla osvětlena plameny stravujícími palisádu. Stíny a zápasící temné obrysy se míhaly v narudlém kouřovém oparu.

Kelfer vykřikl. Meč mu usekl obě ruce. Řev se změnil v podivné chrčení, to se zbraň mihla znovu a prořízla mu krk.

Muž s mečem odhodil Kelfera stranou. Gaude ho okamžitě poznal. Byl to Hroncic, další Maurův věrný pobočník. Hroncic byl mohutný snědý muž z jihu Tiley. Měl dlouhou bradku a zkažené zuby. Na šňůře na olivově hnědém krku se mu houpaly vysušené uši jeho obětí. V jedné ruce svíral dlouhou zahnutou čepel z Arábie, v druhé štít ve tvaru pŕlměsíce. Široké vyšívané kalhoty měl ozdobené zlatými štrápci.

Gaude vychrtil ty nejhorší bretonske nadávky. Meč, který svíral, Le Clauxův meč, měl už svou historii. Byl svědkem několika křížových výprav na horký jih, kde pobil mnoho bezbožníků vyzbrojených právě takovými zahnutými meči. Gaude měl pocit, jako by ucítil starého nepřitele.

Křížácká ocel zazvonila o arabskou čepel a v šeru se zableskly jiskry. Zdálo se, že když Hroncic odráží zuřivý výpad, spokojeně se usmívá. Gaude ve víru oceli zatlačoval protivníka přes celý sál.

U dveří podlehl Bundsman třem mečům zároveň, Galvin padl poté, co ho zasáhla pika do hlavy. Erill si všiml, že Galvin

ještě žije, že je jen v šoku. Postavil se nad jeho tělo a odrážel útočníky Nithromovým mečem. Dávno už ztratil přehled o ranách, které sám utřil. Podlaha síně byla poseta zkrvavenými těly.

Hroncic odrazil Gaudeho výpad a z otáčky po něm ťal svou zahnutou čepelí. Gaude ztuhl. Hroncic vycenil zčernalé zuby. Arabská šavle prošla Gaudemu hrdlem a jediné, co teď drželo statečného panoše na nohou, byla čepel, na níž jeho tělo viselo.

Gaudeho oči dostaly skelný výraz. Hroncic se zachechtal a trhl čepelí.

V tu chvíli měl Gaude padnout. Tvář měl bílou, celé tělo měl zmáčené krví z té hrozné rány. Bretonec v sobě ale vzkřísil ještě poslední záchvěv nenávisti. Byl podle všech měřítek mrtvý, když ale padal k zemi, naposledy se ohnal svým milovaným mečem. Mnoho nezbývalo a usekl by Hroncicovi hlavu. To se ale nestalo. Obr na poslední chvíli uskočil a ostří mu jen rozseklo obličej.

Hroncic si ohmatal tvář. Pak překročil Gaudeho tělo a upřel své temné oči na Erilla. Už se nesmál. Vyplivl krev a přikázal svým mužům, aby ustoupili.

Tilejští žoldáci odstoupili od Erilla. Mladík se rozhlédl a uviděl, jak Bundmanovi vrážejí kopí do hrudi.

Jsem poslední, uvědomil si Erill. Jednooký chlapec, poslední z družiny, která se vydala chránit Maltane, tváří v tvář zkrvavené stvůře, která právě porazila jejich nejlepšího šermíře.

Pobořený sál se plnil kouřem. Oheň už začal stravovat i samotnou budovu. Tilejci tleskali a skandovali Hroncicovo jméno. Krví potřísněný zabiják se postavil do střehu.

Erill si odplivl a pozvedl elfí čepel.

Souboj mezi zlodějem Vintzem a Maurou trval přibližně devadesát vteřin. Během té chvíle si soupeři vyměnili stovky ran, rychleji než mohlo oko zachytit.

Vintze byl šest stop vysoký, tvrdý a rychlý jako bič. V jedné ruce svíral reiklandský meč s košovým jílcem, v druhé, provlečené řemeny štítu, stopu dlouhou tenkou dýku.

Maura byl skutečně děsivá postava. Měřil dobrých sedm stop, na sobě měl těžkou pozlacenou tilejskou plátovou zbroj zdobenou složitými ornamenty. Hlavu měl skrytou pod stříbrnou přilbou v podobě psí hlavy. Hledí měl sklopené, takže mu nikdo neviděl do tváře. Nikdo z Gileadovy družiny netušil, jak vlastně vypadá. Slyšeli ale kletby, které ta stvůra chrlila, když kroužila kolem Vintzeho. Velitel žoldnéřů byl vyzbrojen těžkým zdobeným mečem a jezdeckou sekerou. Reikland'an a Tilejec kolem sebe kroužili a během jediné vteřiny si stačili vyměnit dva tři údery. Těžký meč a sekera tloukly o reiklandský meč a štít, až vzduchem létaly jiskry. Maurova sekera poranila Vintzeho na stehně. Zloděj svému protivníkovi na oplátku probodl dýkou rameno.

Podle překotného řinčení oceli by si člověk mýslil, že slyší dva potrhle kováře, kteří se svou horečnou prací pokoušejí odvrátit nějakou kletbu.

Když žoldáci zahlédli Maurův souboj, poněkud se stáhli. Zbývající členové družiny se tak mohli snáze dostat blíž.

Gilead, Bruda, Harg a Fithrael se zkusili probíjet k Maurovi, zatímco Dolf s Madokem zůstali, aby střežili Clodenovo tělo.

Udeřil hrom. Na vrcholu kopce zářila hořící maltanská vesnice.

Meč proti seceře, meč proti štítu, meč proti meči, sekera proti štítu, dýka do stehna, sekerou do štítu, meč proti meči... čepele řinčí, odlétávají spršky jisker. Tilejský meč do reiklandského ramene.

Reiklandským štítem do mřížované tilejské přilby.

Reiklandský meč proti tilejskému nárameníku.

Znovu a znovu tilejským mečem do reiklandského štítu.

Reiklandský meč stíná chochol na tilejské přilbě.

Oblak modrobílého peří.

Tilejská sekera do Reikland'anovy pravice.

Krev. Mnoho krve.

Reiklandský meč vypadává z ochablých prstů do bláta.

Tilejský široký meč sklouzává po reiklandském štítu. Zachycuje se mezi čepelí a postraními zuby hákovací dýky.

Reiklandské zápěstí sebou prudce trhne.

Všemi směry odlétají úlomky širokého tilejského meče.

Ostří tilejské sekery tvrdě do Reikland'anovy hrudi.

Devadesát vteřin, zhruba tolik úderů srdce.

Vintze klesá k zemi.

Všichni na okamžik ztuhli. Dokonce i Gilead uprostřed nelitostného boje. Z Maurovy psí přilby zaduněl vítězný ryk.

O vteřinu později země otřásla mnohem silnějším duněním.

Vybuchly Dolfovy nálože a osvětlily oblohu jasněji než nejsilnější zblesků. Prach vyhodil do povětří čtyřicetiyardový kus země, způsobil také sesuv půdy a tábor zavalilo bláto, které mnoho Tilejců pohřbilo zaživa. Další vojáky zasáhly kusy dřeva a kamení. Celé dělo i s dvoutunovou hlavní prolétlo vzduchem a dopadlo mezi prchající Mordýře. Splašení koně prorazili ohrady a rozběhli se všemi směry. Tlaková vlna srazila všechny k zemi.

Pomaloučku se škrábali na nohy. Viděli rozmazaně, neslyšeli vůbec. Většina Tilejců se dala na útěk, tedy ti, kteří toho byli schopní. V blátě se válelo nejméně čtyřicet řvoucích zmračených Mordýřů.

Bruda měla za to, že vstala jako první. Když jí po zádech přejela čepel a srazila ji zpátky, uvědomila si, že se mýlila. Pak ztratila vědomí.

Madoc zahlédl, jak Bruda padá k zemi. Nad ní stál Maura ve zlaté zbroji zčernalé sazemi, v rukou svíral široký meč.

Chystal se jí zasadit smrtelnou ránu.

Madoc se vymrštil kupředu a odrazil dopadající čepel. Široký meč se rozlétl na kusy.

Maura se klidně rozhlédl po nové zbrani a zahlédl v blátě Clodenův obouručák. Odstrčil Madoka a úderem masivní carroburské čepele mu znovu otevřel ránu na krku.

Pak na Mordýře dopadl Dolfův palcát a promáčkł mu zlatou zbroj. Bylo to, jako mlátit klackem do kamene.

Maura zařval, a jak se otáčel, plynulým pohybem nabodl Dolfu na čepel obouručáku. Zvedl ho ze země. Pak ho nechal sklouznout po čepeli jako kočka, kterou už omrzelo hrát si s ulovenou havětí.

Dolfovo obrněné tělo narazilo do přibíhajícího Fithvaela a srazilo ho k zemi jako dělová koule. Fithvael ucítil, jak mu cosi prasklo v noze.

Pak se Maura obrátil proti Hargovi, který se na něj hnál jak rozzuřený medvěd. Hargen Hardradasson, pán dalekých fjordů a zemí pokrytých ledem, se proměnil v berserka. Z úst mu stříkaly sliny, do každé rány sekerou vkládal celé své bojové šílenství.

Byl na něho děsivý pohled, Maura se mu ale postavil a roztřel mu tvář v místě, kde měl Harg svou dvacet let starou jizvu. Harg se svalil na zem a snažil se udržet obličej pohromadě. Řval jako vlk chycený do pastí.

Maura zvedl nad hlavu Clodenův meč a prohodil cosi tilejsky.

Rána ale nikdy nedopadla.

Objevil se Gilead. Míhl se jako stín a vnořil do Maury svůj meč, čepel z modré oceli, která patřila jeho mrtvému bratru.

Maura se zapotácel a ustoupil. Z pukliny na zdobeném prsním plátu crčela krev. Než mohl jakkoli reagovat, serval mu Gilead další ranou kyrys z hrudi.

Střetli se na mýtině tábora. Obouručák znovu a znovu tloukl do Gileadova drahocenného meče a drtil jeho dlouhý štít. Fithvael ze sebe konečně setřásl tělo nešťastného Dolfu. Při každém pohybu syčel bolestí. To o sebe dřely zlámané kosti. Potom už mohl jen bezmocně sledovat souboj. Zčásti byl na Gileada hrdý, zčásti byl k smrti vyděšený. Rád by na to celé pohlížel jako na souboj titánů, jaké bývají popisovány v mýtech, viděl ale jen zápasící stvůry. Viděl, jak Maura rozsekl Gileadovi rameno a jak mu Gilead vzápětí zarazil meč do boku.

Oba byli rudí krví. Maura tlačil Gileada k okraji lesa na svah, který klesal do údolí. Meč proti meči, ocel z Tor Anroku proti síle Carroburgu.

Pak se mu v křovinách mezi stromy ztratili z očí. Na svahu v lese to bylo ošidné. Bouře podemlela bahnitě stráně, dolů do údolí stékaly kaskády temné vody. V trhlínách ve stráni se vytvořila bahnitá jezírka.

Ani jeden neustoupil. Maura ovládal obouručák nejméně stejně obratně jako Cloden. Gilead bodal a sekal, kryl a odrážel. Instinktivně prováděl všechny naučené pohyby.

Za otce, za Fithvaela te tu, za Nithroma, který zemřel už před tolika lety.

Maura rozsekl Gileadovi tvář. Po takové ráně mu zůstane jizva až do smrti. Nevšímaje si krve, vrhl se Gilead na Mauru.

Dvojice pozbyla rovnováhy a zřítla se přes okraj bahnitého převisu do temné tůně.

Vystříkla blátivá sprška. Oba bojovníci kolem sebe máchali pažemi, aby našli svého protivníka. Mauru táhla ke dnu masivní zbroj i těžký meč, vynořil se ale jako první.

Byli po prsa ve vodě. Maura třel po Gileadovi, čepel ale jen plácla o vodu.

Gilead skočil po Maurovi a znovu upadli do bahnitě tůně.

Tentokrát se Gilead vynořil jako první, Maura ho ale zasáhl pod vodu. Obouručák projel Gileadovi levým bokem. Voda kolem ještě více ztmavla.

Maura se postavil na nohy, kašlal a lapal po dechu. Ještě mečem pod vodou otočil.

Gilead zařval. V záchvatu zuřivosti mávl mečem z modré oceli, ukutým před dávnými časy v Tor Anroku, Galethovou čepelí, a utřel hlavu s psí přilbou.

Maurova hlava se zhoupala v proudu a přepadla přes okraj do další tůně, stále ukrytá v přilbě.

Gilead, stále s ostřím obouručáku v boku, klesl na kolena a začal se topit.

Tak to je celé, jak jsem vám slíbil. Příběh o bitvě u Maltanu, vyličený do nejmenších podrobností. Lepší, více strhující nebo krvavější hrdinský příběh už u mého krbu neuslyšíte.

Co to říkáte? No jistě, jako vždycky! Vám to nestačí? To musím opravdu rozmotávat všechny ty zašmodrchané konce?

Tak tedy dobrá. Ne, neutopil se. Našla ho Bruda. Byla sama zraněná, zahlédla je ale, jak přepadli přes sráz. Našla Gileada, vytáhla ho z vody a vrátila mu život svými ústy.

Obouruční meč? Nikdy ho nenašli. Když se Gilead potopil, musel si ho vytrhnout. Jsem si jistý, že dodnes rezaví v některém z jezírek na západ od Maltanu. Cloden se musel vydat až zpátky do své domoviny, aby získal druhý takový, a jak jsem slyšel, i to bylo velké dobrodružství.

No ano, jistěže Cloden přežil. Jeho rameno už pravda nebylo nikdy jako dřív, dokázal ale ještě velké věci. Jak jsem se doslechl, dal dohromady svou vlastní tlupu žoldnéřů. Obouručák pak nedal z ruky až do konce svých dní.

Harg? No, měl stejnou jizvu jako předtím, jenom čerstvější. Netuším, co se s ním stalo, každou zimu ale dostávám další medvědí kůži a láhev odporné norské medoviny. Řekl bych, že asi zase sedí na trůnu v nějaké zmrzlé pustině.

Vintzemu chvíli trvalo, než se oťepal, a ještě dlouho ho v zimě bolíval hrudník. Slyšel jsem, že se přidal ke Clodenovi. Viděl jsem ho naposledy asi před deseti lety ve Vinsbrugge. Měl bílou bradu a spoustu dalších, novějších jizev. Napili jsme se na staré časy. Nejspíš je už mrtvý.

Bruda? Přežila, jak už jsem řekl. Zůstala přes zimu v Maltanu. Uzdravila se a na jaře zmizela. Netuším, jak dlouho pak ještě žila. Ale vždycky se mi moc líbila. No ano, jsem už starý a děkuji vám, že jste mi to připomněli! Vězte však, že stále dokážu ocenit krásu ženy!

Madoc? S ním to bylo těžší. Ta rána byla skutečně ošklivá. Ale dostal se z toho. Příběhy o Némém vlkovi jsou v krajích kolem hojně rozšířené. A nejen tam. Ano, to je on. Nikdo jiný. Co chcete ještě slyšet? Ano, Brom s Drunnem odvedli uprchlíky tunelem až do lesa. Zachránili padesát vesničanů. Jak víte, Drunn zůstal hlavou obce, volili ho za jeho odvalu znovu a znovu. Ano, i on mi schází.

Když Brom přišel o své dvojče, změnil se. Měli s Gileadem hodně společného, nemyslím ale, že by o tom někdy spolu mluvili. Znáte elfy. Brom... no... Občas na něho myslím a říkám si, kde asi skončil. Ať už to bylo kdekoliv, určitě byl sám. Opravdu sám.

A co ještě? Buďte trpěliví. To jsem si schovával na konec. Nalijte mi ještě. Tak.

Samozřejmě. Poté, co Maura zemřel, se Tilejci rozprchli. Říkal jsem, že jeho hlava se nikdy nenašla? No, on po ní vlastně ani nikdo nepátral. Po tom Bromově výbuchu ztratili nájezdníci veškerou kuráž. Přitáhli do Maltanu s čtyřmi stovkami mužů a dobré tři čtvrtiny jich zůstaly ležet na polích a stráních po celém okolí. To je tedy něco, nemyslíte?

Jsem unavený a můj pohár už je zas skoro prázdný. Co ještě chcete?

No jistě, jistě.

Když Tilejci uprchli, vrátila se družina k pevnosti, která už byla celá v plamenech. Přesto se jim podařilo dostat zraněné ze sklepa. Když připočteme ty, co uprchli, zachránila Nithromova družina sedmdesát sedm obyvatel Maltanu. Ne že by toho z jejich vesnice moc zbylo. Trvalo nám to léta, než jsme ji znovu vystavěli.

MLčte už. No dobrá, když na tom trváte. Mladého Erilla našli na dvoře. Galvin ho nesl v náručí. Přežili jen oni dva.

Nikdo nevěděl, co přesně se tam tehdy událo, ale hlavu té zrůdy Hroncice našli v chrámu na Sigmarově oltáři.

Přeživší se všemi poctami a s patřičným nářkem spálili Le Clauxe, Caerdratha, Nithroma, Gaudeho a Dolfu na mohutné hranici.

Elfy jsem naposledy viděl jednoho kalného jarního rána. Přezimovali tu, aby se zotavili, na jaře zase odjeli. Stejně jako Bruda. Oba ještě trochu kulhali.

Ne, nevím, kam měli namířeno. Myslím, že to nevěděli ani oni sami. Pochybuji, že Fithrael s Gileadem zůstal. Jeho společník byl té zimy skutečně zahořklý a nevrlý.

Ale co já vím? Možná spolu stále putují po tomhle nešťastném světě.

Fithraela jsem měl rád. Měl dobré srdce. Co se jeho pána týče, tím už; si tak jistý nejsem. Pochybuji, že někdy najde to, co hledá. Vim ale, že když zemřel Caerdrath a on znovu ztratil stopu, byla to jedna z nejhorších věcí, které ho kdy potkaly. Temný mrak, který ho obestíral, jako by té zimy dopadl na nás na všechny, a přestože je to ode mne nezdvořilé, musím říci, že jsme si oddychli, když konečně odjel.

Občas na ně myslím. Přemýšlím, co se s nimi stalo. Předpokládám, že prostě zmizeli a upadli v zapomnění. Tak jako všechny legendy, a při Sigmarovi, těch je tenhle svět plný!

Já? Já jsem zůstal tady v Maltanu a teď už jsem sám shrbený stařec. Jistě, oko mě stále bolí, hlavně v zimě, když fouká severák a hryže mě pod touhle starou páskou.

Těší mě, že jsem mohl být součástí legendy, kterých je, jak už jsem řekl, tenhle svět plný. Občas mi schází otec... pokud byl tedy skutečně mým otcem. Já tomu samozřejmě věřím. Nikdy jsem se ale nedozvěděl, jak se jmenuje tenhle jeho skvělý meč.

O AUTORECH

Dan Abnett žije a pracuje v Maidstone v britském hrabství Kent. Nejvíce se proslavil komiksy; za posledních deset let psal všechno možné, Medvědem Rupertem počínaje a Batmanem konče, a v současné době píše scénáře Legie superhrdinů a Supermana pro DC Comics a Sinister Dexter a Durham Red pro 2000 AD. Pro Black Library vytvořil populární komiksy Darkblade a Titan, stejně jako románový cyklus o jednotce Imperiální gardy zvané Gauntovi duchové. Zdá se, že ho nic nezastaví.

Nik Vincent se narodila o Vánocích v jedné malé vesničce na břehu moře. O několik let později se přestěhovala do Skotska, kde žije vedle lochu a studuje angličtinu. Tři roky se živila psaním, hlavně pro předškolní děti, a patrně by v tom pokračovala, kdyby se neúčastnila nechvalně proslulého výročního dne her Games Workshop, který předznamenal konec roztomilých postavíček a počátek krvavého masakrování. Nyní žije a píše ve strašidelné mansardě v Kentu.

Dan Abnett & Nik Vincent

Gileadova krev

Z anglického originálu Gilead's Blood,
který vydal v Black Library Publication
Games Workshop Ltd.,
přeložili Štěpán Hlavsa a Adam Fendrych.
Ilustraci na obálce namaloval Paul Dainton,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo CZ, a.s.
Vydal Bohuslav Svoboda – POLARIS,
Podkopčič 464, Frenštát p. R.,
e-mail: svoboda@polarissf.cz,
v roce 2006 jako svou 198. publikaci.
Tisk: Printo s.r.o., Gen. Sochora 1379, Ostrava Porubá.
Vydání první.
Cena: 209 Kč
ISBN 80 – 7332 – 087 – 8